

MẶC GIANG

MỞ CỬA NGUỒN TÂM 2

LỜI GIỚI THIỆU

Mùa hạ mà hơi lạnh xông ướp cả gian phòng. Tắt điện, thắp lên ngọn bạch lạp cắm vào một quả thông, nhựa sống vẫn còn mơn man đầu dây, nồng nàn. Mười năm hiên ngang sừng sững, một cơn bão thổi qua, thông bật gốc ngã quy, vương vãi xác xơ. Có gì tồn tại mãi đâu! Rồi tất cả, cũng bị thiêu rụi như ngọn bạch lạp đang cháy dở...

Cây thông này ngày xưa được Hòa thượng Trúc Lâm trồng. Giờ đây, người đã xa, chút kỷ niệm còn lại của bậc Cao Tăng với ngôi Đại Tông Lâm cũng khuất lấp. Bụi thời gian bám hờ thoi mà thật kinh khủng, nó có thể xóa tan mọi chứng tích tưởng chừng vĩnh cửu. Trở dậy châm bình trà. Mọi thứ đang xoáy sâu vào nỗi không tịch của trời khuya. Hình ảnh cái tôi nhỏ bé mơ hồ được chiếu lên bức tường vô cảm, có cái gì nghe rách nát giữa cõi vương vương vết dấu vô thường. Cuộc đời sao nghe cần lắm những Hóa Thành để quay về nghỉ ngơi, tiếp sức cho chặng đường tìm về Bảo Sở.

Trên tay tôi là bản thảo “*Mở cửa nguồn tâm 2*” của tác giả Mặc Giang, một người không còn xa lạ trên thi đàn nước Việt. Mặc Giang con sông trầm lắng mà cõi thơ lại trào dâng như bất tuyệt, mở cửa để bao nguồn tâm bước vào và hòa chung nhịp đập của cảm xúc, xóa tan ý niệm ngã-nhân, mất-còn... Hiểu được nỗi lòng trắc ẩn của từng kiếp lênh đênh, Mặc Giang đã đưa ánh mắt choàng ôm tất cả những thân phận hao gầy, cất tiếng yêu thương vỗ về ủi an những cõi lòng băng lạnh, như ánh lửa hồng thấp âm cánh tay đông. Trải bao mùa mưa gió, vượt bao chặng quanh hiu, dòng sông êm Mặc Giang vẫn hòa lòng vào biển cả, ngợi ca quê hương, nhắn nhủ con người bằng tình thương thiết tha độ lượng. Niệm sống nhân bản đó ấp ủ lâu ngày, để một hôm hiện thân trong những vần thơ ông kết tặng cuộc đời. Từ đó, mầm thơ in dấu ảnh hình thừa gởi không còn của riêng ai, tất cả, tất cả như lời sẻ chia chân tình mà cõi người cần nhắn nhủ nhau nghe, để ngày mới thôi buồn trong gam lạnh. Từ đó, chúng ta quay về an trú chốn bình yên sau khi dừng chơi chốn Hóa Thành. Thơ ông, phải chăng, là Hóa Thành như kinh Pháp Hoa đã dạy!

Rồi lại được trầm tư cùng “*Mở cửa nguồn tâm 2*”, tập thơ tiếp theo Mặc Giang xuất bản. Ở đó, chúng ta nghe thoang thoang hương

hoa bất tử cùng những tha thiết mênh mông xoa dịu nỗi đau thân phận, như lời tác giả từng tâm sự: *“Từ lâu lắm rồi trên muôn nẻo đường đời, trên trăm ngàn lối mòn trần gian đã phăng qua, chúng ta hẳn đã uơm và hái rất nhiều hoa trái. Với chúng ta, nó là mật ngọt sinh mạng, là sức mạnh uơm mơ sự sống, vỗ về tâm tưởng và hình hài... Chỉ có những đóa hoa với mùi Hương Đạo Pháp, với sắc hoa được thấm nhuận từ vườn chân tâm mới thực sự cho chúng ta những đóa hoa không bao giờ tàn úa, thực sự hiến tặng cõi đời mùi hương miên viễn với thời gian...”* (Mở cửa nguồn tâm 1)

Mặc Giang, mấy mươi năm âm thầm bước đi trên hành trình bất diệt, dầu chặng đường qua có gai nhọn thế nào, ngòi bút ông vẫn âm trào những vần thơ sâu lắng kêu gọi xây dựng lại yêu thương, xây dựng lại niềm tin, nhìn và sống thế nào cho mắt mẹ khỏi buồn, cho tim cha khỏi đau, cho người với người bớt nhuộm màu khôn khó, tay trong tay ca reo ngày mới rộn rã ánh hồng tươi. Người thơ Mặc Giang mong sao trong mỗi chúng ta đều sẽ cảm nhận được phần nào tâm sự qua những con chữ mà mình đã góp gom hiến tặng cuộc đời như một món quà ngọt lịm quê hương.

Viết lời giới thiệu cho tập thơ đầy triết lý, với tôi, là một niềm vui lớn, nhưng nó cũng tỷ lệ thuận với trách nhiệm, làm sao cho trọn nghĩa vẹn dòng, làm sao cho tương ứng cùng những trao gởi của tác giả đây. Ý niệm đó khiến ngòi bút trở nên luống cuống thật rồi!

Gác đi mọi giùng giằng tâm thức, đôi lời kính cảm gởi đến nhà thơ Mặc Giang, gởi đến bạn đọc khắp nơi, như một đóa hoa đại ven đường cố vươn mình dâng hiến chút sức lực cõi còm, với ánh mắt thương yêu đầy trí tuệ.

Cánh cửa đã mở ra, mời mọi người cùng tìm kiếm nguồn tâm của mình trong từng dòng thơ mà một đời tận tụy với cõi người, Mặc Giang đã ấp ủ và gởi trao.

Huế, ngày 3 tháng 10 năm 2009

Liễu Trần Nguyên Tịnh

Lời Ngỏ

Nhật nguyệt vẫn xoay, thế cuộc biết bao đổi dời. Vui buồn thanh suy đã qua đi, nhưng rồi sẽ về bên ta, bên hoang tàn kiếp lạnh giữa cõi phù sinh trôi nổi bấp bênh phận người. Ô! một chiếc lá thu đang rơi. Dòng sông vẫn mãi xuôi về biển cả. Một cánh én bay lạc giữa trời xuân biên biếc. Và kia một em thơ lay lắt bên chợ đời, kiếm sống bằng bát cháo hầm giữa phố phường hoa lệ. ... Bao sinh lực bồi đắp cho nghĩa sống ngày một dâng tràn, nhưng cũng biết bao trớ trêu đang bõn cọt thế nhân cho kiếp sống đọa đày, cho tình người thêm băng giá chìm sâu!

Vẫn biết đời vốn gồm những giá trị sống còn, tâm hồn thế nhân vốn đầy ấp nghĩa sống và tình thân, xuyên suốt và trải dài. Đời vốn là tất cả những khía cạnh sinh sinh hóa hóa, chứ không phải ở chỗ suy tư hay chú giải về nó. Tận cùng cõi nguồn tâm linh đôi khi là tiếng nói tri âm của trái tim biết thao thức và hằn sâu niềm đau nhân thế. Thế nhưng một khi hoàn cảnh đổi thay, nhân tình biến thái và tham muốn sở hữu lên ngôi, thì chỉ còn là màu trắng tang thương hay khoảng trời cô liêu. Thế rồi, giữa cảnh đời cơm áo chen lấn đọa đày, bao tiếng nấc nghẹn ngào, bao giọt nước mắt đã làm vỡ toang tâm lặng của đêm đen.

Chiều nay về với quê mẹ, lối ngõ quê cha, ngồi bên thêm gạch ngắm nhìn thế sự dần trôi với bao niềm thương cảm và ray rứt xót xang, bởi bao gánh nặng khổ sâu đã đè lên thân phận con người trong kiếp sống luân hồi. Có khi nghe tràn đầy chân hạnh phúc, đời đã cho ta niềm tin và hy vọng cuối trời quê. Nhưng cũng lắm lúc khiến lòng chùng lại, ứa nghẹn và rồi mặc cho giọt khô tràn trong khóe mắt thăm thẳm.

Khi tâm thức thâm thấu thắt kết tình thân, khi cõi lòng khuếch sung hướng sống “nở hoa cho đời”, thì bấy giờ nguồn cảm hứng của cõi lòng về một sự cống hiến chân tình luôn luôn dạt dào và mới mẻ hơn bao giờ hết.

Mở Cửa Nguồn Tâm hé 1000 cánh nơi Thuận Hóa đất Thần Kinh cuối năm 2008, vài tháng sau không còn cánh nào. Nhiều giới hạn hỏi thúc giục, khi nào in lại, nên tái bản đi, có vẻ người ta trông chờ đó! Chợt nhớ câu “*Minh với ta tuy hai mà một. Ta với mình tuy một mà hai*”. Năm qua người mở hoa cài. Năm nay ta nổi gót hài rong chơi. Thay vì in lại cho đời. Ta xin góp mặt ai người

nhớ không ? Cho nên, cùng mang tên *Mở Cửa Nguồn Tâm*, và thêm số 2 là thế !

Thi phẩm *Mở Cửa Nguồn Tâm 2* ra đời cũng là ý hướng cải thiện nhân tình và thành tựu cuộc sống. Ngôn từ tuy không trau trốt lộng lẫy hay mỹ hóa, nhưng lời rất chân tình, xuất phát từ biển tâm; dòng nước của hiểu, cảm thông và mến thương. Ý thì thâm hậu, nhằm thiết lập một cuộc sống rất hiện sinh nhưng cũng rất bay bổng của một cõi không cùng nào đó.

Nên Thi tập *Mở Cửa Nguồn Tâm 2* ra đời là dấu ấn, là bản sao tiếng nói thẳm sâu của tấm lòng tri ngộ, mở ra một cõi đi về đầy hương sắc hoa trời nhân hậu, đong đầy niềm hy vọng về một chân trời đầy hứa hẹn, mệnh mang dâng tràn.

Ngày 15-4-2009

Mặc Giang

MỤC LỤC

01. Hoa Sám Hối
02. Hoa Quy Y
03. Hoa Tam Bảo
04. Hoa Ăn Chay
05. Hoa Bát Phong
06. Hoa Lục Hòa
07. Hoa Tứ Nhiếp Pháp
08. Hoa Ngũ Căn
09. Hoa Ngũ Lực
10. Hoa Tứ Niệm Xứ
11. Hoa Tứ Chánh Cần
12. Hoa Tứ Như Ý Túc
13. Hoa Thất Giác Chi
14. Hoa Cứu Khổ
15. Hoa Phước Đức
16. Hoa Hạnh Phúc
17. Hoa Lục Thân
18. Hoa Tô Tông

19. Hoa Luân Hồi
20. Hoa Lục Phàm
21. Hoa Xuất Gia
22. Hoa Nhập Thế
23. Hoa Tứ Thánh
24. Hoa Năm Hạnh
25. Hoa Màu Cờ Phật Giáo
26. Hoa Lục Thông
27. Hoa Bát Khổ
28. Hoa Tứ Ân
- 29
    Hoa Tha Nhân
- 30 Hoa Xá Lợi
  31. Hoa Nghiệp Báo
  32. Hoa Nhân Quả
- 33 Hoa Tam Vô

Tiếng lòng nức nở quê hương
 Thầm lặng
 Quê hương còn đó
 Quê hương còn đó, đợi chờ
 Từ đó xa mờ
 Một nụ cười
 Sắc không mím nụ vô cùng
 Một chuyên già từ
 Dòng sông, tôi gọi tên em
 Quê nhà sẵn có từ lâu
 Đức Phật vẫn ngồi yên
 Núi có từ đời, biển có từ sông
 Bùng vỡ
 Một nụ cười vang
 Ta đi, một cõi phù sinh hiện về
 Khôn chết, dại chết, biết sống
 Cuộc sống xưa nay, quay cười hỏ hỏ
 Tiếng hát chưa tan
 Rừng nội thi ca
 Đờ Nét Mây Ngàn
 Nguyên sơ, còn đó bóng hình !
 Giật mình tỉnh mộng ô hô !
 Loay hoay cho hết một ngày
 Vào cửa tử, tôi tìm về cõi chết
 Tôi xin-thơ nhạc
 Vào cửa sinh, tôi đi tìm cõi sống
 Tôi bước đi giữa đôi bờ sinh tử
 Tiếng gọi thương yêu
 Phương xa mất Mẹ
 Trêu mình thế nhân
 Đại Bàng tung cánh gió

Một vòng xoáy, ngửa nghiêng vàng nhạt nguyệt
Tan biến mãi bên bờ lau cát bụi
Hư vô, Một cõi riêng mình !
Ngươi là ai, đó nhĩ !
Thú rừng cứ mãi đi hoang
Tiếng gõ của thời gian
Sám Hối Đầu
Còn gì nữa, người ơi !
Tung hoành trong trời đất
Thương không, con đã trắng se cát !
Ai hiểu được, con rùa già rút cổ !
Nhát gan như thỏ đế !
Vô âm, cát tiếng thành lời !
Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng !
Mặt nạ cuộc đời !
Bình minh chưa ló dạng !
Tử Thần, đang ở đâu thế nhĩ !
Vàng thơ còn đó, đẹp thay !
Là thi sĩ, nghĩa là . . . !
Cuộc đời như một cái máy !
Nhìn băng tuyết lở !
Thương những gia đình bất hạnh !
Thương cho cảnh người già
Thương trẻ thơ quê nghèo khốn khó !
Chết, sẽ còn hay mất !
Tôi không có bán thơ đâu !
Nơi quê nghèo nho nhỏ !

Hóa thân
Gỗ cửa giọt không
Dư âm và đồng vọng thơ Mặc Giang
Lòng Thành

Lê Thị Thu Hồng
Ngọc Túy
Lê Quang Thái
Hoàng Thu

*****

Hoa Sám Hối

Hoa Sám Hối, nở trên cây nghiệp chướng
Ba gốc phần căn cội tự xưa nay
Không sám năng, hối quá, tội càng dày
Sâu thăm thẳm khởi từ thân miệng ý

Hoa Sám Hối, tỏa hương thơm tâm quý
Đời, không biết tâm biết quý, khổ lắm thay
Người, không biết tâm biết quý, oan nghiệt thay
Lương tâm đã dày vò, nghiệp báo tránh đâu thoát

Sao không biết gieo nhân là gặt quả
Sao không lường nghiệp dĩ vốn đeo mang
Khói theo lửa, bóng theo hình, tiếng theo vang
Đã gây tạo, chạy trời, sao khói nắng

Mình gây ra thì tự mình phải gánh
Không ai mang, ai gánh thế, được đâu
Dù thân sơ, cũng không thể mong cầu
Đến khi trả, đành khoanh tay đứng ngó

Dừng cho rằng tội lỗi mình không có
Từ xưa nay vốn chông chất hằng sa
Lại còn gây bao thống nỗi ta bà
“Thiện ác, đáo đầu, chung hữu báo”

Xin chấp tay, nâng đóa Hoa Sám Hối
Tội tâm làm, xin sám hối từ tâm
Sám hối miệng, rồi sám hối đến thân
Ba cửa ngõ sáng ngần trăng mười sáu

Hoa Sám Hối kết liên trì ao báu
Tâm tịnh rồi. tội chướng tất liền tiêu
Một đài sen vút trên đỉnh nguyên siêu
Cao đẹp quá, ôi đài sen mẫu nhiệm.

Tháng 5 – 2008

Hoa Quy Y

Hoa Quy Y nở trên núi vi diệu
Đỉnh Linh Sơn chót vót khỏi ba ngàn
Đỉnh Diệu Cao tỏa rạng ánh đạo vàng
Đỉnh Tu Di trùm hằng sa thế giới

Quy y Phật, Đấng Cha Lành muôn loại
Quy y Pháp, ngời đuốc tuệ pháp vương
Quy y Tăng, hòa đại chúng tựa nương
Reo ánh Đạo Từ Bi đường chuyển hóa

Hoa Quy Y nở trên thuyền bát nhã
Đưa chúng sanh vượt thoát biển trầm luân
Không còn mang những phiền não nghiệp duyên
Bờ bả ngàn kết đài sen bát ngát

Quy y Phật, chặt đứt đường địa ngục
Quy y Pháp, lánh xa đường ngã quỉ

Quy y Tạng, chắm dứt nẻo súc sanh
Ba Quy Y đoạn lia ba đường dữ

Hoa Quy Y tỏa sắc màu rực rỡ
Màu vô nhiễm đẹp nhất cõi trần gian
Ngát hương thơm trong sắc thể đạo vàng
Mang gương hạnh vào ra trong ba cõi

Hiển cuộc đời chân thiện mỹ
Tặng người người biết yêu thương
Hoa Quy Y đẹp phi thường
Hướng về ba ngôi Tam Bảo

Không còn bi thương áo nã
Không còn ai oán sầu đau
Nắm tay dìu dắt qua cầu
Biển khổ sông mê tan biến

Em hãy mang Hoa Quy Y, lên thuyền từ hóa chuyển
Chị hãy mang Hoa Quy Y, đi phụng hiến cho đời
Anh hãy mang Hoa Quy Y, đi khắp mọi vòm trời
Cùng gieo rắc Ánh Đạo Vàng cho khắp lòng nhân thế.

Tháng 5 – 2008

Hoa Tam Bảo

Hoa Tam Bảo ngát hương Ba Ngôi Báu
Khắp mười phương pháp giới thủy tôn thờ
Khắp nhân thiên đều hướng vọng Nam Mô
Đồng rung chuyển trên ba đường sáu nẻo

Hoa Tam Bảo, gắn trên tòa Điều Ngự
Phật, từ bi hàm tiếu đóa vô ưu
Pháp, con đường chánh đạo mãi truyền lưu
Tặng, tập thể của những ai quay về tỉnh thức

Phật, tự giác giác tha giác hạnh, qui nhất
Pháp, ba rừng giáo lý tuyệt diệu, pháp vương
Tặng, tứ thánh lục phàm ngưỡng nguyện, lên đường
Tự độ, độ tha, châu viên quả mãn

Hoa Tam Bảo, mười phương ba cõi tán thán
Hoa Tam Bảo, sáu nẻo ba đường đồng quy
Phật Pháp Tạng, ba ngôi báu vô nghi
Không một bông hoa nào trên trần gian có thể sánh

Quý dữ, ma vương, còn đê đầu đánh lễ
Thiên thần, qui vật, còn khuất phục quy y

Tam đồ, bát nạn, nào có nghĩa lý gì
Hồi chúng sanh, hãy mau mau tỉnh ngộ

Vì bất giác, nên khổ đau từ độ
Khởi vọng tâm, vọng niệm thuở vô minh
Đã quên mình, quên mất cả tánh linh
Nổi chìm mãi trên dọc đường sinh tử

Vì bất giác, khổ đau từ vô thi
Không biết nghe, đau khổ đến vô chung
Không biết tu, đau khổ đến vô cùng
Nghiệp dĩ gây, chạy trời sao khỏi nắng

Xin tặng đời, một bông hoa sen trắng
Xin tặng người, một đóa ngát diêu liên
Xin trao nhau Hoa Tam Bảo châu viên
Ba Ngôi Báu kết đài vô thượng giác.

Tháng 5 – 2008

Hoa Ăn Chay

Hoa Ăn Chay, không vương mùi thịt cá
Tỏa đức từ, ban hương vị hiếu sinh
Mạng sống của ai, cũng giống như mình
Không vì nuôi thân, vô tình xúc phạm

Hoa Ăn Chay, dù núi sâu rừng thẳm
Dù biển sông, ao lạch, ruộng đồng
Cái nghiệp sát, sẽ đứng lại, quay lưng
Người và vật, xin ngừng tay vấy máu

Hoa Ăn Chay lan xa qua bờ dậu
Mang tin yêu hòa ái đến mọi nhà
Toát hương lành dịu ngọt khắp gần xa
Ai ai cũng thấm từ bi đức độ

Hoa Ăn Chay, Thân, tỏa đức từ cứu khổ
Miệng, tỏa đức từ, ái ngữ, hiền lương
Ý, tỏa đức từ, cam lộ pháp vương
Làm động lực trên hành trình thánh đức

Xin cho em một bông hoa đẹp nhất
Xin cho anh một bông hoa dẫu yêu
Mỗi tháng đều chung, cần trọng nâng niu
Dù hai, bốn, sáu, hay càng nhiều càng quý

Hoa Ăn Chay, đưa em về thiện mỹ

Đưa anh về, tìm lại mái nhà xưa
Đã lâu rồi để nắng đổ dầm mưa
Dắt dìu nhau, ôi, nhà xưa ta đó !
Tháng 5 – 2008

Hoa Bát Phong

Ngọn bát phong trước tám chiều lộng gió
Làm ngửa nghiêng, điên đảo cõi trần gian
Mang ty hiêm, cừ hận khắp nhân gian
Chỉ những ai trượng phu mới thoát khỏi

Cao quý thay, bát phong không động tới
Hạnh phúc thay, bát phong thoảng hư không
An lành thay, bát phong tựa lông hồng
Thọ lạc thay, bát phong, hoa đom đóm

LỢI, đứng ngoài cửa, không móng câu chào đón
SUY, giảm thiệt thua, không cất bước vào nhà
HUỖ, bán sau lưng, mắt hút tị ngàn xa
DỰ, khen sau lưng, như bèo mây nhân ảnh

XUNG, khen trước mặt, gởi bên bờ rau đắng
CỎ, chê trước mặt, nằm lại cuối vườn cay
KHỔ, đau có gì đâu, như gió thoảng mây bay
LẠC, vui có gì đâu, như bèo trôi mây nước

Ngọn bát phong sẽ quy đầu báỉ phục
Trên đời cao, ca hát gió bát phong
Cuộc đời ta sẽ thánh thoát đẹp trong
Giữa lòng lộng trắng vàng, ngàn sao lấp lánh

Hoa Bát Phong không bán
Hoa Bát Phong không mua
Thông dong khắp bốn mùa
Như trời xanh mây trắng.
Tháng 5 – 2008

Hoa Lục Hòa **Tháng 5 – 2008**

Lục Hòa, sáu pháp mở ra
Bảo ban tứ chúng trong nhà Như Lai
Tăng Ni thanh thoát phương đài
Thiền môn nghiêm tịnh, thiện tai thời thời
Thân Hòa Đồng Trụ, một nơi
Nâu sông áo vải, mặn mòi tương chao
Giới Hòa Đồng Tu, đẹp sao

Giữ gìn tánh thể thanh cao trong ngần
Khẩu Hòa Vô Tránh, tương lân
Hư danh giả tướng, phong trần bụi bay
Kiến Hòa Đồng Giải, tỏ bày
Trao nhau, đón nhận lời hay trau mình
Ý Hòa Đồng Duyệt, quang minh
Vị thân không nệ, vị tình không câu
Lợi Hòa Đồng Quân, cơ câu
Hạt muối cũng sẻ, hạt châu cũng đồng
Sáu điều, như tiếng chuông ngân
Hỷ hoan tứ chúng, dự phần tiên tu
Lục Hòa, như cánh thiên thư
Vô nhiễm trần cấu, vô dư niết bàn
Phật Đà răn dạy bảo ban
Thượng hoằng Phật đạo, hạ hoằng chúng sanh
Một phương thế giới an lành
Mười phương thế giới thanh thanh vô cùng
Lục Hòa, tứ chúng chia chung
Trên đường giải thoát tương dung Thánh – phàm
Trao nhau một đóa hoa Đàm
Ngàn năm rực sáng Đạo Vàng Từ Bi.

Hoa Tứ Nhiếp Pháp **Tháng 5 – 2008**

Hoa Tứ Nhiếp Pháp, tuyệt vời
Thăng hoa đạo lý, thuyền đời đơm bông
Đẹp như nước chảy muôn sông
Trong như nắng sớm, hoa đồng ngậm sương
Một là BỐ THÍ, vô lường
Tài thí, pháp thí, tỏ tường thâm sâu
Còn Vô Úy Thí nhiệm mầu
Đến đi không ngại thuận mầu ta bà
Hai là ÁI NGŨ, tinh hoa
Nhất ngôn ký xuất, hằng sa vui mừng
Pháp âm, pháp vũ, pháp vân
Một cơn mưa pháp, đức ân vô vàn
Ba là LỢI HÀNH, chứa chan
Đói no, ấm lạnh, cơ hàn, phồn vinh
Sợ tợ, cũng sẻ đồng tình
Sợ tợ, cũng sẻ cho mình cùng ta
Bốn là ĐỒNG SỰ, gần xa
Đồng thuyền, đồng đội trong nhà Như Lai
Khi thời, nhập thế chẳng phai
Khi thời, xuất thế hoa cài điểm son
Hoa Tứ Nhiếp Pháp vẹn toàn
Hỡi người hành giả, trắng tròn thiên thu.

Hoa Ngũ Căn **Tháng 5 – 2008**

Hoa Ngũ Căn, gốc đây rồi
Nếu không có gốc, sóng mòi biển đông
Hỏi rùa, thử có mấy lông
Hỏi thỏ, thử có sừng không, lạ kỳ
Ngũ căn, năm gốc là chi
TÍN, vững chắc, không có gì đổi thay
TẤN, cột trụ, không lung lay
NIỆM, kiên cố, không mảy may hôn trầm
ĐỊNH, nhất tâm, đến vô tâm
HUỆ, tự chiếu, tỏa sáng ngàn hư vô
Vũ trụ kia, vẫn hằng mơ
Trăng sao kia, vẫn trông chờ, từ lâu
Hoa Ngũ Căn, thật nhiệm mầu
Mười phương thế giới bắc cầu lại qua
Hoa Ngũ Căn, chính là nhà
Khởi từ nguồn cội, vào ra vô cùng
Hoa Ngũ Căn, vượt thi chung
Đến khi khép cửa muôn trùng hư vô
Ngũ Căn xếp gốc tàn khô
Rụng rơi năm cánh, vô bờ Tạng Hoa.

Tháng 5 - 2008

Hoa Ngũ Lực

Ngũ Lực, sức tỏa tinh hoa
Ươm mơ, kết nụ, phát lửa, thơm hương
Chính là động lực lên đường
Một phương không ngại, mười phương không màng
Nội công thâm hậu điểm trang
Muôn trùng thiên lý, băng ngàn sá chi
TÍN LỰC, sắt đá vô nghi
Kim cương chẳng bể, thau chì chẳng hoen
TẤN LỰC, dũng mãnh vô song
Núi cao không khuất, biển đông không sờn
NIỆM LỰC, dầu ấn sắt son
Vòng tròn còn thẹn, trăng tròn còn e
ĐỊNH LỰC, bất động im re
Chín năm diện bích, nín khe núi rừng
HUỆ LỰC, phổ chiếu vô cùng
Cửa tùng mở toát muôn trùng thiêu quang
Bông Hoa Ngũ Lực, óng vàng
Ngàn năm xưa cũng như ngàn năm sau
Kính qua vạn lý tinh cầu

Hằng sa pháp giới trên đầu hạt sương
Rạng soi đạo lý chơn thường
Du thuyền bát nhã thanh lương tuyệt vời
Dâng Hoa Ngũ Lục độ đời
Trầm mê biển khổ, hỡi người thế nhân.
Tháng 5 - 2008

Hoa Tứ Niệm Xứ

Hoa Tứ Niệm Xứ nhiệm màu
Bao trùm vũ trụ, gồm thâu ta bà
Mười phương thế giới hằng sa
Sắc không còn mắt sương pha đầu cành
Lậu thô vi tế mong manh
Ba đường sáu nẻo loanh quanh luân hồi
Bông Hoa Niệm Xứ nhiệm màu
Nhận chân tinh ngộ bắc cầu lại qua
Quán Thân Bất Tịnh, trầm kha
Bao nhiêu câu uế đầy đà bi thương
Lại đeo Tâm ý Vô Thường
Tâm viên ý mã, biết lường sao đây
Quán Pháp Vô Ngã, gió bay
Muôn phương ngàn hướng lay lay vô chùng
Quán Thọ Thị Khổ, điệp trùng
Vô thi cũng thế, vô chung khác gì
Đóa hoa Niệm Xứ vô nghi
Gắn trên chơn thể đến đi vô cùng
Không còn trước mặt sau lưng
Không còn vọng niệm mộng lung hão huyền
Cỡi trên sóng bạc du thuyền
Vào ra bốn biển, chim chuyền xa đưa
Bức thêm vũ trụ mảnh thưa
Đeo Hoa Niệm Xứ còn thừa không gian
Ngàn xưa pháp cổ âm vang
Ngàn sau ngân vọng đạo vàng từ bi.
Tháng 5 – 2008

Hoa Tứ Chánh Cần

Chánh Cần thẳng tắp lên đường
Bước trên đại lộ lo lường mà chi
Chánh Cần thẳng tiến cứ đi
Muôn phương ngàn hướng một ly không màng
Con đường Tứ Thánh thênh thang
Con đường cứu khổ mênh mang vô bờ

Chánh Cần đừng có vật vờ
Điều ác tận diệt từ thời đã sanh
Đến thời có thể sẽ sanh
Cũng đem cắt đứt chỉ mảnh treo chuông
Căn lành vốn ở tình thương
Đã, đang, và sẽ vun trồng tinh chuyên
Đò ngang, sẵn có con thuyền
Tay chèo bát nhã trùng tuyên vô cùng
Chánh Cần rực sáng sắt nung
Tuy một mà bốn viên dung châu toàn
Thời gian sắc thể hao mòn
Tâm như pháp trụ không sòn một ly
Trên đường thánh đạo từ bi
Chánh Cần ghi nhớ, không gì đổi thay
Chánh Cần hoa quý trao tay
Kết tinh châu thể tháng ngày thơm hương
Chánh Cần hoa quý thanh lương
Dấu son điểm ngọc trên đường ta đi.
Tháng 5 – 2008

Hoa Tứ Như Ý Túc

Người xưa có nói :
“Tri túc, tiện túc, đãi túc, hà thời túc
Tri nhân, tiện nhân, đãi nhân, hà thời nhân”
Thế gian còn thế, hướng chi xuất thế gian
Ba nẻo sáu đường, bước vào ra, như ý

Dục như ý túc, thật vô cùng tuyệt mỹ
Đủ và đúng, còn gì nữa mong cầu
Ngày có nắng, đêm đến có canh thâu
Hè oi bức, đông về sao bảo lạnh

Ý như ý túc, đường bay chim vỗ cánh
Phương trời xa, tổ ấm biết nẻo về
Ở trên cao, còn hỏi đỉnh sơn khê
Thương biết mấy phong trần bao cuộc lữ

Tấn như ý túc, đã từ lâu du thủ
Bởi lầm mê, không biết khổ trầm luân
Hoa trên tay, lại mong mỗi mùa xuân
Nên sáu nẻo ba đường lênh đênh mãi

Định như ý túc, vũ trụ trong hạt cải
Vẫn còn dư, nhiều chỗ trống chưa đầy
Bởi vì không, không đến cả mây may
Không không hữu, lấy gì mà để có

Tứ Như Ý Túc, treo trên đầu ngọn gió
Nhìn phương bay, bởi gió hay phương bay
Chùy trên tay, vỗ cái đét, im ngay
Biết mặt mũi rồi, niêm hoa vi tiếu.

Tháng 5 – 2008

Hoa Thất Giác Chi

Hoa Thất Giác Chi, cây bồ đề bảy nhánh
Vô lượng pháp môn, duy chỉ một mà thôi
Đường đi vô cùng, nhưng đến chỉ một nơi
Muôn hướng ngàn phương, nhưng đi về không khác

Hoa Thất Giác Chi, bất luận cao thấp
Tùy căn cơ thích hợp để mà đi
Đừng loanh quanh lẫn quẩn chẳng ra gì
Loay hoay mãi, như dậm chân một chỗ

Hoa Thất Giác Chi, bảy cánh hoa bùng nổ
TRẠCH PHÁP, là cánh chọn lựa rõ ràng
TINH TẤN, là cánh vượt vạn đèo ngang
HỖ, vui lên đi, cõi sóng bạc mây ngàn
KHINH AN, nhẹ ru giữa cánh bèo không sắc

NIÊM, ghi nhớ mãi, đưa ta lên bờ giác
ĐỊNH, không một giây, chìm đắm bên sông mê
XẢ, đã đến nơi, hỏi chi nữa đường về
Thất Bồ Đề Phần, hay Thất Giác Chi, là thế

Xin tặng em, một bông hoa muôn thủa
Xin tặng anh, một bông hoa trọn đời
Ta còn nhau, trong mọi chốn mọi nơi
Bởi vì ta, còn pháp thân bất hoại

Hoa Thất Giác Chi, nhập thế vô cầu
Hoa Thất Giác Chi, xuất thế vô cầu
Đêm tàn, trăng rụng nơi đâu
Cảnh hoa trước ngõ kê đầu gối trắng !
Tháng 5 – 2008

Hoa Cứu Khổ

“Chúng sanh khổ, nguyên xin cứu khổ
Chúng sanh khổ, nguyên xin tự độ”
Mang tin yêu giúp ích cho đời
Mang thân thương từ ái cho người
Nơi nào thiếu vắng nụ cười
Bước đi cứu khổ cho người được vui
Nơi nào gió táp mưa vùi
Bước đi chia sẻ ngậm ngùi làm than
“Sao vui được khi trần gian còn khổ
Người nhân gian vui trước, ta vui sau”
Một câu thâm thúy thật sâu
Người nghe rung cảm cơ cầu tương lân
Phong trần đãi lọc phong trần
Tương ái nắng gội tương thân mưa nhuần
Đêm dài vang vọng tiếng chuông
Đá vàng cơ cảm tròn vuông vuông tròn
Cứu nhân lòng trái không sòn
Độ thể đức tỏa không mòn từ tâm
Ba mươi lại đến trăng rằm
Còn trăng mười sáu trên ngàn thanh thanh
Cuộc đời nhân ngã treo cành
Dòng đời phù phiếm bức tranh úa màu
Đi vào cửa ngõ thương đau
Dịu xoa bãi biển nướng dâu bẽ bàng
Đi vào những chốn làm than
Lắng nghe tiếng nói cơ hàn trần lao
Bông hoa cứu khổ vươn cao
Đỡ tia nắng hạn, mưa rào xót thương
Bông hoa cứu khổ bên đường
Phát phơ chiếc lá mùi sương nặng tình.

Tháng 5 – 2008

Hoa Phước Đức

Hoa Phước Đức thơm hương lành diễm phúc
Cho những người trồng căn cội thiện duyên
Đức đã gieo từ thuở trước châu viên
Phước tiếp nối trong hiện tiền không dứt

Hoa Phước Đức thoảng hương bay ngào ngạt
Cây sum suê chim đậu hát reo cành
Dù nắng mưa che bóng mát tươi xanh
Ngọn cỏ non đỡ sương sa gió táp

Thiếu phước đức như cối cần sỏi đá
Trông khô khan hạ nắng cháy điêu tàn

Trông lạnh lùng buốt giá kéo mùa đông
Nhựa khô cây chai sần da nứt nẻ

Hoa phước đức tự nhiên hương lướt gió
Làm đơn sơ kết quả dễ tựu thành
Trải phong ba chẳng mấy lúc nhọc nhằn
Những nạn tai chẳng mấy khi tan tác

Chợt nhớ ca dao ai hát
“Người trồng cây hạnh người chơi
Ta trồng cây phúc để đời mai sau”
Người vui nước chảy qua cầu
Ta vui đức độ đêm thâu không tàn
Người đưa khách đợi dò ngang
Ta đưa cô lữ trên đàng phù sinh
Người reo phố thị rộn vinh
Ta reo thôn vắng tự tình hồn quê
Người trông lối cũ đi về
Ta trông đường mới bốn bề đi qua
Người hong sười ẩm mái nhà
Ta hong mưa nắng ta bà thế nhân
Bông hoa phước đức ai trồng
Cội căn gốc rễ có phần thế thôi.

Tháng 5 – 2008

Hoa Hạnh Phúc

Hoa Hạnh Phúc nở trên cây hạnh phúc
Cho những người diễm phúc cõi trần gian
Hưởng an vui trong cuộc sống nhân gian
Không đau khổ úa tàn pha sắc tím

Hoa Hạnh Phúc, không tự nhiên mà có
Phải do người biết bảo bọc dựng xây
Biết thăm tô, biết vun vén, từng ngày
Câu “Nhất sơn, chi hỏa năng thiêu
vạn khoảnh công đức chi sơn”, nên nhớ

Hoa Hạnh Phúc, trải thời gian khốn khó
Nhưng đánh đổ, chốc lát, thế là xong
Còn nhanh hơn nước cuốn chảy trôi sông
Còn bền hơn lục bình phơi sóng gió

Hoa Hạnh Phúc, trăm năm, đẹp nhĩ
Biết hổ tương, biết trân quý, nâng niu
Một cũng thế, dù cho đến chín chiều

Đừng quá quắc, đèn nhà ai nấy sáng

Hoa Hạnh Phúc, có khi đeo ghềnh ráng
Có khi vượt sừng dốc quanh co
Sông cách ngăn, mới quý những chuyến đò
Chèo đưa đây, con thuyền reo bên nước

Hoa Hạnh Phúc nở trên cây hạnh phúc
Ai là người điếm hạnh cõi trần gian
Ai là người bất hạnh chốn nhân gian
Tự thân mình biết vun trồng tô thắm.

Tháng 5 – 2008

Hoa Lục Thân

Hoa Lục Thân nở trên cây quyền thuộc
Từ ông bà, kể đến tới mẹ cha
Từ mẹ cha, mới có anh em ta
Rồi, một đàn cháu con mai sau nữa

Thương biết mấy, nơi chôn nhau cắt rốn
Nhớ biết mấy, nơi tổ ấm một nhà
Vì trường đời, nên muôn nẻo chia xa
Nhưng ấm lạnh từng cơn tình ruột thịt

Dưới mái nhà, thưở chào đời, mở mắt
Em đã kêu tình máu mủ “u...oa”
Anh đã kêu tình cốt nhục “má...ba”
Nên đi đâu, cũng nhớ nhau khúc ruột

Dòng sông kia, có khi ròng khi siết
Từ đầu nguồn cho đến tận cuối sông
Em thấy không, vẫn nước một dòng sông
Anh biết không, vẫn một dòng tuôn chảy

Ông Bà, ngồi trên ngôi cao thờ tự
Mẹ Cha, đêm đêm xin thắp hương nguyên
Anh Em, nhiều khi trời nắng sao đêm
Mong ước sao cho con hiền cháu thảo

Hoa Lục Thân, ôi vô cùng quý báu
Biết bao nhiêu người tứ cố vô thân
Họ thấp đước tìm khắp cõi hồng trần
Tìm một người thân, không bao giờ có được

Thế thì anh, đừng nhìn sau ngó trước

Thế thì em, đừng ngại thiệt e hơn
Xin trọn lòng, miễn sao được vuông tròn
Hoa Lục Thân, phát tâm nguyện bồi đắp.

Tháng 5 – 2008

Hoa Tổ Tông

Hoa Tổ Tông nở từ cây nguồn cội
Làm người, ai không có tổ có tông
Gỗ đá kia, chưa hẳn ở dưới đất chui lên
Cát bụi kia, chưa hẳn ở trên trời rớt xuống

Chim bạt gió bay về tìm tổ ấm
Lá phát phơ, còn diệp lạc quy căn
Làm con người mà quên tổ quên tông
Đánh dấu hỏi cho những ai mất gốc

Hoa Tổ Tông, khởi cội nguồn đẹp nhất
Từ ngàn xưa thừa tiếp đến hôm nay
Từ hôm nay lưu lại đến ngày mai
Xin gìn giữ, nâng niu, phụng thờ, trân quý

Ải Nam Quan, từ ngàn xa xưa ấy
Mũi Cà Mau, cũng đã mấy trăm năm
Dòng Lạc Hồng thơm mộng đẹp tơ tằm
Giống Rồng Tiên chuyển trao bao thế hệ

Anh hát khúc ngàn đời trên núi nhớ
Em ca lời muôn thuở bến sông thương
Tình đồng bào, nghĩa ruột thịt quê hương
Ngân vang mãi vịnh lời ca tình tự

Làm người, ai không có Tông có Tô
Thì em ơi, uống nước phải nhớ nguồn
Thì anh ơi, thấm nhuận mảnh giang sơn
Bao gấm vóc son vàng thêu lịch sử

Hoa Tổ Tông, xin dâng lên Quốc Tổ
Cúi đầu về, xin lạy Đức Hùng Vương
Ôi, Mẹ Âu, Cha Lạc, đáng nghiêm đường
Xin phủ phục trước hồn thiêng sông núi.

Tháng 5 – 2008

Hoa Luân Hồi

Luân hồi mới có thặng hoa
Xuống lên qua lại kết tòa thiên thu
Nếu không, chết dí một nơi
Dậm chân tại chỗ, muôn đời biết không
Thế, sao lại sợ hồi luân
Bởi mê, nên sợ điệp trùng trầm kha
Ba đường sáu nẻo là nhà
Không tu, nên mới ta bà thế thôi
Đã từ vô thi nổi trôi
Vô chung biết mấy lẽ bồi chờ ta
Biết tu, chỉ một sát na
Hốt nhiên có mặt trong nhà Như Lai
Luân Hồi, mang hạnh hoa cài
Vào ra sinh tử kết đài độ sanh
Luân Hồi, mang hạnh tinh anh
Ba đường sáu nẻo reo cảnh thù dương
Luân Hồi, cam lộ pháp vương
Ban ân tế độ thanh lương vô cùng
Khi nào khép cửa thi chung
Thì ta kết thúc điệp trùng hư vô.

Tháng 5 – 2008

Hoa Lục Phàm

Lục Phàm, biết nở tâm hoa
Thì không còn nữa tam đồ khổ đau
Vô minh cuốn mắt bờ dâu
Đọa đày cắt đứt nhịp cầu tử sinh
Tự mình có sẵn tánh linh
Bởi không tỉnh giác, quên mình thế thôi
Trên cao, dù mây Tùng Trời
Một khi phước tận, rụng rơi phiêu trầm
Dưới kia, Địa Ngục mấy tầng
Một khi giác ngộ, thoát vòng điều linh
Ngạ Quỷ, ráo máng cạn tình
Bởi đeo thống hận tranh giành mà ra
Vì dâu mà có Tu La
Ma dẫu biện xảo, thật thà lãng quên
Thế nào mang kiếp Súc Sinh
Hẹp hòi ích kỷ tư tình nhỏ nhen

May mà mang kiếp Phàm Nhân
Nhờ tu năm giới được thân con người
Lục Phàm nên nhớ, ai ơi
Còn hơn cát bụi dập vùi xưa nay
Biết tu, khai ngộ hiển bày
Bản lai diện mục có ngày trở bông
Biết tu, giải tỏa sắc không
Hai bờ không có, sắc không có gì
Bởi vùi biển khổ mê si
Nên không biết được đường đi lối về
Bờ giác nằm cạnh bến mê
Lục Phàm - Tứ Thánh cận kề tác gang
Bên này, thống khổ làm than
Bên kia, thanh thoát băng ngàn vô sinh.

Tháng 5 – 2008

Hoa Xuất Gia

Hoa Xuất Gia nở trên đường tứ thánh
Ngát hương lành dưới bóng cả từ quang
Mang hương thơm thấm nhuận ánh đạo vàng
Gieo rắc khắp cõi ta bà kham nhẫn

Hoa Xuất Gia tùy căn cơ kiếp trước
Còn nếu chưa, tạo duyên hợp kiếp này
Chí xuất trần cao đẹp quá, thương thay
Đường thánh đức rộng thênh thang tiến bước

Xuất Thế Tục Gia, căn nhà ô trược
Đã từ lâu chìm đắm biết bao lần
Tranh hư huyền vẽ ảo ảnh phù vân
Dây ái dục buộc ràng vô số kiếp

Xuất Phiền Nã Gia, trùng trùng oan nghiệt
Cõi hồng trần tan tác bụi trần sa
Thì làm sao không thống nỗi trầm kha
Có thấy không, rùa mù trong biển lớn

Xuất Tam Giới Gia, lên bờ bĩ ngạn
Giã từ nghe bát nạn với tam đồ
Mở tung rồi cánh cửa của hư vô
Hoa chân lý nở vô sanh pháp nhãn

Hoa Xuất Gia, vào nhà Như Lai tự tánh
Chứng pháp thân, nhập hoa tạng huyền môn
Trăng rằm kia, còn mười sáu trăng tròn

Thanh thoát quá, bóng đêm dài đầu nũa.

Tháng 5 – 2008

Hoa Nhập Thế

Hoa Nhập Thế vào trần gian hư huyền
Cứu muôn loài trong biển khổ phù sinh
Nhuộm phong sương đục nhiễm quên tánh linh
Lênh đênh mãi giữa bọt bèo mây nước

Hoa Nhập Thế vào dòng đời uest trược
Cho người người biết bên đục bên trong
Nhân ảnh kia, như bèo dạt trôi sông
Đừng vui dập giữa bùn nhơ quện cẩu

Đừng dễ duôi mà hện lần hện lữa
Đừng móng cầu mà mai đợi một trông
Cuộc tử sinh còn mất có rồi không
Đầu bạc hều biết bao lần tóc trắng

Nghĩa địa kia, trông hoang mờ giá lạnh
Đêm đêm dài, vất vưởng bóng hồn ma
Thương sinh linh, thương cả đến thân ta
Họ với ta, cách lẫn ranh bé nhỏ

Hoa Nhập Thế vào cuộc đời tẻ độ
Sống an lành trang trải vạn tình thương
Dù dặt nhau trên thiên lý đường trường
Một khi biết quay đầu là bỉ ngạn

Hoa Nhập Thế vào trần gian cứu khổ
Đưa người người mất hút nẻo đường xa
Đã từ lâu lưu lạc bỏ quên nhà
Đưa nhau về, mái hồng tươi bếp lửa.

Tháng 5 – 2008

Hoa Tứ Thánh

Hoa Như Lai, kết tòa vô thượng giác
Khắp mười phương tam thế đến vô cùng

Đạo nhiệm màu, bất luận vô thi vô chung
Độ độ tận chúng sanh, là bản hoài Chư Phật

Hoa Bồ Tát, cứu muôn loài giải thoát
Mang lục độ vạn hạnh đi muôn phương
Cứu chúng sanh không còn tiếng kêu thương
Đáo bỉ ngạn, vượt qua thuyên bát nhã

Hoa Duyên Giác, tự chứng ngộ, vô học
Quán duyên sinh độc chiếu vô thượng thừa
Mây chập chùng trĩu nặng tự nhiên mưa
Bóng đêm tắt, vàng dương bùng tỏa nắng

Hoa Thanh Văn, sống độc cư, thiền quán
Từ hữu tâm, thấu suốt đến vô tâm
Đêm mười lăm, còn hỏi chi trăng rằm
Nghe thanh thoát tiếng bài ca chứng đạo

Hoa Tứ Thánh, cửa huyền vi uyên áo
Chứng lục thông, vượt sáu nẻo ba đường
Thương hữu tình bao triền phược nhiều nhương
Nên ẩn hiện vào hữu dư miên viễn

Hoa Tứ Thánh nở trên đường Tứ Thánh
Lục Phạm kia, cũng có thể bước đi
Đã bước đi, đừng có ngại ngừng gì
Quyết lòng đi, một ngày kia tới đích

Hoa Tứ Thánh, đều dung thông quy nhất
Tùy căn cơ, bốn tánh, bốn hoài
Kết chung tòa, chỉ một mà thôi
Hỡi chúng sinh, phụng thờ chí hướng.

Tháng 5 – 2008

Hoa Năm Hạnh

Hoa Năm Hạnh, hỡi những ai là người Phật tử
Biết tiến tu, ngào ngạt thơm hương
Nhuần pháp âm, đạo lý chơn thường
Tỏa đức từ, trang trải tình thương

Hoa Năm Hạnh, hỡi những ai là người Phật tử
Hãy tiến tu, ngày đêm sáu thời
Sống vị tha, nội lực tô bồi
Mang hạnh nguyện đi khắp nơi nơi

Hạnh thứ nhất, không ngừng Tinh Tấn
Thăng tiến lên, tới đích vô cùng
Dù phong ba biển khổ muôn trùng
Không chùn lòng phút giây sơ tán

Hạnh thứ hai, Thanh Tịnh trong sáng
Trong đầm kia, mới có bông sen
Sống trong bùn, không chút hôi tanh
Vào trong bếp lửa hồng không cháy

Hạnh thứ ba, sống đời Hỷ Xả
Biết vị tha, từ ái, chan hòa
Đi đến đâu, là lá là hoa
Sông biển rộng, thuyền từ chuyên chở

Hạnh thứ tư, rạng ngời Trí Tuệ
Đốt vô minh, phiền não xưa nay
Tâm nhất như hoa tạng tỏ bày
Đã đánh mất từ khi bắt giác

Hạnh thứ năm, Từ Bi thơm ngát
Chuyển hóa đời, cam lộ pháp vương
Muôn đường trường vạn lý tình thương
Đạo từ bi bản hoài dung nhiếp

Hoa Năm Hạnh, một bông hoa năm cánh
Tinh Tấn, Thanh Tịnh, Hỷ Xả, Trí Tuệ, Từ Bi
Người Phật tử tiến tu, cứ như thế mà đi
Đi đi khắp muôn phương ngàn hướng

Hoa Năm Hạnh, một bông hoa năm cánh
Ngát hương lành tỏa chiếu trần gian
Đâu đâu cũng thấm nhuần đạo vàng
Quốc độ này là cõi Lạc Bang.

Tháng 5 – 2008

Hoa Màu Cờ Phật Giáo

Năm màu Cờ Phật Giáo
Tượng trưng cho năm màu hào quang Đức Phật
Dùng ngũ căn xuất phát, ngũ lực tới đích sau cùng
Vũ trụ, nhân sinh, từ vô thị, đến vô chung
Tất cả là một, mà một là tất cả

Năm Màu Cờ Phật Giáo

Tượng trưng cho năm hạnh người con Đức Phật
Tinh tấn, hỷ xả, thanh tịnh, trí tuệ, từ bi
Chúng sanh vô biên, thì Bồ Tát hạnh vô nghì
Chúng sanh thống khổ, ta quyết lên đường cứu khổ

Năm Màu Cờ Phật Giáo

Tượng trưng cho năm châu trên thế giới
Châu Á, Châu Phi, Châu Mỹ, Châu Úc, Châu Âu
Nhân loại tương lân, dù sống bất cứ nơi đâu
Khác tiếng nói, màu da, nhưng chung tình người nhân thế

Thuyền Bát Nhã vượt trùng khơi bốn bể
Đạo Từ Bi chiếu rọi khắp muôn phương
Sống tin yêu, hiểu biết, hòa ái, thanh lương
Không chỉ thương con người, mà còn thương vạn loại

Cờ Phật Giáo tung bay khắp cùng thế giới
Ánh từ quang tỏa chiếu khắp nẻo đường
Bóng Cha Lành tỏa rạng Đấng Pháp Vương
Đưa chúng sanh thoát ba đường sáu nẻo

Cờ Phật Giáo, năm màu cờ ngũ sắc
Huy hoàng thay, vi diệu bóng từ quang
Hạnh phúc thay, Phật quốc độ lạc bang
Thanh thoát thay, lục phạm lên tứ thánh

Màu cờ Phật Giáo tung bay
Màu cờ ngũ sắc lành thay
Chúng sanh bốn phương tám hướng
Hoan hân chào đón vui vầy

Màu cờ Phật Giáo nơi nơi
Màu cờ ngũ sắc tuyệt vời
Nhân loại cùng nhau quy hướng
Dựng xây sức sống cuộc đời

Màu cờ Phật Giáo thanh lương
Màu cờ ngũ sắc thơm hương
Nhất tâm hồng dương tán thán
Đạo vàng tỏa chiếu muôn phương.

Tháng 5 – 2008

Hoa Lục Thông

Hoa Lục Thông vượt tam thiên thế giới
Sáng vô ngân chiếu tam thế hằng sa
Tòa minh châu rọi mấy cõi ta bà
Dãi ngân hà như ngân sương ngọn cỏ

Thiên Nhân Thông, thấy tận cùng quốc độ
Trên, thượng thượng thiên, dưới đáy vực A Tỳ
Thấy tỏ tường từng thô tế lậu vi
Vượt qua khỏi Dục - Sắc – Vô Sắc Giới

Thiên Nhĩ Thông, nghe không còn chỗ nghe nữa
Âm vọng nào không động đến vành tai
Nghe khắp mười phương, nghe thấu tuyền đài
Thời đương đại tinh vi, không thể sánh

Túc Mệnh Thông, biết tự thân muôn ngàn kiếp trước
Biết về đâu đến muôn vạn kiếp sau
Không như nhân sinh, hát ngân vang, một cõi đi về
Nhưng hỏi về đâu, thì ngâm tẩm bí lối

Tha Tâm Thông, chưa nhìn đã biết, không cần thưa gởi
Không cầu cơ, bói toán, đoán quẻ, xin xăm
Biển vô minh tìm kiếm cá lạng tằm
Thế đạo, nhân tâm, tránh sao điên đảo

Lậu Tận Thông, nghiệp dĩ nào đưa đẩy
Nghiệp dĩ nào đày đọa tự xưa nay
Còn kéo dài trầm thống đến ngày mai
Chứ không có ai ban bố, định phân, thưởng phạt

Thần Túc Thông,
phi thuyền vũ trụ còn nghiêng nghiêng cánh quạt
Phi cơ, phi tiễn, mất hút tận phía sau
Thần Túc Thông, vút một cái đã gồm thâu
Cả pháp giới, nơi nào cũng có mặt

Hoa Lục Thông, nâng bước chân chứng đắc
Đỡ những bậc thượng thừa Tứ Thánh mười phương
Phàm con người biết theo dấu chơn phương
Khi cuối đích, sẽ hốt nhiên đại ngộ

Hoa Lục Thông, mở thuyền từ tế độ
Đưa chúng sanh vào biển tuệ Như Lai
Ôi đài sen, ngát bửu tọa liên đài
Hỡi hành giả, quyết một lòng thẳng tiến.

Tháng 5 – 2008

Hoa Bát Khổ

Hoa Bát Khổ trên dòng đời mộng mị
Khách phong trần trong biển khô sông mê
Trôi lang thang không biết nẻo đường về
Lặn hụp mãi giữa phù sinh ba cõi

Bởi Sinh Khổ, vừa chào đời, khóc chóc
Mắt nhắm nghiền, miệng mở toát : khổ qua
Như nhận chân cái thống nỗi ta bà
Sẽ ụp phủ bẽ bàng thêm một kiếp

Bởi Lão Khổ, đeo cỡi còm tội nghiệp
Cái già nua chồng chất tẩm thân tàn
Đi, đứng, nằm, ngồi, thờ dốc leo thang
Chống cây gậy còn ngã lên ngã xuống

Bởi Bệnh Khổ, không màng đến ăn uống
Muốn nằm yên nhưng đau đớn đọa đày
Còn nói chi cửa nhà, danh lợi bèo mây
Nào có nghĩa bạc vàng, giàu nghèo, phú quý

Bởi Tử Khổ, dù trăm năm cuộc lữ
Nghĩa địa kia đã đầy ắp sinh linh
Lại phé thêm chút cát bụi tuyết tình
Bãi tha ma càng lạnh lòng sương khói

Ái Biệt Ly Khổ, ai không thống thiết
Khi thân thương mới thâm thía hợp tan
Những cách ngăn bao đứt đoạn phũ phàng
Sóng xô đẩy trôi dòng, sông mấy khúc

Cầu Bát Đắc Khổ, đêm dài thao thức
Thấp xa mờ leo lét ngọn đèn khuya
Càng ước mong càng ray rức nọ kia
Bức nhân ảnh trần gian loang sắc tím

Oán Tắng Hội Khổ, gặp nhau chi rứa
Không thích nhau, lại thường gặp, mới đau
Cho cuộc đời càng da thắm thịt thau
Nỗi ta bà chất chồng thêm vôi bạc

Ngũ Âm Xí Thạnh Khổ, còn xa xót
Mảnh tang thương tàn tạ tẩm thân gầy
Trong cuộc đời, ai thấu hiểu niềm tây

Người nhân thế, được mấy ai tri kỷ

Hoa Bát Khổ, phơi bày, không hoa mỹ
Khách phong trần bạc đãi kiếp phù sinh
Tinh ngộ mau, kéo bi lụy tuyệt tình
Màu sắc úa điều tàn Hoa Bát Khổ.

Tháng 5 – 2008

Hoa Tứ Ân

Ân Tam Bảo, muôn đời xin gìn giữ
Đốt tâm nguyên, thế thế mãi truyền lưu
Ba Ngôi Báu, tuyệt tác đến thiên thu
Hương trầm tỏa liên đài vô thượng giác

Ân Quốc Gia, nhớ qui căn nguồn gốc
Phàm con người, phải biết Tổ biết Tông
Thời thế kinh qua, lịch sử theo dòng
Đừng mất gốc quên nguồn, thua gỗ đá

Ân Cha Mẹ, đáng song đường cao cả
Trời đất kia, không thể sánh được đâu
Vũ trụ kia cũng không thể tìm cầu
Hãy chuẩn mực, phận con hiền cháu thảo

Ân Thầy Bạn, không cho ta cơm áo
Nhưng cho ta trang bị để vào đời
Lướt con thuyền khắp biển rộng trùng khơi
Quên thầy bạn, bạc tình hơn triều sóng

Hoa Tứ Ân, đẹp vô ngần bất biến
Xin cru mang trân trọng cả cuộc đời
Luôn đáp đền, tô thắm khắp nơi nơi
Và xuyên suốt mọi không thời miên viễn

Hoa Tứ Ân, là núi đồi sông biển
Là thiên môn, thánh thất, giáo đường
Là suối nguồn muôn vạn yêu thương
Xin tận hưởng trao nhau cùng nhân thế.
Tháng 5 – 2008

Hoa Tha Nhân

Tha nhân mở cõi thương lòng

Nhìn trông thiên hạ khắp trong cuộc đời
Nơi nào khô ải chơi vơi
Ta xin đến đó cho đời bớt đau
Nơi nào bãi biển nướng dâu
Ta xin đến đó bắc cầu lại qua
Đi trong bốn biển là nhà
Người trong nhân loại là ta với mình
Tha nhân tiếng nói tự tình
Reo lên khúc nhạc dâng trình vị tha
Tha nhân tiếng gọi đậm đà
Ngân lên âm vọng lời ca thương người
Lắng nghe tiếng khóc câu cười
Sẻ chia xoa dịu đẹp tươi trong lành
Lắng nghe cơ cảm đoạn đàn
Sẻ chia mây trắng trời xanh đong đầy
Tha nhân một đóa trao tay
Từ tâm rộng lượng ngày ngày thom hương
Tha nhân một đóa tình thương
Lòng vàng trang trải trên đường ta đi
Thương đời ai nhớ ai vì
Thương người ai nhớ ai vì tha nhân.
Tháng 5 – 2008

Hoa Xá Lợi

Xá Lợi là những tinh anh
Của bậc chứng đạo vô sanh để đời
Xá Lợi là những tuyệt vời
Của bậc thánh đức ba ngôi tôn thờ
Xá Lợi là những tinh hoa
Của bậc liễu ngộ trên tòa pháp vương
Cái thời pháp nhược ma cường
Tôi nghe đủ thứ, xót thương vô ngần
Cái thời nghiệt ngã phiêu trầm
Tôi nghe đủ thứ, lâm bầm mang tai
Mới tu, ngày một ngày hai
Suốt đời tráo đấu miệt mài lợi danh
Mới tu, chưa tỏ ngọn ngành
Suốt đời ma mị tranh giành hơn thua
Lộng ngôn xảo thuật chưa vừa
Chết đi thiêu đốt, hốt bừa bụi tro

Kêu ầm xá lợi một mo
La lên chí chóc nhỏ to dàn chào
Lạm xưng tán tụng xôn xao
Quảng cáo rao bán, ôi chao xót lòng
Vô tình đánh lộn con đen
Ô danh xá lợi, vút thêm vực sâu
Pháp thân bắt hoại nhiệm màu
Tứ Thánh lưu lại bắt cầu độ sanh
Phạm nhân trong cõi hồng trần
Chớ nên mạo phạm tội phân biệt chưa ?
Tháng 5 – 2008

Hoa Nghiệp Báo

“Đã mang lấy nghiệp vào thân
Cũng đừng trách lẫn trời gần trời xa
Thiện căn ở tại lòng ta
Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài
Có tài đừng cậy chi tài
Chữ tài liền với chữ tai một vần”
“Bất phong trần, phải phong trần
Sao cho sĩ nhục mấy lần mới thôi”
Đó là nghiệp báo ai ơi
Đã mang thì phải chịu đời chớ sao
Một khi tác tạo tơ hào
Ba mươi sáu chước, chước nào chẳng xong
Nghiệp kia đưa đẩy rồi bồng
Báo kia đập dũa xoáy tròn không tha
Cứ xem cái nổi ta bà
Mỗi người vay trả biết là bao nhiêu
Bởi nghiệp gây nặng chín chiều
Nên báo đón nhận trăm điều đắng cay
Bông hoa nghiệp báo xéo dầy
Thân tàn ma dại, mặt mày xác xơ
Nửa đời, đã lắm bợ phờ
Suốt đời, thì hỏi mịt mờ nữa chi
Nghiệp lao nghiệp tác đen sì
Báo đời báo kiếp, có gì mà than
Người khôn trong cõi trần gian
Nhớ nghe, nghiệp báo đa mang chi nào
Cao phi viễn tẩu nan tào
Trời cao đất rộng chỗ nào dung thân
“Bất phong trần, phải phong trần
Sao cho sĩ nhục mấy lần mới thôi”

Đã gây nghiệp dĩ ngút trời
Khô đầu lặn độn suốt đời biết chưa
Chạy trời sao khỏi nắng mưa
Nhân gian biết sợ biết chừa hay không
Khổ đời nghiệp báo đeo gông
Nghiệp ơi, báo hồi mà bông hoa gì
Từ nay, quãng gánh trôi đi !!!
Tháng 5 – 2008

Hoa Nhân Quả

Đã gieo nhân thì làm sao không có quả
Đã có quả thì làm sao không có nhân
Hồi nhân sinh trong cuộc sông hồng trần
Đừng lẩn thân buông lung mà đọa lạc

Mỗi hành động trong hành vi tạo tác
Mỗi ý niệm vừa phát khởi trong tâm
Tất cả đều đã gieo một hạt nhân
Mới băng qua là trở thành quá khứ

Có quá khứ thì phải có hiện tại
Có hiện tại thì phải có tương lai
Một là ba, ba là một nối dài
Móc thời gian ba thì treo bắt tận

Bồ Tát sợ nhân, chúng sanh sợ quả
Nên Thánh Phạm, từ nơi đó mà ra
Đâu phải riêng chỉ một cõi ta bà
Mà tám hướng mười phương đều như thế

Hoa Nhân Quả phát sinh từ vô thi
Kết phan duyên hiện hữu đến vô chung
Chúng sanh ơi, cẩn thận, chớ lao lung
Đã tác tạo thì trước sau phải gánh

Hoa Nhân Quả biết rồi thì phải tránh
Tặng cho em mang nét đẹp thanh lương
Tặng cho anh mang sắc thắm lên đường
Tặng cho đời vun trồng chân thiện mỹ.
Tháng 5 – 2008

Hoa Tam Vô

Hoa Tam Vô nở trên thềm giải thoát
Tặng cho người Vô Tác cõi trần gian
Làm không làm như gió mát trăng ngàn
Bước thong dong giữa trời xanh mây trắng

Hoa Tam Vô, cửa thiền môn mở rộng
Tặng cho người Vô Niệm cõi phiêu bồng
Nhớ đến vô, lòng lộng tựa hư không
Tuy trống rỗng nhưng cái gì cũng có

Hoa Tam Vô, cửa tỉnh không bỏ ngõ
Tặng cho người Vô Trụ hữu – vô dư
Mang pháp thân trùm khắp cả thái hư
Không dính mắc một nơi nào tụ điểm

Từ vô thi không màu hồng màu tím
Đến vô chung không màu trắng màu xanh
Mà là màu hoại sắc đẹp nguyên trinh
Diệu diệu hữu trong chơn như hoa tạng

Vì chúng sanh trùng trùng vô số lượng
Hoa Tam Vô bùng nở khắp ba thừa
Duy một thừa nhưng nói rộng thành ba
Ba thừa chuyển đến tam vô bất hoại

Hoa Tam Vô, cửa chùa thân thương quá
Khói hương trầm quyền quyền cứu hàm linh
Tiếng chuông ngân thánh thoát đến vô tình
“Thượng thông thiên đường, hạ triệt địa phủ”

Hoa Tam Vô, tặng cho người Vô Trụ
Tặng cho người Vô Niệm ngát hoa tâm
Tặng cho người Vô Tác tuyệt thậm thâm
Cùng chuyên xe tam thừa vi diệu pháp.

Tháng 5 – 2008

Tiếng lòng nước nở Quê Hương

Nắng lên cho ấm hương sầu
Gợi lên trầm bổng tiếng cầu kinh xưa
Tình quê biết nói sao vừa
Đau thương máu lệ hay chưa hồi người ?
Còn đâu câu hát tiếng cười
Lá xanh e úng hoa tươi ghen ngào
Tháng ngày mòn mỏi tiêu dao

Âm vang dậy sóng rạt rào hồn ai ?
Mẹ quê khóc mãi đêm dài
Da môi tóc bạc hôm mai bơ phờ
Kìa trông em bé ngây thơ !
Xuân xanh đốt cháy trông chờ chi đây
Kìa trông thiếu phụ vai gầy !
Phấn son nhòa nhạt niềm tây lạnh lùng
Kìa trông một thuở anh hùng !
Vi dân vì nước đau lòng không anh ?
Người đang cát đá nhục hình
Kẻ thì cúi mặt rêu xanh nắm mồ
Quê hương ơi biết bao giờ ?
Thanh bình no ấm chan hòa yêu thương
Không còn máu đổ lệ vương
Trong ngoài ca khúc liên hoan trở về
Nương dâu vườn sắn con dê
Gia đình sum họp phu thê vui vầy
Thời gian đêm mãi nào hay
Nghe không Mẹ gọi đêm rày đây vơi
Hương hồn Tổ Quốc ai ơi !
Hương hồn Tổ Quốc của người Việt Nam !

23-10-82

THÀ M LẶ N G

Xuân đến làm chi thấy ngậm ngùi
Nụ cười đã chết hẳn trên môi
Ngày vui đã mất từ lâu lắm
Từ thuở còn thơ khóc chào đời

Mấy chục xuân rồi đến với tôi
Hững hờ không nở, nhận không thôi
Như quê hương chất chồng thương tích
Vết cũ chưa khô, máu lại bồi

Nước đổ về đâu có ngược dòng ?
Nghìn năm Mẹ hỏi có buồn không ?
Đàn con tan tác trăm phương gửi
Nhớ thuở bình minh giống Lạc Hồng

Khóc Mẹ ủ gầy tận cuối quê
Thương em èo uột khổ trăm bề
Đôi tay nương núp Hòn Sông Núi
Ước vọng ngày nao bước trở về !

Quyện lấy cùng ai nỗi nhớ mong
Nhớ dòng sông nhỏ nẻo cô thôn

Nắng lên sương ẩm đồng xanh gội
Ngát đượm tình quê vẫn sống còn

Đất mới xuân sang rộn rã hời
Âm thầm giọt lệ cố hương ơi !
Nghẹn ngào lữ khách buồn không nói
Biết nói cùng ai đất nước tôi ?

Chiều 14-12-82

Quê Hương còn đó

Đất lành còn đó dư hương
Xuân thu đông hạ hằng vương vấn lòng
Ngày về mòn mỏi ngóng trông
Nào ai hiểu được thuyền không nước buồn
Sông ơi có nhớ lấy nguồn
Núi ơi có nhớ lấy non mây lần
Tang thương mấy độ phong trần
Lại qua mấy lớp phù vân tiêu điều
Còn đâu hương sắc mỹ miều
Còn đâu đồng rộng phì nhiêu lúa vàng
Thì thầm biển gọi mênh mang
Còn đâu em bé ca ngàn tuổi thơ
Thương quê từ bấy đến giờ
Yêu quê từ độ bơ vơ khơi dòng
Nỗi niềm non nước mênh mông
Trời xanh chao động cuồng phong trời mình
Thôi đi cho sạch hư vinh
Em còn đứng đó như mình với ta
Xưa nay trang sử lựa là
Lật ra một cái còn ta với mình
Việt Nam muôn thuở tồn sinh
Quê hương muôn thuở như mình với ta.

Năm 1982

Quê Hương còn đó đợi chờ

Không quê sầu hận ngập tràn

Làm thân lưu lạc lòng man mác buồn
Nghe hồn réo rắt trào tuôn
Miên man cây cội nước nguồn mà đau
Biên dâu xanh ngát một màu
Lênh đênh mặt nước rầu rầu tang thương
Chiều tà gợn sóng tơ vương
Nghiêng nghiêng đôi ngả vàng dương gọi hình
Ta còn tiếng gọi bên mình
Mình ta còn có bóng hình bên ta
Xa gần còn có gần xa
Ta quên sao được bên ta có mình
Quê hương nguyên vẹn bóng hình
Như ta nguyên vẹn chưa sinh bao giờ
Nghe không tiếng gọi à ơ
À ơ tiếng gọi đêm mơ xa mờ
Quê hương còn đó đợi chờ
Như ta còn đó chưa hề ra đi
Sá gì hai chữ biệt ly
Thời gian như thể bờ mi khép hờ
Mở ra còn đẹp như mơ
Khép vào lưu lại vần thơ muôn đời
Đêm khuya dạo gót rong chơi
Quê hương ôm ấp đôi lời còn ghi
Đôi chân còn mãi bước đi
Đôi tay nương náu cũng vì Quê Hương

Năm 1983

TỪ ĐÓ XA MỜ

11 giờ đêm 16-11-Bính Tý 1997,
Kính dâng hương hồn Mẹ !

Mười bốn tuổi xa gia đình vạn dặm
Ba mươi năm, vồn vẹn bảy mươi hai giờ thăm
Và từ đó Bóng Mẫu Từ thăm thăm
Mẹ ơi ! Trăng mười sáu
Bóng đơn côi vò vớ xa xăm
Đất trời nghiêng ngửa
Thành sầu sụp đổ
Hai Đấng Sinh Thành
Khuất bóng biệt tăm
Hơn một tuổi chào đời
Kêu tiếng Cha trong vòng tay của chị
Bốn mươi ba năm
Kêu tiếng Mẹ tự đáy lòng
Còn chi đâu nữa mà mong
Thương thương nhớ nhớ xuôi dòng buông trôi

Nghĩa đáp ân đền còn đâu nữa ?
Nghìn năm vĩnh biệt nhé Mẹ ơi !
Xứ Phù Cát còn đó
Thôn Tân Hòa còn đây
Mây thoảng gió bay
Một người con tự nguyện kiếp lưu đày
Mang hạnh nguyện đơn sơ hiến cho đời tươi đẹp !
Khói hương trầm nghi ngút
Mắt con nhòa rướm lệ
Nửa tinh cầu vụn vỡ
Mẹ linh thiêng còn nhớ ?
Đã nhiều lần con thưa Mẹ
Bốn người con. Hãy bớt đi một đứa cho đời !
Chân bước mãi cho Ánh đạo vàng tỏ rạng
Được tin Mẹ nhắm mắt
Con trầm ngâm sống với Mẹ một đêm
Một đêm để biết chuyện làm
Một đêm cầu nguyện Hoa Đàm kính dâng
Một đêm là cả ngàn năm
Một đêm vũ trụ lặng yên xoay vần
Dù cho bao độ phù vân
Con còn Bóng Mẹ theo vàng trăng soi
Vàng trăng mười sáu chia đôi
Nửa từ quê cũ, nửa trôi quê người
Cho con từ tạ nụ cười
Cho con từ tạ Bóng Người con thương.

1997

MỘT NỤ CƯỜI

Tao nhân mặc khách trong trời đất
Thiên hạ xưa nay được mấy người
Ngao du sơn thủy cho cùng khắp
Đề tặng nhân gian một nụ cười
Nụ cười dù đã mấy mươi
Năm ba đi nữa cũng cười mà thôi
Nghe trong gió thoảng lưng đòi
Tâm tư mời gọi mở lời lưu linh
Xưa nay nguyên vẹn bóng hình
Trăng sao hòa nhịp như mình với ta
Thì thầm tiếng nhạc lời ca
Kìa xem trước mặt ly trà còn nguyên
Quên đi cho cạn ưu phiền
Bỏ đi cho sạch đảo điên cuộc đời
Ta vui ta hát ta chơi
Cung đàn từng phím buông lời cung đàn
Xa xôi còn đó âm vang

Tâm tư mờ lối, tay đàn còn rung
Chơi vui réo rắt chưa cùng
Giật mình mỉm nụ chia chung nụ cười
Nụ cười dù đã mấy mươi
Năm ba đi nữa cũng cười mà thôi !

Tháng 3-2005

Sắc Không Mỉm Nụ Vô Cùng

(Vết vào dịp Tết Tây 2003, viếng một ngôi chùa nhỏ, nghe tiếng tụng kinh của một vị Thầy, và quý Phật tử trong buổi lễ hàng tuần của ngôi chùa này)

Tôi nằm nghe từ nơi chùa nhỏ
Pháp âm vi diệu của Phật Đà
Nghe như Hội Linh Sơn còn đó
Bóng thời gian năm tháng không xa
Ngày xưa Đức Phật
Dưới cội Bồ Đề
Lục thông chứng đắc
Chân lý trở hoa
Hoa chân lý hiện sinh trên lộ trình muôn nẻo
Pháp huyền vi có mặt từ nhịp bước vạn đường
Đức Thích Ca
Đã đón nhận từ hai ngàn năm trăm năm trước
Tôi mỉm cười
dong ruổi mấy chục thế kỷ sau
Giải thoát là gì ?
Sinh tử là gì ?
Nếu không sinh làm sao có tử ?
Không luân hồi nói giải thoát mà chi ?
Có với không, thật ra chỉ một chữ
Không với có, nhận ra chỉ một lời
Chữ với lời tôi nói để mà chơi
Hèn chi Ba trăm hội thuyết kinh
mà chưa từng lên tiếng
Phật với chúng sinh
Phàm với Thánh
Tôi với người
Thật ra như một nụ cười
Nụ cười vụt tắt trên môi điếm hồng
Điếm hồng hai chữ có không

Có không rũ mặt điếm hồng còn nguyên
Sông xưa bến cũ con thuyền
Trời xanh mây trắng chim chuyền xa đưa
Đã không thì mây cũng vừa
Có thì một điếm cũng thừa mà thôi
Ô kìa mây gió lên ngôi
Cỡi trên sóng bạc rụng rời trăng sao
Vượt tầng không, phớt hồng mao
Xa in dấu ngọc cây đào trước sân
Hèn chi Đức Thích Ca bảo
Ta chưa từng sinh ra
Ta chưa nhập niết bàn
Tam vô từ đó tôi mang
Tứ đức rũ sạch trên đàng tôi đi
Tôi đi từ chỗ không đi
Luân hồi không đến ngại gì có không
Tôi đi pháp giới rộng không
Tôi về vạn hữu hằng còn hiện ra
Tôi đi không cửa không nhà
Tôi về lâu các phong ba rêu mờ
Thì ra Đức Phật
Nói chữ Pháp thân
Ngàn sao vụt tắt
Hiện bóng phù vân
Mười phương thế giới ba ngàn
Chân lông nguyên vẹn chưa trần phải không
Nhẹ hơn một áng mây hồng
Vô chung vô thi cũng đồng thế thôi
Biển sông nào khác núi đồi
Tử sinh còn ngắn hơn hồi chuông ngân
Tay cầm hạt chuỗi chưa lần
Long Hoa đã hiện, Linh Sơn chưa tàn
Ngược dòng thời gian
Đứng trên đời vô thi
Vạn hữu mênh mang
Lưu tận đáy vô chung
Sắc, Không mím nụ vô cùng !

Vết vào dịp Tết Tây 2003

Một Chuyến Giã Từ

(Cảm tác một chiều đông 2002. Tặng cho những ai trong từng chuyến giã từ.)

Tôi hôm nay

Đang ngồi trên máy bay
Động cơ chuyển
Tôi biết mình đã già từ một chuyến
Đường lên máy bay như lên đò vĩ tuyến
Bóng tối ơi đừng lưu luyến đêm dài
Người phi tiêu đang ra dấu một hai
Nương cánh sắt lăn quay trên sạn đạo
Tôi nhắm mắt nghe gì không diễm ảo !
Tôi mơ màng nhưng có thấy gì đâu !
Bóng tối chìm sâu
Vang động tinh cầu
Cánh sắt vẫn lao mình vút tới
Bồng bênh mây gọi
Lơ lửng trăng sao
Còn không tay vẫy tay chào
Còn không ai hỏi nao nao dạ sâu
Ngày qua rồi lại qua mau
Nào ai nắm được sắc màu thời gian ?
Người về góp nhặt ly tan
Người đi rơi rụng cung đàn biệt ly
Qua cầu xin chặn nước đi !
Thâu canh xin chặn trăng nhô đỉnh đầu !
Nước ơi đừng vội qua cầu !
Trăng ơi đừng vội đêm thâu chưa tàn !
Trời đất mênh mang
Tôi thu mình trong góc nhỏ
Biển gọi mây ngàn
Tôi cõi sóng vượt đi
Cung đàn nghe tiếng biệt ly
Tâm tư nghe tiếng lỡ thì thời gian
Tiếc không một tiếng gọi ?
Buồn không một lời chào ?
Giữa phút giây đang tới
Quay lộn cả trăng sao
Người đi về đến nơi nào
Người quay mạnh bước mà sao khóc thầm
Nghe quay quắt dập dồn hơi thở
Nghe nghẹn ngào khép mở giọt khô
Mà sao sóng vỗ tràn bờ ?
Mà sao nặng trĩu hững hờ bước đi ?
Mỗi ly biệt, biệt ly là thế đó !
Phút biệt ly tìm lại khó muôn vàn
Nếu biết vậy tôi không vội bước ngang
Nhìn lặng lẽ cho tới khi mờ lối
Thời gian đi không đợi
Thời gian đến không chờ
Một khi đà vụt tới
Đành chấp nhận tro vơ

Nước đi hai ngã còn chờ
Sông đi hai ngã còn mơ cuối dòng
Người đi thôi thế là xong
Người về thôi thế buồn không đêm dài
Đưa tay tìm bắt nhạn phai
Một tan hợp nữa cũng dài tháng năm !!!

2002

Dòng Sông, Tôi Gọi Tên Em

Dòng sông tôi gọi tên em
Nước xanh in bóng êm đêm thời gian
Nước không rẽ sóng đôi hàng
Sông nào uốn khúc bẽ bàng bờ lau
Nước ơi đừng có đi mau
Sông ơi đừng cạn cho tàu ngược xuôi

Dang rộng bàn tay lên bờ xuôi ngược
Xây lại ngân hà bên cầu ô thước
Nói rộng thời gian, làm hẹp lại không gian
Khép kín đợi chờ mong mỗi của nhân gian
Dù thương đau đừng đập vỡ cây đàn
Dù không gảy và cây đàn không lên tiếng
Dòng sông xưa sao không về một chuyến
Bến đò ngang dù lối cũ rêu xanh

Nước xưa yên lặng trong lành
Không vương sóng gợn không tranh gió lửa
Lợi danh rao bán không mua
Ngàn vàng ế ẩm dư thừa mà thôi
Nhìn trông sỏi đá lên ngôi
Ngàn xa rủ bóng lên đời trình nguyên
Nhìn trông thấp thoáng con thuyền
Trùng khơi sóng bạc bóng thuyền còn đây
Nhìn trông én liệng trường mây
Én chưa mỗi cánh phủ dày hơi sương
Nhìn trông loáng ánh tà dương
Gợn soi nhòa nhạt khói hương lên màu
Nhìn trông lối trước cửa sau
Cỏ cây rợp bóng con tàu lại qua
Nhìn trông ngày lại ngày qua
Thời gian nào gõ nhịp xa nhịp gần
Nhìn trông một áng phù vân
Lững lơ khắp chốn phong trần sá chi
Trên đường tôi đã bước đi

Đừng vương cát bụi đừng suy lượng nhiều
Tôi không nói tiếng nâng niu
Tôi không lượm lật chắc chiu giữ gìn
Tôi còn nhịp thở không xin
Đến khi lịm tắt tôi tìm bước sau
Ngàn xưa sông vẫn một màu
Trầm trầm mặc mặc ngàn sau cũng là
Từng không vọng tiếng lan xa
Cây in bóng nước hoa sa lững lờ
Cuộc đời tôi một câu thơ
Câu thơ dù tắt, chưa mờ nhân gian
Cuộc đời tôi một âm vang
Âm vang dù tắt, không màng bóng đêm
Sông xưa đó vẫn êm đêm
Đưa tay vốc nước vãi rèm phù vân
Nghe trong sóng vỗ gieo vần
Âm theo tiếng bóng theo hình ngàn năm
Dù ai mượn tiếng thánh nhân
Tôi xin mượn tiếng thế gian tôi dùng
Dù ai oanh liệt trung trinh
Tôi xin muôn kiếp bóng hình nhỏ nhoi
Nổi trôi vụn nẻo luân hồi
Bồng bênh muôn hướng nhưng tôi vẫn còn
Một điểm son, muôn đời xin ghi mãi
Một dấu hài, vạn thuở vẫn chưa pha
Đôi tay nâng một cành hoa
Ngàn sao lấp lánh ngân hà rụng rơi
Đôi chân một bước trong đời
Tử sinh nín thở, hết lời ni non
Sông xưa bến cũ vẫn còn !!!

Tháng 12 - 2002

QUÊ NHÀ SẴN CÓ TỪ LÂU

(Gặp lại một người thân đã 30 năm xa cách).

Lắng nghe từ cõi tâm tư
Khơi lên bắc lửa đã từ bao năm
Lắng nghe từ cõi xa xăm
Rung lên tình tự biệt tăm hiện về
Ngày đi, không hẹn không thề
Ngày về, ai đợi bốn bề tôi đi
Lang thang nào có từ ly !
Mệnh mông không lối, nói chi nẻo về !
Trèo lên cửa ải sơn khê
Bắc thang mà hỏi hồn quê chốn nào ?
Đứng trên bèo bọt ba đào

Xô tan dòng nước, vẫy chào trùng khơi
Trăng ngà lơ lửng chơi vơi
Nàng trăng cô quạnh lâu rồi, phải không ?
Lạnh lùng gói mộng đêm đông
Nực cười, ai vẽ tang bồng mà chi ?
Năm mươi năm, chẳng ra gì !
Năm mươi năm nữa, thờ khi là xong !
Ngược lên tận chốn khơi dòng
Xuôi về cuối nẻo, nghe lòng rỗng không
Trời xanh mây gọi nắng hồng
Cõi nhân gian, biết ai đồng cùng ai ?
Mới hay, cõi mộng còn dài
Ngàn xưa rẽ lối, chưa phai bóng hình
Cội già ngã bóng lung linh
Rừng khuya thức giấc, hỏi mình là ai ?
Thời gian, cửa đóng then cài
Không gian khép lại, nào ai với mình
Nửa đời, một cuộc tử sinh
Nửa mang nửa gởi chút tình trần gian
Kê vai trĩu nặng hai đàng
Bước đi chưa mỏi, bước ngang chưa về
Trên đời lộng gió Tào Khê
Miên man nước chảy tứ bề cùng tôi
Tôi đi, còn đó cuộc đời !!!
Quê nhà còn đó, ngỏ lời tôi đi !!!

10 - 2003

ĐỨC PHẬT Vãn Ngồi Yên

Đức Phật vãn ngồi yên
Từ quang tỏa mọi miền
Khách đi về mím nụ
Bảo trì hiện bạch liên

Bật dầu tích não thiền
Biển trần gian yên lặng
Tựa mình trên ghềnh vắng
Kê đầu ngủ non cao

Bát phong lộng rì rào
Khách mặc nhiên ngon giấc
Nghe âm vang còn mất
Buông cõi trói, chiêm bao

Mở mắt thấy ngàn sao

Nhắm mắt vàng trắng hiện
Bến đò ngang dừng chuyển
Đón khách, đợi lâu rồi

Đâu cần ai gọi mời
Tự bước lên cùng lối
Từng khoang, cứ đứng ngồi
Đò ngang đưa khách mãi

Đục trong dừng ái ngại
Đò đưa khách sang sông
Ra rồi bờ bến cũ
Đôi bờ một dòng sông

Khách mừng rỡ, an lòng
Hai bờ không phải một
Giật mình, reo thảng thốt
Một bờ chẳng phải hai

Đường xưa chẳng đóng cài
Lối về cần chi cửa
À, thì ra như rứa !
Đức Phật vẫn ngồi yên

Chấp tay thật ngoan hiền
Bàn tay hoa màu nhiệm
Pháp giới là thân quyền
Rừng hoa tặng bạch liên

Ai bảo, cõi hữu biên ?
Ai bảo, cõi vô biên ?
Giữa hữu - vô là một
Không có gạch nối liền

Chữ nghĩa, lý luận : Phiền
Thiền, tịnh, mật, hạnh : Chuyên
Lục phàm, tứ Thánh : Viên
Đức Phật mỉm cười : Yên

***Một cảnh chùa đang rằm rộ,
Pháp sự xong, họ đi hết
Đức Phật tự tại điềm nhiên
Một mình tôi ở lại, gọi niềm cảm tác.***

Tháng 10-03

Núi Có Từ Đồi, Biển Có Từ Sông

(Tiếng chuông vang vọng ngân dài,
Nào ai mê ngủ nào ai tỉnh hồn ?)
Viết trên chuyến bay ngày 7-10-2003

Cái kiếp nhân sinh từ vô thi
Đã kéo dài đến tận hôm nay
Chạy tới ngày mai
Và cho dù vô chung đi nữa
Có lẽ tìm cầu một chỗ dựa !
Có lẽ, hướng cho đời từng nhịp khúc để đi !
Tiếng quân tử, trượng phu, tô vẽ để làm vì
Cuộc nhân thế xưa nay mấy ai được ?
Thử tìm từng bước
Kẻ trước người sau
Kìa, tinh nguyên đã thoát khỏi sắc màu
Nhờ màu sắc mà tinh nguyên mới vẹn
Nếu không có én
Sao bảo là xuân
Thì một con én
Lẻ loi vỗ cánh
Báo hiệu xuân về
Nào ai phủ nhận ???
Trí thức lẫn cần
Dùng chữ mà chơi
Dù cho bao nhiêu tiếng
Dù có bấy nhiêu lời
Vẫn là những trò chơi giả tạo
Tìm trong mộng ảo
Dệt bắt chân như
Tìm phương thiện xảo
Lặn hụp lác lư
Sao cứ mãi lặn quay cho khổ lụy ?
Đi tìm thiện mỹ
Ở tại thế gian
Đi tìm chân lý
Mà xỏ mà quàng
Ôm một mớ bong bong mà đê thành khối
Đứng tận bùn đen
Lò mò lặn lội
Mắt chụp kính màu
Bơi lội trắng sao
Té ngựa té nghiêng,
    ngược không quá đầu sào
Lật ngược lật xuôi,

trách trời cao biển rộng
Cột chèo lương đồng
Đất cát ruồi mè
Cùng xác lập chở che
Mới thành nhà lỏng lỏng
Có núi nhờ đồi
Có biển nhờ sông
Có lúa nhờ đồng
Có nụ hoa hồng
Nhờ phân nhờ bón
Nhỏ mới thành lớn
Thấp mới thành cao
Dậu mới thành rào
Đó là mối tương dung : dị đồng, đồng dị
Tiếng quân tử, nghe chí lý !
Tiếng trượng phu, nghe tuyệt vời !
Nhưng ai là quân tử, ai là trượng phu
Mà không gặt gù,
Nhờ bỏ xa rồi, trần lao vùi dập !!!
Đừng nên lập bấp
Nói chuyện gần xa
Nay được sao là
Thì xưa đâu khác
Họ ca họ hát
Tối sáng mà chơi
Nay ta ca hát
Cùng đứng trong đời
Đừng tìm mộng ảo chơi vơi
Roi vào mộng lung huyền tượng
Từ không sắc tướng
Đã hiện lên rồi
Mây gió lên ngôi
U mê sụp đổ
Đất trời loang lổ
Vỗ cánh bay đi !!!

10-2003

Bùng Vỡ

Tôi bước đi chưa hết một lộ trình
Chân chưa mỏi trên nẻo đường vạn dặm
Núi dốc, biển đời, đưa tay bắt nắm
Cát bụi, gió sương một cõi trần gian
Nụ chớm ban mai, cánh lữ chiều tàn
Trước mặt, còn bao nhiêu lối dọc đường ngang

Sau lưng, mờ dấu nét rong rêu bỏ lại
Nhân tình thế thái
Chìm nổi bao phen
Trước lạ sau quen
Con thoi đưa tới
Bước đi chưa mỏi
Bước tới chưa ngừng
Âm vang đá sỏi
Lay động mấy từng
Một khoảng trống không
Nào lưu dấu tích !
Đường đi là những chằm nối dài, đâu cùng đích ?
Đường về là những loang lở hoen mờ,
đâu là khởi điểm mà trông ?
Trời đất mệnh mông
Đi thì tới
Đứng thì ngừng
Rẽ thì dọc
Bẻ thì ngang
Ngược thì lên
Cúi thì xuống
Chỉ có :
Đứng !
Đi !
Ngừng !
Nghĩ !
Chứ đâu là tới ?
Chứ đâu là về ?
Quay khắp muôn bề
Đâu không là phương hướng
Đừng thu hẹp mỗi tâm không, vô lượng !
Đừng giãn co trên vạn nẻo đi, về
Khỏe đi
Mỏi đứng
Không hẹn
Không thề
Nào ai xẻ dọc bờ đê
Nào ai cắt xéo đường về mà trông
Nào ai đem núi lấp sông
Nào ai vẽ lối tằng không bên đàng
Duyên thì tụ, tán thì tan
Trùng khơi tán tụ chưa tràn thùy dương
Ai vẽ một con đường
Đường nào không có nẻo
Ai bắt một nhịp cầu
Nước đã chảy lê thê
Trong huyền tượng muôn bề
Tôi hiện hình một khoảnh

Cho dù mỏng mảnh
Tựa bóng hư vô
Mờ mịt cuối bờ
Nhưng là chân thực
Đường không lẫn mức
Vượt nẻo thời gian
Tựa cửa trên ngàn
Tôi ca tôi hát.

Tháng 10-2003

Ngày 15-11-2003

Một Nụ Cười Vang

Ta hỏi ngày mai ta ở đâu
Băng trong vũ trụ vượt tinh cầu
Trăng sao úp mở, thời chao động
Thương hải tang điền khép biển dâu

Ta hỏi ngày mai có trở về
Đường xưa lối cũ bước lê thê
Bóng em tựa cửa, chờ lâu lắm
Chợt tỉnh hồn ai lỗi ước thề

Ta hỏi ngày mai chớ đại khờ
Trần gian tay trắng nẻo bơ vơ
Lang thang khắp chốn chìm sinh tử
Em đứng buồn trông, khách hững hờ

Ta hỏi ngày mai mấy nhịp cầu
Sông dài mấy khúc cạn hay sâu
Đôi bờ mấp mé bên dòng nước
Ta dặt tay em bước nhiệm màu

Ta chẻ thời gian chẳng có gì
Dọc đường trôi nhạc bước chân đi
Ru em giấc ngủ, yên không động
Ta đã là em thật diệu kỳ

Ta cắt không gian thử mấy chiều

Một vòm trống rỗng tợ cô liêu
Đầy đũa dung chứa cho cùng khắp
Chẳng chút bớt thêm chẳng ít nhiều

Chớ hỏi làm chi bóng nguyệt tàn
Thời gian theo gió gởi mênh mang
Phút giây nắm bắt trùn chung thỉ
Tiếng vỗ bàn tay nhịp khúc vang

Chớ hỏi ngày mai đã đến chưa
Hôm qua còn đó tợ bao giờ
Hôm nay gói trọn ba thời nữa
Hiện hiện nguyên hình bóng dáng xưa

Chớ hỏi làm chi khách vắng nhà
Đường đi vạn lý có đâu xa
Bước chân dong ruổi chưa mòn mỏi
Nở nụ cười vang, ta với ta.

Tết Giáp Thân 2004

Ta Đi, Một Cõi Phù Sinh Hiện Về

Người vào hoa tọng người chơi
Ta vào sinh tử cho đời bớt đau
Người vào một cõi nhiệm màu
Ta vào ba cõi bắc cầu lại qua
Người thương cây cỏ lá hoa
Ta thương bốn loại trong nhà thê lương
Người thương diệu hữu chơn thường
Ta thương muôn vật trên đường phù sinh
Người hòa âm điệu kệ kinh
Ta hòa âm điệu tang tình chiều đông
Người hòa tịch tịnh mênh mông
Ta hòa tình tợ trên dòng nổi trôi
Người vui thanh vắng núi đồi
Ta chia ai oán lỡ bồi nhân gian
Người vui huyền diệu mây ngàn
Ta chia trầm thống lang thang không đường
Người chơi trong cõi thanh lương
Ta chơi nhân ảnh nghệ thường hợp tan
Người chơi dưới ánh trăng vàng
Ta chơi bóng nguyệt mênh mang ao hồ
Người xa phố thị thành đô
Ta vào đồng nội bên bờ ruộng xanh
Người reo châu ngọc long lanh

Ta reo gió gọi bên cành thùy dương
    Người reo cam lộ pháp vương
Ta reo tiếng gọi tình thương con người
    Người reo một đóa hoa cười
Ta reo muôn đóa thắm tươi nhân tình
    Người vào tự thể quang minh
Ta vào thực chất như mình với ta
    Người về thăm lại quê nhà
Ta đi rung cõi ta bà ngàn sương
    Người về thăm lại cố hương
Ta đi trên khắp nẻo đường tử sinh
    Người đi nguyên vẹn bóng hình
Ta đi, một cõi phù sinh hiện về
    Hai chiều chạy dọc bờ đê
Dòng sông chuyển hóa chưa hề tồn sinh
    Cây đa còn đứng đầu đình
Cành mai trước ngõ nghiêng mình trở bông.

* Xuân Giáp Thân 2004 *

Khôn Chết ! Dại Chết ! Biết Sống !

Làm trăng sáng tỏa khắp trời
Làm sao lấp lánh tuyết vời bao la
    Không như ánh hỏa châu pha
Thì như đóm đóm gần xa lập lòe
    Không như cây lá sum suê
Thì làm hoa dại mân mê lối mòn
    Không cao cây cả núi non
Thì làm cây nhỏ bên hòn đá xanh
    Không như mấy lũy tre xanh
Thì làm ngọn trúc xinh xinh đầu làng
    Không như man mác mây ngàn
Thì làm vành móng vắt ngang chân trời
    Không như tàu lớn ra khơi
Thì như thuyền nhỏ đưa người qua sông
    Không thanh như tiếng chuông đồng
Thì như chim Lạc chim Hồng kêu chơi
    Không vang dậy sóng dậy trời
Thì kêu nho nhỏ cho người đủ nghe
    Không mơ thành lũy đắp be
Thì làm hàng đậu chớ che hai chiều
    Không sang gấm vóc mỹ miều
Thì thanh thì bạch nâng niu nhẹ nhàng
    Không như đường rộng thênh thang

Thì làm lối nhỏ dọc ngang đi về
Nhục vinh, thành bại, khen chê
Hư danh, giả tướng, ê chề nhân gian
Việc gì mang lại bình an
Đừng gây ai oán, đừng quàng khổ đau
Đó là mới thật thâm sâu
Tiểu nhân, quân tử, trước sau khác gì
Trăm năm một cuộc cười khi
Cười như tùng bách xanh xì trăm năm.

Tháng 02 - 2004.

Cuộc Sống Xưa Nay, Quay cười hớ hớ !!!

Một đoạn đường đã qua
Làm sao quay lại được
Một đoạn đường phía trước
Chưa bước sẽ về đâu
Ngược thời gian, là ở lại phía sau
Theo dĩ vãng, đã lùi về quá khứ
Bóng bầy văn hoa bảo rằng lịch sử
Mà lịch sử thì không lập lại hai lần
Cái đã qua mà lập lại, quả thật phong thần
Sao mà giống y nguyên cho được ?
Nhìn về phía trước là chuyện ngày mai
Bóng bầy văn hoa là nghĩa tương lai
Đó là con đường dài, chưa định hướng
Từ định hướng mà bước đi còn nhiều huyền tượng
Bảng vẽ mà thành hình, luống những chông gai
Ôm giấc mơ mà nói mộng bảo đài
Thuận với nghịch và bao nhiêu tai chướng
Ngày mai, mơ hồ không tưởng
Ngày qua, bóng dáng tro tàn
Hôm nay, lưỡng lự, lan man
Như thế, từng ngày đã mất
Đứng núi này, trông núi kia chật ngất
Ngồi ở đây, trông ở đó tuyệt vời
Đâu biết rằng như sóng vỗ trùng khơi
Khi đã tới, bọt bèo không như thế
Chưa đến, nào nghe, nào kể
Tới rồi, sẽ đổi, sẽ thay
Cái hôm qua, không là của hôm nay

Cái ngày mai, chỉ là một bến đò
Cứ sống đi, chuyện gì tới sẽ tới
Cứ sống đi, chuyện gì qua sẽ qua
Dùng tình thương làm một bản trường ca
Dùng hiểu biết làm nhịp cầu hóa chuyển
Lợi mình lợi người là bạn bè thân quyến
Khổ mình khổ người là khách lạ qua đường
Đừng bày vẽ chi những thứ thể lương
Xây vụn vỡ trên bờ ảo vọng
Hai đường mở đóng
Quán trọ tan rồi
Vẽ nên một nét tinh khôi
Bức ảnh trần gian thêm đẹp
Cửa tùng cánh khép
Nào có đóng cài
Cuộc sống xưa nay
Quay cười hớ hớ !!!

Tháng 02 - 2004.

Tiếng Hát Chưa Tan

Thơ Nhạc *

Nếu không vui làm sao biết cười
Nếu không buồn làm sao biết đau
Nếu không cay làm sao biết đắng
Ai không nghe cát đá đổi màu

Tôi sinh ra làm kiếp con người
Bước phong trần mưa gió lên ngôi
Bước lang thang bụi mờ giăng lối
Tôi bước đi trọn kiếp con người

Như cánh chim vỗ cánh lưng trời
Tung cánh bay về với muôn nơi
Đôi cánh chim chưa hề biết mỏi
Giữa khung trời lồng lộng chim ơi

Cuộc đời nào tôi bước đi qua
Khắp nhân gian đâu chẳng là nhà
Mỗi sắc thân như làn mây trắng
Cát bụi nào rồi cũng phôi pha

Kiếp nhân sinh trôi nổi bèo bồng
Mỗi vào ra bèo bọt mênh mông

Như nắng rơi trên làn sóng biếc
Cõi hồng trần có khác nào không

Góp thời gian tôi bước lên ngàn
Góp cuộc đời trong túi hành trang
Bước phiêu du về miền sương gió
Nâng tay đàn tiếng hát chưa tan

Tháng 6-2004

Rừng Nội Thi Ca

Đêm khuya vắng vầng trăng chiếu rọi
Ánh trăng ngàn vọi vọi thanh thiên
Đưa hồn về chốn diễm huyền
Đi vào rừng nội của miền thi ca
Nghe lồng lộng thướt tha theo gió
Rừng thơ văn sáng tỏ muôn đời
Lần mò trong đó ta chơi
Tìm trong ký ức viết lời thành thơ
Bích Câu Kỳ Ngộ, vô danh thị
Phan Trần, Trinh Thử, Nhị Độ Mai
Đào tiên mở lối thiên thai
Suối tiên reo khúc đêm dài mộng mơ
Nguyễn Du, tự bao giờ đứng đó
Ba trăm năm, vò võ Tố Như
Vân Tiên ngâm vịnh lác lác
Nguyễn Đình tên Chiêu bấy chừ Ba Tri
Cung Oán Ngâm Khúc vì ai nhĩ
Gia Thiệu thán hận chỉ cho ai
Chinh Phụ Ngâm Khúc đường dài
Thương Đoàn Thị Diễm hoa cài tiếc trâm
Thứ Lễ, bổng, trầm ngâm Thế Lữ
Thét tiếng gầm vang, Hồ Nhớ Rừng
Thề Non Nước vọng khắp vùng
Sông Đà núi Tản cùng chung Tản Đà
Chí Làm Trai mẫn mà Công Trứ
Ôm vầng trăng Mặc Tử hồn bay
Đò đưa Nguyễn Khuyến lung lay
Ao Thu Lạnh Lẻo tỏ bày thiệt hơn
Chế Lan Viên tay đòn còn gậy
Lưu Trọng Lu rừng rầy Nai Vàng
T. T. K. H. ai mang
Ti Gôn Hai Sắc đôi đàng ai quên
Xuân Diệu, vút khung rèm tình tự
Tú Xương, bi đời, chữ bút nghiêng
Xuân Hương tắm mát Hồ tiên

Thời gian vỗ cánh đưa vèo
Xác xây ngũ thể đặng đeo hao mòn
Không gian khép mở vòng tròn
Cong cong một bọc sóng cồn đẩy đưa
Sắc thân giữ được sao vừa
Đá còn nhẫn nại hay chưa hờ người
Tìm trong tiếng nói câu cười
Nửa in dấu ngọc nửa khơi vô thường
Tìm trong le lói tà dương
Nửa hong giọt nắng nửa vương ráng chiều
Sông dài sóng vỗ tịch liêu
Lênh đênh mặt nước tiêu điều lan xa
Ngày qua, rồi lại ngày qua
Gởi bờ dĩ vãng phôi pha bóng hình
Nguyên sơ phiêu lãng một mình
Tâm như huyền mộng lung linh phương đài
Ngập ngừng tựa cửa nhật phai
Ngân sương đánh động lối cài dậm băng
Vẽ lên dấu nét không lần
Chìm về không vết diễm hằng nguyên sơ
Sóng cồn vỗ nhịp bờ phờ
Dòng sông chuyển hóa ơ hồ trôi đi
Xa xưa còn lại được gì
Ngày mai sao nữa, hờ thì, thời gian
Trăng treo đủng đỉnh mây ngàn
Sao mờ lấp lánh mệnh mang vô tình
Nguyên sơ, còn đó bóng hình
Đưa tay nắm bắt bóng hình nguyên sơ.

Tháng 6- 2004

Giật Mình Tỉnh Mộng Ô Hô !

Bụi mờ phủ dấu bên đường
Hoàng hôn lãng vãng chiều vương nắng chiều
Bên bờ sông vắng cô liêu
Đẩy đưa bè bọt lều bè nổi trôi
Lang thang từ độ luân hồi
Bơ vơ từ độ leo đòi phiêu du
Lặng yên độc ẩm thiên thu
Ngắm cho thấm thấu mây mù trần gian
Vẽ chi một nét mây ngàn
Tô chi một điểm mệnh mang lưng trời
Ba sinh đã hiện trong đời
Bình sinh cho thỏa trùng khơi điệp trùng

Cùng chung một cuộc chơi chung
Nét riêng ta giữ cho cùng mới thôi
Dù cho cát đá lở bồi
Dù cho bãi biển nướng dâu gợn hồn
Chữ sinh sánh bước chữ tồn
Tang bồng một gánh đập dồn ba sinh
Bức tranh vãn cầu hư vinh
Khen ai khéo vẽ ê mình trần gian
Ngày xưa tan tác bên đàng
Ngày mai ẩn dấu bên hàng rêu xanh
Có còn nét ngọc tinh anh
Lung linh đáy biển treo cành đầu non
Xác xơ bào ảnh héo hon
Đọa đày nhân thế mỗi mòn xưa nay
Phù sinh duyên hợp tạm bày
Hóa đài lân thể đổi thay tợ hình
Tâm không, trống rỗng tánh linh
Chân không, đầy ắp như mình với ta
Có thì có cả hằng sa
Không thì không cả nữa là hư vô
Giật mình tỉnh mộng ô hô !!!

Tháng 6-2004

Loay Hoay, Cho Hết Một Ngày

Tháng 6-2004

Loay hoay cho hết một ngày
Một ngày đã hết loay hoay vẫn còn
Ngay từ tấm bé tí hon
Đến trăm tuổi hạc cũng còn loay hoay
Than thâm trách lẫn thương thay
Càng lay lắt léo càng quay vật vờ
Lay qua, lay lại mệt khờ
Quay quanh, quay quẩn xác xơ thân tàn
Cái gánh, cái quảy, cái mang
Cái nai, cái xách, cái quàng phiêu linh
Cho dày cái nhục, cái vinh
Cho mo cái đáy phù sinh phong trần
Nhân gian nào phải riêng phần
Trần gian nào phải lựa lần riêng ai
Sự đời gọt, giũa, dùi, mài
Cuộc đời thung, thầy, dầu dai, dãi dầu
Buồn trông nước chảy qua cầu
Biển dâu khéo vẽ sắc màu tang thương
Cho mềm cát bụi phong sương
Cho tan sỏi đá bên đường vỡ toang

Loay hoay như nước sóng còn
Đêm dài đã hết sóng còn còn lay
Mờ đông đánh động ban ngày
Hoàng hôn phủ xuống còn lay sóng còn
Vì đời, thêm một vết son
Còn hơn ử dột mỗi mòn mà chi
Trần gian một bến ngại gì
Nhân gian một cõi ngại gì trần gian
Loay hoay cũng thể mây ngàn
Không lay cũng thể mây ngàn bay bay
Có ta, cũng hết một ngày
Không ta, cũng hết một ngày loay hoay
Cuộc đời, như thế, ai hay !!!

Vào Cửa Tử, Tôi Tìm Về Cõi Chết !

Vào cửa tử tôi tìm về cõi chết
Cửa chính tôi từ nhiều kiếp xa xưa
Có thấy gì đâu những nét nhạt nhòa
Mờ dấu tích trên đời cây ngọn cỏ
Đi trong nghĩa trang, chợt nhìn nấm mộ
Nấp quan tài vỡ một lỗ tan hoang
Nhìn vào trong, tôi rún rẩy bàng hoàng
Một đầu lâu với đồng xương khô vụn vỡ
Vắng ngắt, lạnh tanh, cơ hồ man rợ
Lặng tai nghe không một tiếng thì thầm
Dõi mắt nhìn, hun hút lặng câm
Hài cốt đó mà hồn đâu khuất bóng
Trên chiếc lá, giọt sương khuya còn đọng
Ánh nắng lên làm tan biến vô tình
Sương sa nào còn óng ánh lung linh
Đêm xuống lạnh tôi thấy mình ướt áo
Ôm mộng lung suốt đêm dài diêm ảo
Ngấn sương này có phải của đêm qua
Độ ẩm bùng lên khê bảo thế à !
Tôi không hỏi sợ sương mờ ngấn lệ
Quay gót trở về bên ngôi cỏ mộ
Tấm mộ bia đã biến mất họ tên
Trên cành cây có một cánh chim khuyên
Cất tiếng gọi hồi luân, nhìn tôi đó
Tôi muốn hỏi chim đôi lời cho rõ
Chim buồn đáp rằng việc đó không xong
Một kiếp này thôi chồng chất nặng hoẵng
Mang hai kiếp thì làm sao trọn được
Nấm mộ kia, một thời nào kiếp trước

Nắm xương tàn còn sót lại phôi phai
Tôi chưa kịp buông lên tiếng thở dài
Chim vỗ cánh nhìn tôi, bay đi mất
Bước trần gian đợi chờ nhiều cung bậc
Giã từ nghe, nắm mộ của tôi xưa
Cuộc tử sinh còn chơi mãi chưa vừa
Tôi tiếp tục hành trình trong ba cõi.

Tháng 7 - 2004

Tôi Xin

Tôi xin nương Đức Phật Thích Ca
Mang ánh sáng soi đường tăm tối
Tôi xin nương Đức Phật Di Đà
Phóng quang từ cứu độ hàm linh
Tôi xin nương Đức Phật Dược Sư
Xây diệu thân muôn loài sắc tướng
Tôi xin nương Phật Mẫu Chuẩn Đề
làm mẹ hiền bốn loại chúng sinh
Tôi xin nương Bồ Tát Quán Âm
lắng tai nghe ai người trầm thống
Tôi xin nương Bồ Tát Đại Thế
đem thuốc tuệ phá vạn làm mê
Tôi xin nương Văn Thù Sư Lợi
đem gươm thiêng phá tà quy chánh
Tôi xin nương Bồ Tát Phổ Hiền
đem bi nguyện gìn giữ Pháp Vương
Tôi xin nương theo Ngài Hộ Pháp
vì đạo mâu trùng quang chấn tích
Tôi xin nương theo Ngài Tiêu Diện
khuyên răn người bảo vệ thiền môn
Tôi xin nương Bồ Tát Giám Trai
giữ già lam thanh quy thánh khiết
Tôi xin chờ Đức Phật Di Lặc
chấp tay nguyện Pháp Hội tương lai.

Phật Pháp Thân quê nhà ta đó
Đạo cứu đời vời vợi thanh lương
Chân diệu hữu ai ai cũng có
Đạo vì đời truyền khắp muôn phương.

Phật Pháp Thân quê nhà ta đó
Đạo cứu đời vời vợi thanh lương
Chân diệu hữu ai ai cũng có

Đạo vì đời truyền khắp muôn phương.
Thơ nhạc * 7 - 2004

Vào Cửa Sinh, Tôi Đi Tìm Cõi Sống

Vào cửa sinh tôi đi tìm cõi sống
Của chính tôi rồi sẽ đi về đâu
Qua những thềm hoang sách vở phủ đầu
Tất nghẽn đó, không tìm ra lối thoát
Lên núi cao, núi vẫn cao chót vót
Vào rừng sâu, cây vẫn ngủ rừng già
Ra bãi biển, sóng vẫn gầm từng đợt phong ba
Đứng giữa trời, vũ trụ vẫn bao la bất tận
Giữa sống chết, tôi trầm ngâm tự vấn
Chỉ khác nhau một hơi thở vào ra
Sống và chết, oan khiên nghiệt ngã thế à !
Sống tự quyết, mà chết không tìm ra manh mối
Còn sống đây, tôi vẽ ra nhiều phương nhiều lối
Chuyện hôm nay, cho tới chuyện những ngày mai
Chuyện năm năm, mười năm, hay hơn nữa, còn dài
Từng bước sẽ diễn ra khi thời gian sẽ tới
Nhưng nếu tôi chết ngay, khi tử thần đã gọi
Nơi chốn nào sẽ là chỗ tôi đi
Bao sách vở như rừng mơ, không cụ thể được gì
Còn kinh nghiệm như rễ má, khoanh tay bắt lực
Ai cũng bảo, của ta, cái gì cũng nhưt
Ai cũng nghe, chết đi, một cõi đi về
Nhưng đi về đâu, vời vợi lê thê
Sao người sống trông hoài mà chẳng biết
Còn người chết thì ra đi biên biệt
Nắm một cái gì, nói thiệt cho nghe
Có tiếng võng đưa kéo kẹt sau hè
Võng không còn đưa, tiếng có nghe không nhĩ !
Và cứ thế, vẽ ra muôn ngàn huyền bí
Tiếng võng lại đưa kéo kẹt sau hè
Động hiện lên rồi, tiếng lại được nghe
Tĩnh, im bật, đâu còn nghe tiếng nữa
Sắc thân và cát bụi, vô tri, cũng rứa
Khi linh tri đã xuất khỏi hình hài
Bỏ lại sau lưng, buông xả hai vai
Tử là điểm ngừng mà sinh là tinh ba xuất phát
Linh tri đó, ứng tùy một thân khác
Chiêu cảm cùng vạn hữu khứ lai
Khi đã đi, dù không phải là hai

Nhưng khi đến, là hai chứ không phải một
Như một bản trường ca tương tục âm thanh nhiều nốt
Từng nốt cung đàn hằng vĩnh triền miên
Chết là một dấu để sống nối liền
Cho hai nhịp tử sinh, đi và đi mãi mãi.

Tháng 7 - 2004

Tôi Bước Đi Giữa Đồi Bờ Sinh Tử

Tôi bước đi giữa đồi bờ sinh tử
Nhìn sự sinh bừng sức sống vươn lên
Nhìn sự tử đi vào thế giới lãng quên
Giữa sinh tử cách nhau dòng sông ly biệt
Dòng sông đó nghe âm vang thi thiết
Bên này bờ là sự sống bay xa
Bên kia bờ là thế giới của những hồn ma
Ký với quy gãy nhịp, nghìn trùng xa cách
Khi dòng sinh đã bắt đầu chuyển mạch
Thì dòng tử đã mở ra một cõi đi về
Tôi bước đi giữa đôi dòng sinh tử lê thê
Bao nhiêu người đang sống và bao nhiêu người đã chết
Khi cõi sinh hiện ra thêm một vệt
Thì cõi tử lại trống mất một ô
Một hồn đơn đã thoát khỏi nắm mò
Lạc lỏng vào cõi sinh, thêm một người xuất hiện
Giữa tử sinh, có sợi dây vô hình kỳ diệu
Như bản trường ca sinh tử vô cùng
Dòng tử sinh vô thi vô chung
Từng cá thể, tụ thành những âm ba bất tận
Tôi thấy rồi em, cung đàn hòa vận
Tôi nghe rồi em, tiếng nói nhiệm mầu
Biển động tử sinh vi diệu thâm sâu
Mỗi sống chết như từng cơn sóng vỗ
Để tôi thấy em từ ngàn xưa hiển lộ
Để tôi thấy người sẽ khuất tận ngàn sau
Mang thương yêu để thấm những niềm đau
Mờ mắt lệ để thăm dòng sinh tử
Tôi và em leo lên đồi tĩnh lự
Tôi và người bước xuống cõi trần gian
Tiếc ly tan sinh tử giữa đôi đàng
Trao chân thiện trên nhịp cầu giao cảm
Sỏi đá đã mòn bên bờ tiết động
Cát bụi đã tro từng mảnh hình hài
Tôi lang thang gom góp những nhạt phai
Kết thành bản tình ca đồi bờ sinh tử

Tôi đứng đó, ngàn năm lưu giữ
Trao cho ai mang tiếng nói chào đời
Trao cho người về một cõi chơi vơi
Ký vật tử sinh trôi bờ sinh tử.

Tháng 7 - 2004

Tiếng Gọi Thương Yêu

Gom cát bụi bên bờ rêu giá lạnh
Góp hoang tàn bên bờ đá rêu xanh
Đề lắng nghe từng giọt lệ long lanh
Roi xuống biển trần gian nhiều gai góc
Ai đã vẽ ra tranh thêu gấm ngọc
Ai đã đan tâm dày xéo điêu tàn
Cùng sống trong đời một cõi trần gian
Sao không xây tình thương và sự sống
Mang tâm từ, xóa tan đi biến động
Mang tâm bi, trang trải những thương yêu
Sống vị tha dù có khổ đau nhiều
Còn hơn đắp một nấm mồ vị kỷ
Thương cho những ai thành tâm thiện ý
Thương cho những ai dạ sỏi lòng lang
Biển đục phù sinh loang lổ hoang tàn
Gieo chi nữa những sắc màu hoen ố
Kiếp nhân sinh đã mang nhiều đau khổ
Kiếp con người đã lắm nỗi tang thương
Thà làm cỏ cây xanh ngát bên đường
Hơn hoa mỹ thêu thùa bên bờ lau gió bụi
Trong bóng đen, tội tình chi lắm lỗi
Giữa khung trời, tỏa rạng ánh thiền quang
Sống thanh thiên như gió mát trăng ngàn
Cho đêm tối bừng hòa châu tỏa sáng
Nguồn mạch thương yêu khơi đầu suối cạn
Cho nước trong lành tưới mát đồng xanh

Ngát tỏa mùi hương, nét ngọc tinh anh

Cho vạn vật nhân sinh, hòa điệu sống.

7 - 2004

Phương Xa Mất Mẹ

(Tặng cho những ai ở xa mất Mẹ).
Ngày xưa tôi đi, Mẹ tôi gọi
Nhớ trở về thăm mái nhà nho nhỏ
Tôi ra đi, mẹ tôi còn ở đó
Chôn trời quê, sương gió, nắng mưa nhiều
Mắt mẹ mờ, ôm hy vọng nâng niu
Tôi gìn giữ những gì chiu chặt được
Lối ngõ đầu thôn
Nhớ sau nhớ trước
Ngưỡng cửa chờ mong
Ngừng bước tâm tư
Mẹ ngược nhìn trông
Con đó, phải không chừ !
Thưa mẹ không đâu
Ngày về thăm chưa đến !
Mẹ tôi buồn, tuổi mẹ già như đèn khô, cạn nến
Bóng chiều hôm, lữ mây trời vụt tắt thì sao
Đã mười năm, hai mươi năm, biết đến khi nào
Tôi quặn thắt, ôm nỗi sầu cô đọng
Những tưởng, mây kéo bông bành, trăng sao lỏng lộng
Bóng thời gian chưa đến độ bẽ bàng
Nhưng nào ngờ dòng sinh tử băng ngang
Tôi lặng nhìn mẹ, qua tang gia buốt giá
Dòng đời nghiệt ngã
Mấy nẻo phân ly
Mẹ già từ tôi
Mẹ đã ra đi
Tôi vĩnh viễn ôm nỗi lòng rêu phủ
Mẹ đã về với giấc nghìn thu yên ngủ
Nhưng những đêm nhớ mẹ, tôi không một giấc ngủ yên
Bóng mẹ hiền vạn thuở cũng không quên
Đeo tôi mãi, đến cuối đời ân hận
Mỗi khi buồn nhớ mẹ
Lòng thôn thức trào dâng
Vành mi khô ngấn lệ
Nhỏ hai giọt lăn tròn
Đêm sâu dù có mối mòn
Có sâu hơn nỗi người con phương trời
Đưa hồn về chôn chơi vơi
Tim hình bóng mẹ, ngổ lời nỉ non
Mẹ ơi, trái đất đâu tròn
Nhưng con tìm mẹ, có còn gì không
Lạnh lòng nghe tiếng đêm đông
Xa xôi nghe tiếng mênh mông vô bờ
Lung linh nén ngọc hương thờ
Nhưng hình bóng mẹ mịt mờ ngàn xa
Giật mình tỉnh mộng đêm qua
Sờ trên gói mộng gói đà đắm sương

Nghe lòng nát cõi tình thương
Rụng rơi giọt lệ đêm trường ai hay !!!

Tháng 7 - 2004.

Trêu Mình Thế Nhân !

Trăm năm làm kiếp con người
Biển dâu khéo vẽ khóc cười tang thương
Ngàn năm mang kiếp gió sương
Rong rêu khéo phủ bên đường xác xơ
Đầu ghềnh sóng vỗ ơ hờ
Cuối sông bèo bọt bờ phờ nhấp nhô
Ngàn xưa sỏi đá phát lồ
Ngàn sau cát bụi còn phô lở bồi
Đêm dài mơ giấc tỉnh khô
Giật mình tỉnh mộng leo đòi điểm không
Lặng yên vũ trụ mênh mông
Kiếp người nhẹ tựa lông hồng mảnh treo
Rừng khuya róc rách suối reo
Núi đòi vọng tiếng gió vèo xa đưa
Trường giang réo gọi chưa vờ
Biển khơi dậy sóng hay chưa sông dài
Sống mà máu nóng đã phai
Chết đi máu lạnh tuyền đài đem phơi
Uổng không một kiếp trong đời
Mặt chai mày đá hết lời nỉ non
Mai sau đừng hỏi mắt còn
Hôm nay có tiếc lòng son bạc tình
Uổng không một kiếp phù sinh
Còn thua gỗ đá trêu mình thế nhân
Trần gian còn chút đỡ đàn
Trơ trơ như phỗng lựa lần mà tru !!!

Tháng 9 - 2004

Đại Bàng Tung Cánh Gió

Tung cánh gió, nhắc mình xa điểm tựa
Bồng lung trời, xé từng khoảng không gian
Vượt mênh mông, cõi sóng lướt mây ngàn
Trong bất tận tôi lù lù lao tới
Trong thân tôi, biết bao người mong đợi
Đưa người đi, trông người đến, chưa về
Lời chia tay, câu hò hẹn, ước thề
Bao hy vọng ươm mơ, mặn mà, tha thiết

Tôi không chê cụ già mắt mờ tai điếc
Tôi không màng cô gái tuổi chớm đôi mươi
Tôi không khen những ai tươi thắm môi cười
Tôi không chuộng giàu nghèo, quê mùa, phố thị
Tôi không nói những lời hoa mỹ
Tôi không theo những tiếng hoa khôi
Nhưng ai cần, cứ bước lên tôi
Tôi sẽ dung chứa và đưa đi khắp chốn
Thời gian nào, dù bốn mùa bề bộn
Không gian nào, dù bốn biển năm châu
Ngày đang lên hay bóng tối chìm sâu
Tôi cũng phóng và lao đi khắp cõi
Bụi trần gian dầu phủ mờ mệt mỏi
Bụi không gian dầu cọ xát sương pha
Sao lung linh dầu núp bóng trăng ngà
Mây trên ngàn dầu ngăn che đầu gió
Mọi khung trời, tôi từng đi khắp đó
Mọi vùng đất, tôi đều đã bay qua
Khắp năm châu bốn biển là nhà
Cho nhân loại gần nhau thêm chút nữa.
Tháng 9 - 2004

Một Vòng Xoáy, Ngựa nghiêng Vàng Nhật Nguyệt !

Đêm đã dài chưa, bao giờ được sáng
Trăng đã treo mồn mõi cuối chân trời
Sao vẫn mờ, lấp lánh tận mù khơi
Ai đã phủ cho đêm dài đến thế
Trống điểm canh nhỏ dần, khan tiếng dế
Quốc kêu sương nã nuốt, tiếc đêm dài
Ếch, nhái cũng tàn hơi, tiếng một, tiếng hai
Hô, sói, chồn, beo cũng ồ ề mệt ngủ
Nước đã ra khơi, trở về bến cũ
Lá đã xa cây, cuốn cội quay nguồn
Tròn thật là tròn, mà vuông cũng thật là vuông
Vuông lia tròn, đầu còn tròn vuông nữa
Vi trông ngày, nên đêm dài đến rứa !
Nếu không đêm, ngày có nghĩa gì đâu !
Ai lắng nghe được tiếng nói tinh cầu
Một vòng xoáy, ngựa nghiêng vàng nhật nguyệt
Ngày đang xuống, trăng đầu non dần khuyết
Đêm gần tàn, nhật đáy biển chưa lên

Gọi những ai còn say giấc ngủ quên
Hãy tỉnh mộng, kéo đêm dài xuống nữa !!!

Tháng 9 - 2004

Tan Biển Mãi Bên Bờ Lau Cát Bụi

Tôi viết cho em bài thơ buổi tối
Tôi viết cho em bóng tối đang về
Em hãy ngủ đi, đừng có mộng mê
Hãy ngủ một giấc bình yên, ngày mai lại sáng
Sầu mộng chi em, ôm đầu bóp trán
Hết đêm rồi, em có ngủ được đâu
Đêm dù dài, nhưng ngày sẽ qua mau
Đèn leo lét, mong dầu khô đừng cạn
Tôi không ngủ, vì ngủ hoài cũng chán
Mấy mươi năm, mê ngủ, không thấy sao
Một kiếp con người, như giấc chiêm bao
Mê ngủ nữa thì khác nào đã chết
Tôi đã thấy từ khi em có mặt
Em ngủ say, tôi thức, cũng khò khè
Thức và ngủ, hòa nhịp đủ nhau nghe
Tôi sẽ vì em, kéo màn đêm ủ rũ
Gà gáy muộn, gọi bình minh ngái ngủ
Biển chìm sâu, đây tia nắng bùng lên
Ngày đang vươn, em đừng có ngủ quên
Nhanh đi chứ, kéo mồn ba vạn sáu
Đừng khuấy động, nước bùn đen, quện cát
Từng lớp xen, từng lớp nén, quên nhau
Bến tang thương, vùi bao lớp biển dâu
Tan biển mãi bên bờ lau cát bụi !!!

Tháng 9 - 2004

Hư Vô, Một Cõi Riêng Mình !

Tôi nghe một cõi tâm tư
Rung lên tiếng vọng xa rồi thời gian

Tôi nghe một cõi âm vang
Rung lên cung điệu bên đàn chưa pha
Một thời dĩ vãng đi qua
Mờ mờ ẩn hiện nhường xa hóa gần
Phong trần mấy độ thương thân
Tang thương mấy độ cũng ngần ấy thôi
Khi cao cao vút lưng đời
Khi sâu sâu thẳm lối bồi sương sa
Khi sao xuyên tận ngân hà
Khi tàn tạ bóng bóng tà tà dương
Chưa tan giấc mộng nghề thường
Chưa vui biển động trùng dương gợn hồn
Đưa tay nắm bắt càn khôn
Thu mình góc nhỏ tựa hòn đảo xa
Lắng nghe một cõi ta bà
Ba ngàn thế giới chưa tà đầu sương
Lắng nghe giấc mộng bình thường
Ba sinh mòn mỏi chưa vương đăng trình
Mập mờ chiếc bóng lung linh
Hư vô một cõi riêng mình, thế a !!!

Tháng 12-2004

Người Là Ai Đó Nhĩ !

Người là ai đã từ vô lượng kiếp
Đeo theo ta, từng kiếp đặng đeo hoài
Dù ta thế nào hay thật nhỏ nhoi
Đã trang trải qua nhiều thân cát bụi
Băng đời dốc ta trèo lên đỉnh núi
Vượt tầng không ta về với muôn ngàn
Nương bọt bèo ta về với mênh mang
Nhặt cát đá ta vẽ hình vô tướng
Chụp ảo giác ta chặn đầu huyễn tượng
Tung bụi mờ ta phủ dấu rong rêu
Bặt thính âm ta về với cô liêu
Người vẫn lộ nguyên hình biến hiện
Mở cửa hư vô
Ngân hà sao xuyên
Đóng nắp càn khôn
Nghên lối trắng sao
Ta bung tay người đã vút ngọn sào
Đập cho vỡ hai đầu cây tích trượng
Một, chắm hết, để không còn chân tướng
Hai, phủ đầu, cho vẫn vũ lãn quay
Người vẫn cùng ta trong mọi mây may
Nghe ta hỏi, người là ai đó nhĩ !

Cát tiếng hát ngân vang ngàn thiên lý
Mở lời ca rung động cả thiên thu
Ta im bật, người biển mất cái vù
Ta lộ diện, người xuất đầu, ngạo nghễ !!!
Tháng 12-2004

Thú Rừng cứ mãi đi hoang !

Sao biết được khi ngày mai chưa nắng
Ngóng sao mờ xô đẩy vỡ bóng đêm
Cửa âm u là một trời câm lặng
Khi tan hoang còn lấm những gập ghềnh

Sao biết được khi ngày mai chưa tới
Đã hẫng chưa, còn luống những đêm dài
Cuối lần mức, buổi giao thời chơi với
Con đường nào dẫn đến lối thiên thai

**Đứng núi này thế thường trông núi nọ
Sóng trường giang ao ước mộng hải hồ
Có nghĩa gì khi trời nghiêng bóng đổ
Trơ cội cành xác lá cũng tàn khô**

Sao biết được con đường đi chưa tới
Vẽ chi nhiều ngõ ngách những dọc ngang
Mộng với thực lệch đôi đàng diệu vợi
Như trăng sao thồn thức nuốt mây ngàn

Có đi đêm mới thấy sương thấm lạnh
Có lên đèo mới biết vạn sơn khô
Có muôn trùng mới nghe chim mỗi cánh
Có tang thương mới thấu những ê chề

Chưa vào tròng đâu biết gì lẩn quẩn
Bước vào tròng mới thấy lộn vòng quanh
Chưa khuấy động nên chìm sâu cạn bản
Khuấy động rồi dòng nước hết trong xanh

**Đừng xây mộng trên đồi cao ảo tưởng
Đừng ôm mơ ru giấc ngủ kinh hoàng
Trơ mắt ếch vẽ khung trời to tướng
Nên thú rừng cứ mãi mãi đi hoang.**

Tháng 12-2004

Tiếng Gõ Của Thời Gian !

Khi xuân đến cho ngàn cây xanh lá
Cây cỏ xinh tươi đâm lộc nảy chồi
Đến lúc tàn khô, già úa thay ngôi
Vàng rơi rụng, vờn vờn bay lá chả

Khi xuân đến, muôn hoa thơm cỏ lạ
Nét mong manh, bùng nở nụ, đơm bông
Vàng đỏ trắng xanh lợt đậm ứng hồng
Rồi xuống sắc chỉ còn màu sậm tím

Khi xuân đến, đua vờn, chim bay lượn
Tiếng líu lo, thay nhau hót, chuyền cành
Nắng hoen vàng cho mây trắng trời xanh
Chiều buông xuống, hoàng hôn, về tổ cũ

Khi xuân đến, nhân gian cùng nhẩn nhủ
Cùng mừng vui, chờ mùa mới xuân sang
Rồi trôi theo chiếc bóng của thời gian
Tuổi trẻ đi qua, tuổi già chông chắt

Khi xuân đến, hỏi xuân còn hay mất
Xuân rằng xuân, xuân cứ đến, xuân đi
Tuổi già thêm, già thêm nữa, còn gì
Tay chóng gậy, mắt mờ, nhìn lộc thọ

Rồi xuân đến, tai lờ, nghe không rõ
Xuân đến rồi, xuân đến nữa, phải không
Ta đã già như gỗ đá trở bông
Nghe xuân đến, như cây khô, lay gốc

Thế mới biết thời gian là điếm mốc
Ta biết rồi, tiếng gõ của thời gian
Mỗi mùa xuân, cứ như thế băng ngang
Xuân chưa đến, ta đã về nguồn cội !

Tháng 12-2004

Sám Hối Đầu !

Đệ tử chúng con ngay từ độ
Cõi huyền vi mở cửa sắc không
Đã đeo mang nghiệp dĩ chất chồng
Trôi lăn mãi sáu đường sinh tử
Vi ba độc không ngăn điều dữ
Vi ngã nhờn xa lánh điều lành
Nên mê mờ trí giác tinh anh
Trầm luân mãi đêm dài tăm tối
Đường thánh đức thênh thang không tới
Nẻo chúng sinh nghẽn lối lại về
Mãi hơn thua tranh chấp muôn bề
Gây oan nghiệt đọa đầy gian khổ
Nay nhờ được đạo mâu tỏ ngộ
Ban Đức Từ hóa độ mười phương
Chúng con nương đạo lý chơn thường
Chấp tay nguyện trước đài Điều Ngự
Chúng con nguyện xa lìa đường dữ
Chúng con nguyện dứt nẻo vô minh
Đã từ lâu quên mất tánh linh
Xin sám hối hồi đầu bỉ ngạn
Chúng con nguyện đạo vàng tỏa rạng
Hoa Vô Ưu bùng nở nơi nơi
Hoa Từ Bi thơm ngát muôn đời
Cứu chúng sinh trong đường lục đạo
Bồ Tát nguyện, noi gương uyên áo
Bồ Tát hạnh, gìn giữ tinh chuyên
Vận Vô Tâm đi khắp mọi miền
Dụng Diệu Hữu hoằng khai Phật đạo
Chúng con nguyện Mười phương Tam Bảo
Nhũ thùỳ từ phổ chiếu an bang
Nhũ thâm ân chân tích trùng quang
Đại Thánh Đức, từ bi gia hộ.

Tháng 12-2004

Còn Gì Nữa, Người Oï !

Thơ Nhạc (Viết để thương người đã chết và thương người còn sống)

Người bị chết, cuốn trôi
Người bị chết, chìm sâu
Người bị chết, đầu rời
Người bị chết, ngoài khơi
Nhìn người chết, tối tăm
Nhìn người chết, bênh bồng
Nhìn người chết, lạnh lùng

Nhìn người chết, thôi mong
Người người chết, nôi theo
Người người chết, như bèo
Người người chết, chèo kẻo
Người người chết, cong queo
Tôi hết thấy, và tôi không dám thấy
Tôi hết nghe, và tôi không dám nghe
Người nằm chết, rải như mè
Người nằm chết, chát xe xe
Động đất hồi, kinh hoàng chi, thế đó
Sóng thần ơi, khủng khiếp chi, thế ni
Coi sự sống, chẳng ra gì
Coi cái chết, chẳng ra chi
Vậy mà, cả nhà tôi đã chết
Vậy mà, hàng ngàn người đã chết
Hàng chục ngàn người cũng đã chết
Chết trôi nổi, lều bều
Chết chát đông, cao nghều
Chết cuồn cuộn, cuốn theo
Sóng nhào tới, rồi bủa vây, cùng khắp
Cuốn ra khơi, rồi lại tấp, vô bờ
Sóng ụp tới, rồi phủ đầu, tràn ngập
Chết hết rồi, vùi đổ nát, xác xơ
Một cái hố, làm mồ, chôn tập thể
Chết rữa hình, ai nhận diện, người thân
Nhiều cái hố, làm mồ, đều như thế
Khóc dậy trời, ai cũng khóc, tiễn chân
Những thi thể, chát dài dài, đông đông
Xác thây người, tùm từng bọc, ni lông
Xe ủi đất, xúc liên hồi, đổ xuống
Tay đeo găng, miệng bị mũi, đề phòng
Biển hồi biển, còn gì không, biển rộng
Sóng hồi sóng, còn gì không, sóng triều
Tôi còn sống, giữa đời, như ác mộng
Đi giữa đời, ôm tiếng khóc, cô liêu
Từng giờ, rồi từng giờ, đi tới
Từng ngày, rồi từng ngày, đi qua
Tôi hết hơi, đâu còn lên tiếng gọi
Trong mênh mêng, tôi là kẻ không nhà
Tôi còn sống, một mình, sao tôi sống
Thôi từ nay, tôi còn lại, được gì
Tôi còn sống, một mình, như chiếc bóng
Thôi từ nay, còn gì nữa, người ơi !!!

* 30-12-2004

Tung hoành trong trời đất

Biển lung linh chẳng bao giờ yên lặng
Nước lao chao nên đánh động vô tình
Rồi đẩy đưa, tiếp nối những âm thanh
Theo sóng vỗ, nước cuốn mình đi tới

Biển mênh mông, sóng trường giang khẽ gọi
Tiếng trùng khơi theo nhịp đẩy vô bờ
Khi lẫn tăn biển lộng đẹp như mơ
Khi gầm thét sóng phủ đầu ngậy đại

Biển vẫn thế, tự ngàn xưa hoang dại
Sóng vẫn thế, tự muôn thuở trào dâng
Nước vẫn thế, tự muôn kiếp bênh bồng
Nên trời đất chẳng bao giờ yên động

Khi biển lặng là chuyển mình cựa sóng
Khi sóng yên là biển động đang chờ
Như mộng thì đã có sẵn trong mơ
Mà mơ thì đã nằm yên trong mộng

Biển mênh mông nên mây trời lộng lộng
Sóng nhấp nhô nên cuộn cuộn sóng triều
Cứ xuống lên và đập vỗ mai chiều
Khi vắng lặng khi trào tuông gầm thét

Biển lung linh như thêu tranh thủy mặc
Sóng lẫn tăn như dệt nét đan thanh
Cuối thiên nhai vờn mây trắng bao quanh
Chân trời thấp vo tròn nơi góc biển

Thuyền phiêu du bóng đò ngang rẽ tuyến
Khách phong sương dong ruỗi mộng hải hồ
Lướt sóng vô cùng bốn biển nhấp nhô
Cho phi sức tung hoành trong trời đất.

Tháng 01-2005

Thương không, con dã tràng se cát !

Thương không, kiếp con dã tràng se cát

Cả cuộc đời lặn hụp dưới biển đông
Đày gian lao, mà không vẫn hoàn không
Cơn sóng vỗ, phẳng lì, vô tích sự

Liên chui rút khi biển gầm giận dữ
Vội ngấn đầu khi sóng vỗ chưa tan
Tiếp tục se dù bờ cát bẽ bàng
Bay toi tả điều tàn phơi gió bụi

Trời nắng gắt vẫn lao mình chúi mũi
Qua trận mưa công sức đã tan hoang
Vẫn lặng yên không một tiếng than van
Se, se mãi, một đời không mệt mỏi

Chiều buông xuống, đi về bên ngõ tối
Bỗng se mình, nghe tiếng gọi sao đêm
Tạo hóa gây chi bao cuộc đoạn trường
Cho tan tác mỗi phù sinh phải sống

Không thể chọn dù là giòng hay giống
Đếm làm sao vô số vạn sinh linh
Mỗi kẻ cùng lao, đâu phải riêng mình
Khi đã lỡ, đã tràng mang một kiếp

Người nhân thế nếu khơi lòng tội nghiệp
Người nhân gian nếu đánh động lương tâm
Đừng đày nhau cho những kẻ âm thầm
Miệng đã nhỏ lại còn kê thấp cổ

Ai không nghe giữa cuộc đời vụn vỡ
Thì nhìn kia cho thấu kiếp đã tràng
Và lại nhìn cho thấu cõi trần gian
Có gì đâu mà tranh giành đạp đổ

Sống đã thế hướng chi châu thiên cô
Đâu đợi năm, năm mộ mới rêu xanh
Sống trơ trơ mà xô xát tan tành
Sao ngạo nghễ con đã tràng se cát

Con đã tràng cũng còn bên bờ cát
Ôm điều tàn nói chuyện với trăng thâu
Ôm bờ lau nhìn sóng biển, cúi đầu
Vừa mấp mé đã vội vàng, đội ngược

Ai thương kiếp con đã tràng đi trước
Ai thương người hì hục nối theo sau
Cõi phù sinh nghe phù thế mà đau
Cùng huyễn hóa mà đày nhau chí tử.

Tháng 01-2005

Ai hiểu được con rùa già rút cổ !

Ai hiểu được con rùa già rút cổ
Lại sống đời dai dẳng đến ngàn năm
Gặm phong sương, nhấm tuế nguyệt hờn căm
Mu chai cứng, mai sần, da đóng vảy

Rút vào vỏ, đỡ đòn cơn tháu cáy
Thò đầu ra khi sự thế vắng yên
Ba chân bốn cẳng tháo chạy ngay liền
Rồi từng bước, sống đời cho trọn kiếp

Mâu với thuận, vốn xưa nay oan nghiệt
Thụt với thò, vậy mà sống mới hay
Thụt với thò, nên không nở ra tay
Biết co ro, đứng giữa đời, vô sự

Núp vào mu, như hậu phương, hùng cứ
Khép bờ mai, như chiến tuyến, nghinh thành
Vậy mà trong đời, bao kẻ hùng anh
Khi đụng tới, phải rùng mình, ngán ngẩm

Thân cục mịch, chịu ăn xôi, hứng đám
Mà người đời lại ca ngợi tứ linh
Này rùa ơi, người có hỏi lấy mình
Đã làm gì, mà được tôn thế ấy

Rùa ngoe ngoảy, dùng bốn chân đưa đẩy
Đầu thụt thò, rút cổ núp, nín khe
Chẳng âm ừ, nằm bất động, im re
Ai cứ chết, vậy mà rùa vẫn sống

Thế nhân trào lộng
Thổi bóng thần quy
Trông thật lạ kỳ
Nào ai hiểu được

Chiều đến muộn, hoàng hôn chờ ngõ trước
Đêm chậm buồn, bóng tối đợi cửa sau
Da mòn xương thấm thịt thau
Mu sần mai sùi đổi màu phong sương
Cuộc đời, ngẫm nghĩ mà thương !!!

Tháng 01-2005

Nhát gan như thỏ đế !

Hỡi những ai nhất gan như thỏ đế
Chưa thấy hình mà đã sợ bóng ma
Sống nhăn răng mà bảo võ tim ra
Chưa phong sương mà đã e trúng gió

Cứ bảo nhau nghe
Nhìn đời cho rõ
Biết người biết ta
Cùng sống trong đời
Thuyền ai to thì vùng vẫy biển khơi
Thuyền ta bé cứ vào ra sông nhỏ

Cuộc đời, ai không nhiều gian khó
Trường đời, ai lại chẳng đắng cay
Chưa phong trần, đừng vội phụ đôi tay
Chưa dong ruổi, sao bảo rằng chân yếu

Hãy nhìn nét mong manh trên cành liễu
Trải bốn mùa chóng chổi với nắng mưa
Vẫn phất phơ giỡn mặt ngọn gió lùa
Vẫn phe phẩy cười phong ba nghiệt ngã

Không dám mở những chân trời mới lạ
Cứ vào ra nơi ngõ tối hẻm hiu
Cứ than van như những cảnh chợ chiều
Nhìn người khỏ, đã thấy mình phát quái

Chưa thử thời đã nghe mùi thất bại
Chưa thử thế đã bảo chẳng thành công
Nên cuộc đời đã vẽ sẵn số không
Đeo nhút nhất treo trên lưng thỏ đế

Ta nói nhau nghe
Sống đời không dễ
Nhỏ to không kê
Chịu khó sẽ thành
Biết đâu, một ngày nọ, mới toanh
Đã có sẵn và đang chờ ta đó !!!

Tháng 01-2005

Vô âm, cát tiếng thành lời !

Từ trong một cõi đi về
Ta nhìn huyền tượng chưa hề chia xa
Từ trong một cõi ta bà
Ta nghe sinh tử là nhà thế nhân
Từ trong vạn hữu phù vân
Ta tìm cát bụi lựa lần mà đi
Nghe không một cõi huyền vi
Hóa đài lân thể li ti tạo thành
Nghe không nhất dạ điểm canh
Hò thu bóng nguyệt nghiêng vành trăng soi
Cho hay nay lở mai bồi
Lở thời vun lại, bồi thời lở ra
Sinh thời phù thế là nhà
Tử thời cát bụi cùng ta trở về
Ô hay bùng vỡ cơn mê
Leo đòi huyền mộng vỗ về ta chơi
Vô âm, cát tiếng thành lời !

Tháng 03-2005

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng !

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Những gì đã qua, đã nhớ, đã quên
Những gì đã qua, chưa nhớ, chưa quên
Để lưu dấu một đời, đi đi mãi

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Những gì của ta, còn mất, đâu rồi
Dù có gần hay ở tận xa xôi
Gom góp lại làm hành trang dẫn bước

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Những khổ đau có mặt mọi nẻo đường
Những thân thương như ngọn gió đầu sương
Dù ra sao, ta vẫn xin gìn giữ

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Dù tàn phai những dấu vết xa xưa
Dù phai pha theo năm tháng nắng mưa

Nhưng đã khoét một đời ta loang lổ

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Ngẫm cuộc đời đã từng bước đi qua
Khi bình thường khi vui đập phong ba
Rồi tất cả cũng lùi về quá khứ

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Bụi Trường Sơn còn nhả khói bay bay
Cát Biển Đông còn bồi lở đêm ngày
Để góp nhặt chút tro tàn đã mất

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Để nhìn ta và nhìn cả cuộc đời
Bãi tang thương còn dấu vết tôi bời
Như dấu ấn nhận chìm băng thế kỷ !

Tháng 03-2005

Mặt nạ cuộc đời !

Chợt nhớ lại những quán hàng trẻ nít
Trung bày ra bán đủ thứ đồ chơi
Cái gì cũng có, đủ thứ trên đời
Thật ngộ nghĩnh nhớ qua hình mặt nạ !

Mặt gì cũng có, nhỏ to đủ cả
Từ dễ thương đến những thứ dữ dằn
Từ ngây ngô đến hung bạo nhe răng
Người, vật, bươm, chim, quỳ, ma, dã thú

Đưa nhát gan, rụt rè không dám thử
Đưa to gan, chụp, giành, giựt, đeo chơi
Rồi cùng la, cùng chí chóc tôi bời
Mới con nít mà lắm trò như thế

Chợt nghĩ lại, con người tôi, sao nhẽ !
A thì ra, đủ thứ mặt nạ trên đời
Tuy nhìn nhau, tuy nói nói, cười cười
Nhưng ẩn chứa, phủ che nhiều gương mặt

Cuộc đời, là một chốn gian ngoa kỳ quái
Trường đời, là một bãi giả trá đủ màu
Mặt thật của con người, thật khó hiểu nhau
Đo lòng người, còn khó hơn dò sông, dò biển

Hèn chi, dụ con nít mà bày ra lăm chuyện
Vi trẻ con, nên mượn mặt để mang
Khi lớn lên, đâu cần mượn để quàng
Một gương mặt nhưng đủ hình đủ dạng

Nghĩ riêng tôi, đã ê càng, chán ngán
Còn huống chi, nghĩ người khác trong đời
Hiểu được nhau thật khó lắm ai ơi
Bồi trần thế, nhân gian, nhiều mặt nạ !!!

Tháng 03-2005

Bình minh chưa ló dạng !

Đêm đã dài mà sao chưa được sáng
Ba mươi năm, đâu phải ít ỏi gì
Một phần ba thế kỷ, nhớ kỹ đi
Một phần ba đời người, còn chi nữa

Đâu có ngắn mà dần co kèn cựa
Ba mươi năm đã quá đủ quá dài
Thế hệ già nua, rũ mục tuyên đài
Thế hệ tiếp theo, đã kè miệng lỗ

Thế hệ đàn em đã dài gian khổ
Con đường hầm vùi lấp ba mươi năm
Ánh sáng mịt mờ le lói xa xăm
Bồ hồng phủ mái tường rêu mấy lớp !

Thế hệ chúng ta, một đời bì bọp
Cũ cũng đeo mà mới cũng nửa vời
Ngã ba đường đều cuốn hút chơi vơi
Đây hai chiều xát xây mòn sông núi

Hoàng hôn xuống bóng đêm về tăm tối
Đã mù mờ mà lại thiếu trăng sao
Nghe vi vu thoang thoảng gió xạc xào
Đêm chưa hết màn đêm còn dày lắm

Nước Biển Đông vơi đi mùi muối mặn
Dãy Trường Sơn mờ sương khói sơn khê
Ba mươi năm đom đóm vẫn lập lòe
Ráng chớp nháy bình minh chưa ló dạng !!!

Tháng 03-2005

Tử Thần, đang ở đâu thế nhỉ !

Này Tử Thần, đang ở đâu thế nhỉ !
Ngươi là đàn ông hay là đàn bà
Vốn thật tình nên tôi muốn hỏi qua
Để dễ bề khi mở đầu vào chuyện

Trong thiên hạ xưa nay đều bắn tiếng
Sống không sao mà chết tại Tử Thần
Khi nhà ngươi đã bắt họ theo chân
Chỉ có chết chớ hết phương cựa quậy

Nghe như thế nhưng tôi chưa có thấy
Nghe thì nghe như thiên hạ đồn rằng
Chứ lạnh tanh như giá tuyết đóng băng
Tôi không thấy nhà ngươi ra sao cả

Tôi muốn hỏi vì tôi nghe thấy lạ
Nếu linh thiêng ngươi hãy nói cho nghe
Như tôi đây, khi nào chết vậy hè
Nếu có giỏi thì cho tôi biết trước

Hay “thiên cơ bất khả lậu”, không được !
Nếu nói ra, còn gì nữa, thiên cơ !
Hay bày ra những huyền hoặc mập mờ
Để dọa nạt cho người đời khiếp sợ

Không có hỏi chơi đâu, đừng tưởng bỏ
Này Tử Thần, có thật có hay không
Hay vẽ vờ ba cái chuyện lông bông
Vốn không biết nên bày trò vớ vẩn

Suy nghĩ đi, rồi cho tôi tiếp cận
Hay hiện hình nói thật cho tôi hay
Nếu hay hơn, cho thấy cả mặt mày
Thôi chấm dứt và chào nghe, Thần Tử !!!

Tháng 03-2005

Vàng thơ còn đó, đẹp thay !

“Đó ai quét sạch lá rừng
Để ta kêu gió, gió đừng rung cây”

Đó ai đón hết vàng mây
Để ta chặn lại, mây này thôi bay
Đó ai làm nước không lay
Để ta gọi sóng đừng đầy gió sương
Đó ai quét sạch bụi đường
Để ta kêu bụi đừng vương vải nhiều
Đó ai nhạt hết cô liêu
Để ta nhốt lại buồn hiu một nhà
Đó ai nhạt hết thơ ca
Để ta thôi động âm ba tao đàn
Đó ai nhạt hết trăng vàng
Để ta thôi bắt đường ngang lối về
Đó ai chặn nước bờ đê
Để ta gọi nước vỗ về bên sông
Đó ai cắt giá mùa đông
Để ta kêu rét đừng trông lạnh lùng
Đó ai nhạt hết thu vàng
Để ta gọi lá đừng tan lia cành
Đó ai sống hết xuân xanh
Để ta cho trẻ không thành già nua
Đó ai đếm hạ mấy mùa
Để ta gọi nóng chào thua oi nồng
Đó ai nhạt hết diêu bông
Để ta kêu én đừng hồng se tơ
Đó ai đón hết vàng thơ
Để ta gát bút trông chờ mà chơi
Nếu không, ta viết mấy lời
Thành câu thi phú cuộc đời của ta
Cho đời ý vị vậy mà
Như câu tục ngữ, như ca dao này
Vần thơ còn đó đẹp thay.

Tháng 03-2005

Là thi sĩ, nghĩa là ...!

Là thi sĩ nghĩa là ru với gió
Ôm bóng đêm nói chuyện với trăng sao
Tai có thể nghe ngàn vạn lý xạc xào
Mắt có thể thấy khuất muôn trùng vời vợi

Là thi sĩ không thấy mình trợ trợ
Cỡi sông ngân nói chuyện với thiên hà
Vượt cung trăng để thăm viếng Hằng Nga
Căn gác nhỏ nhưng nhìn trời đất hẹp

Nhìn vũ trụ như bàn tay mở khép
Nhìn huyền sinh như một hộp cà phê
Nhìn công danh thấy mặt mũi ê chề
Nhìn phú quý bèo nhèo đôi dép bỏ

Là thi sĩ gom vòm trời nhỏ nhỏ
Sống riêng mình như một ốc đảo hoang
Còn thì còn như vụn hữu càn khôn
Mất thì mất li ti hơn hạt bụi

Vứt một cái đưa hồn lên đỉnh núi
Biến cái vèo có mặt giữa biển khơi
Phóng cái nhìn có mặt khắp nơi nơi
Vò một cái nát tan không tụ điểm

Chợt quay lại, mệt mỏi rồi, ngưng chuyện
Ly cà phê còn mấy giọt sau cùng
Nghiên cái ly, quẹt một cái, sạch chung
Gát ngòi bút trở về trong thực tại.
Tháng 03-2005

Cuộc đời, như một cái máy !

Ngẫm cuộc đời thật buồn cười không nhĩ !
Một trăm năm giỡn mặt những trò chơi
Nói hay ho thì là bảo một đời
Nhưng nói lại, khác nào như cái máy

Tuổi còn thơ bao nhiêu năm chạy nhảy
Dệt mộng mơ không quá óc sân trường
Nhìn cuộc đời không qua khỏi từ chương
Hiểu cuộc đời bằng đầu non ảo tưởng

Khi lớn lên giữa dòng đời muôn hướng
Những bại thành ném hương vị trần ai
Vui nhỏ nhoi nhưng cay đắng dài dài
Thời sung sức dũa mài bao bầm dập

Qua khỏi đó là thời kỳ xuống dốc
Sức mòn dần theo chiếc bóng thời gian
Đành cam tâm cho phận sự đã mang
Chứ thỏa mãn thì phải cần xét lại

Chiều nghiêng bóng tuổi già thêm rã rượi

Máy đã mòn qua thao tác nhiều năm
Bồi cũng hư mà bộ cũng không xong
Đỡ sống chết, lão thành nên độc thọ

Máy ì ạch thêm tật này chướng nọ
Lại phát sinh đủ thứ bệnh trên đời
Ví con người như cái máy mà chơi
Như đã ví “con người là cây sậy !”.

Tháng 03-2005

Nhìn băng tuyết lở !!!

Ta đã thấy những tảng băng
đang gằm gù trên núi tuyết
Đã dài lâu nên long gốc cựa mình
Này băng ơi, trong trắng như tuyết trinh !
Đừng tan vỡ cho trần gian tang tóc
Băng tuyết lở, cuốn vùi trong tích tất
Từ trên cao, tuôn đổ xuống còn gì
Cao nguyên, đồng bằng, thung lũng, có ra chi
Trông ngồn ngang, lều bều như biển trắng
Còn chi nữa, tuyết trong ngàn xinh xắn
Còn gì đâu, băng giá lạnh lên ngôi
Trời nghiêng, loang lổ, trụt trời
Đất nghiêng, úp ngựa núi đồi thành sông
Con người bé nhỏ như không
Vùi tan nát cả, còn trông nổi gì
Khủng khiếp, dị kỳ
Lạnh tanh, biển tuyết
Một vùng hủy diệt
Chôn dưới giá băng
Băng tuyết đổ đất băng tuôn đổ
Biển tuyết băng thống khổ băng ngang
Phũ phàng chi lắm phũ phàng
Đắng cay chi lắm vô vàn đắng cay
Trời không còn có ban ngày
Đất không còn có xéo dầy ban đêm
Cuộc sống đổ xuống thêm tan nát
Cửa nhà trôi xơ xác ngựa nghiêng
Dị thời đồng chịu oan khiên
Đồng thời cùng chịu oán phiền cho ai
Trời đất đổ thiên tai
Cho trần gian nghiêng ngựa
Băng tuyết đổ tuôn dài

Cho tất cả tiêu ma
Còn chi nào cửa nào nhà
Còn chi nhân thế nào ta với mình
Ôi thống khổ điêu linh
Cho muôn người như một
Ôi tan hoang hài cốt
Cho xương thịt nát tan
Nhìn băng Bắc cực bẽ bàng
Nhìn băng Nam cực lại càng thê lương
Đất trời đã đổ tang thương
Tuyết băng núi đò càng thương thảm nhiều
Xin đóng cửa tịch liêu
Nhìn một trời băng giá
Xin khép tiếng khóc cười
Nhìn một bãi tiêu vong
Nhìn băng tuyết lở, hờn căm !!!

Tháng 03-2005

Thương những gia đình bất hạnh !

Căn nhà này, sao hoang tàn đổ nát
Từ ngoài vào trong, sao vắng vẻ lạnh tanh
Nơi bàn thờ, nhiều mạng nhện bao quanh
Nhện cũng bỏ đi, vì không còn ruồi muỗi

Nơi sau vườn, cỏ cao bằng đọt chuối
Chuối trĩu buồng, rồi chín, héo, đeo cây
Nơi cửa trước không cài, bao lớp bụi phủ dày
Khu xó bếp xác xơ, tro tàn bay muốn hết

Mái nhà tranh như rỏ nắng, đan kết
Đếm sao trời, không thiếu ánh sao thưa
Trên nền nhà lưu lại những vết mưa
Mùi ẩm thấp đóng rêu xanh mấy lớp

Bên bờ ao, cá ngậm tằm, không đớp
Súng chen bèo buồn ủ dột lặng thinh
Chim bay ngang vương theo bóng in hình
Vẽ thành nét “cửa nhà ai vô tự” !!!

Chợt ngẫm nghĩ rồi đâm ra tư lự
Căn nhà này nhớ có mấy anh em
Không lẽ nào thân sống đã gạch tên
Hay không lẽ loạn ly đều đi cả

Mấy ụ đất hơi nhô trông thấy lạ
Lại nghiêng nghiêng theo hàng lối bên hè
Đến gần trông, thấy lạnh lạnh hơi e
Đọc những chữ ngoằn ngoèo trên tấm gỗ

À, thì ra đây là những nấm mộ
Nào cha, nào mẹ, nào anh, nào chị, nào em
Hướng mắt về nơi nào đó buồn tênh
Để hình dung trên quê hương mình,
Còn bao nhiêu những gia đình bất hạnh !!!
Tháng 03-2005

*****

Thương cho cảnh người già !

Căn nhà nhỏ, có cụ già tựa cửa
Đưa mắt mờ, vò võ ngó xa xôi
Da nhăn nheo trở hoa gấm đòi môi
Đầu trắng hếu phát phơ làn tóc bạc

Trời oi ả, cụ ngồi hong hóng mát
Chùng lâm râm, nôi lửa, bắt com chiều
Cào mớ than, hâm lại trà kho tiêu
Chỉ ngần ấy cũng xong, thời đạm bạc

Võng kéo kẹt bên ngọn đèn leo lét
Cụ buồn trông những tấm ảnh trên tường
Rồi thì thầm : đứa nào tao cũng thương
Nhưng ở chung thì già này chưa muốn

Cái chuyện đó, nay mai, đâu có muộn
Còn bây giờ, lo liệu được, yên thân
Khi ở xa, thì nói nghĩa, nói ân
Chứ ở gần, chén ly khua, phải biết !!!

Nếu không còn cựa nôi, đành chịu thiệt
Chùng nào chùng, thì lúc ấy hẫng hay
Đành rằng, con con, cháu cháu, vui vầy
Nhưng một khi lo cho già, thì tha hồ kể lể

Con thì con, nhưng còn dâu còn rể
Cháu thì cháu, nhưng cháu nọ cháu kia
Rồi bơ phờ, cầm cây gậy, quơ quơ !!!
Đóng cửa lại, và cài then, thử dốc !!!

Tháng 03-2005

Thương trẻ thơ quê nghèo khổn khó !

Có những chuyến buồn buồn đi thăm vội
Nhìn những em bé nhỏ ở miền quê
Từ sáng tinh mơ, cho đến chiều về
Tôi đều thấy các em ngày hai buổi

Sống quanh quẩn chung quanh nhà, cặm cùi
Tưới nước, bón phân, nhổ cỏ, vun trồng
Lượm hạt, hái điều, lang, sắn, ngô đồng
Da bánh ít, mái tóc thề, óng mượt

Vừa chị, vừa em, quây quần lũ lượt
Em lật rau, chị thổi lửa nấu cơm
Thỉnh thoảng trông, mỗi sáng đến chiều hôm
Tôi không thấy những gì là đèn sách

Nghĩ thấy tội cho nên tôi tìm cách
Hỏi xa gần rồi lại hỏi gần xa
Khi nghe xong thì tôi đã hiểu ra
Nhà nghèo khổ nên làm sao đi học

Những vùng sâu vùng xa, và nhiều nơi heo hút
Từ ê a, cho đến hết vỡ lòng
Hay đánh vần xuôi ngược, thế là xong
Đọc lấp bắp □ con nhà quê nghèo khổ □

Thôi già từ, nghe các em nhỏ nhỏ
Đi đó đây, tôi vẫn nhớ xa xôi
Thật cảm thương cho những đứa em tôi
Đòi khép lại như quê nghèo khổn khó !!!

Tháng 03-2005

Chết, sẽ còn hay mất !!!

Hãy tìm hiểu, chết sẽ còn hay mất ???
Hãy nhìn xem sự việc ấy thế nào
Một trăm năm chẳng có nghĩa là bao
Cõi trần thế hỏi ai không có chết ???

Nếu bảo chết là không còn gì hết
Thân trả về cát bụi thế là xong
Hỏi thỏ mấy sừng, hỏi rùa mấy lông
Ta chưa chết thì làm sao nói được

Thế tại sao không nhìn về phía trước
Dùng chuyện xưa để nói đến chuyện nay
Dùng chuyện nay để nói đến chuyện mai
Để sự thật hiển bày cho ra lẽ

Nào Bồ Đại Hòa Thượng từng hiện thế
Nào Quán Âm cứu độ cõi vàng mây
Nào Mẹ Maria cứu tế khắp đó đây
Có tạm đủ cho chúng ta tin tưởng

Thêm chút nữa để nhìn vài hiện tượng
Ai đã từng xem “lên cốt xuống đồng”
Ai đã từng xem “ma nhập hốt hồn”
Ai đã từng xem “câu cơ han hỏi”

Về tôn giáo, ta xin không nói tới
Ta chỉ xin đề cập chuyện hiển nhiên
Chứ cũng không đá động chuyện Thần Tiên
Và cũng không Thiên Đàng hay Địa Ngục

Trong chúng ta ai không từng có lúc
Tự vẫn riêng, chết sẽ mất hay còn
Mất, thì con người như sỏi đá, nào hơn !
Còn, thì đi đâu, sao ta không biết

Bởi chưa chết nên ta chưa có biết
Nếu chết rồi ta sẽ biết đi đâu
Chưa bước đi vào ngưỡng cửa nhiệm mầu
Nhưng khi chết, sẽ còn không có mất !!!
Tháng 03-2005

Tôi không có bán thơ đâu !

Nhớ Hàn Mặc Tử bán trăng
Nhớ người khổ rách làm văn bán nghèo
Cơ cùng ai bán mồi meo
Sơn Khê ai bán giữa đèo hoang vu
Còn tôi xin bán cái ngu
Bán luôn cái dốt mặc dù chẳng mua
Bán luôn những cái hơn thua

Chỉ xin giữ lại quê mùa mà chơi
Bán luôn phi thị cuộc đời
Chỉ xin giữ lại cơ ngơi an bình
Bán luôn danh lợi lưu linh
Chỉ xin giữ lại nguyên trinh độc hình
Có ai mua được chình ình
Để tôi bán nốt nhục vinh đã nhiều
Bán luôn trường giả quan liêu
Bán luôn cái lạnh cuối chiều mùa đông
Bán luôn bèo bọt trôi dòng
Chỉ xin giữ lại bờ sông lặn về
Bán luôn những cái nhiều khê
Để coi trong nỗi ê chề ra sao
Bán luôn đến cả trăng sao
Chỉ xin giữ lại cây đào trước sân
Bán luôn những cái phong trần
Cho luôn chiếc bóng phù vân trôi bờ
Nhưng tôi không bán vàng thơ
Để tôi nhìn nó hững hờ tôi chơi
Mang thơ đi khắp cuộc đời
Rải thơ cùng khắp chơi vui trên ngàn
Dù ai đã bán trắng vàng
Còn tôi gõ tiếng tao đàn thân thương
Dù ai khép lại nẻo đường
Nhưng thơ tôi đó, vương vương vô cùng !
Tháng 03-2005

Nơi quê nghèo nho nhỏ !

Tôi thương mái nhà tranh
Nơi quê nghèo nho nhỏ
Những ngày xa xưa đó
Dọc nước cạnh bờ ao
Cùng bọn trẻ ồn ào
Khắp thôn trên xóm dưới
Những đứa trang lứa tuổi
Vui giỡn những trò chơi
Sung sướng nhất cuộc đời
Là thời xưa bé nhỏ
Một tiếng kêu đâu đó
Là cả lũ hè nhau
Lấp ló trông trước sau
Là cùng nhau vọt lẹ

Bao năm trời như thế
Nên mọi nẻo trong làng
Khắp ngõ hẻm cùng hang
Như bàn tay năm ngón
Mỗi khi mùa nước lớn
Chặt chuối kết làm dò
Đẩy sào chạy ro ro
Té nhào lặn bì bõm
Đêm về bắt đom đóm
Bỏ trong bọc làm đèn
Cùng chí chóc rùm beng
Đèn của ta sáng quá
Qua rồi mùa lá mạ
Lúa gặt đổ đầy đồng
Mót từng bó ngóng trông
Chờ những khi đôi cốm
Khắp cùng trong lối xóm
Tiếng đập lúa hòa vang
Bọn trẻ kéo một đàn
Mà chơi trò cút bắt
Rạ, xót ơi là xót
Ừ té, chạy ra sông
Nhảy xuống nước ùm ùm
Nước mềm môi dịu ngọt
Rồi tập tành đến lớp
Đánh xuôi ngược trường làng
Trôi theo bước thời gian
Qua rồi ngày thơ ấu
Đến nay nhìn theo dấu
Thỉnh thoảng nhớ xa xưa
Lại nhung nhớ sao vừa
Nơi quê nghèo nhỏ nhỏ
Và thời xa xưa đó
Tuổi trẻ của tôi ơi !

Tháng 03-2005

GỖ CỬA GIỌT KHÔNG

Ngọc Túy

Thơ Mặc Giang bao gồm nhiều thể loại: thơ bốn chữ, thơ năm chữ, thơ bảy chữ, thơ tám chữ, thơ tự do, và cuối cùng là lục bát. Đi vào thế giới thơ ông là đi vào cõi KHÔNG của sinh tử, giữa bờ này và cõi kia, của lòng đại từ, đại bi, của người anh hùng, của người yêu nước ra đi...

Phần lớn lục bát thơ ông nói về tình yêu quê hương đất nước; phần lớn nói về tình người; phần lớn nói về phép tĩnh tu, sự đi tu; phần lớn nói về tình thương; phần lớn là ước mơ một thế giới thanh bình, một đất nước thật sự thái bình. Bao hàm trong đó những khát vọng cháy bỏng của một tâm hồn yêu quê hương đất nước rất lớn; Bằng bạc trong đó: dòng máu anh hùng ẩn trong một trái tim nghệ sĩ đi suốt chiều dài lịch sử, địa lý, thiên nhiên, chim chóc, người, đá cuội, dã thú, cõi hư vô và cõi tồn sinh.

Xuyên suốt trong ấy: niềm cô đơn sâu sắc của cánh chim bằng, một giống chim bay rất cao và rất xa.

Trên cơ sở đó: Một người luôn thao thức theo vận nước nổi trôi, dẫu ẩn chôn thiên môn mà trái tim luôn hướng về lịch sử một đất nước mấy lần chia phân cho đến bây giờ. Tình trạng phân hóa, chia rẽ liên miên không dứt. (Trẻ em nghèo không có tiền đến lớp, người già chưa được phụng dưỡng đủ đầy). Một đất nước nghèo nàn và lạc hậu, người cây cấy không đủ tiền cho con đi học, càng ngày đất nông nghiệp càng bị thu hẹp dần... Một nền giáo dục tụt hậu, thiếu hẳn tình nhân ái và lòng bao dung cần thiết. Một nơi mà tính tham lợi và lòng ích kỷ ngày càng phát triển, cái thiện có nguy cơ bị chìm trong cái ác khi mà người khuyết tật, nông dân và trẻ em nghèo chưa thật sự được quan tâm đúng mức. Một đất nước qua phân dù đã “nhất thống”, tình trạng thập nhị sứ quân vẫn liên miên tiếp diễn. Với Mạc Giang sau hết là nỗi đau. Ông có câu thơ:

Sao ta mang một trái tim đau
Hỏi làm chi nước chảy qua cầu

Không chỉ mình nhà thơ mang trái tim đau mà gánh nặng nhân gian ấy, là niềm đau chung của dân tộc, chỉ có những tâm hồn nghệ sĩ mới đủ sức mang vác. Là một trái tim giàu lòng thương người, yêu nước, thương quê... Là một tâm hồn nhạy cảm trước những chuyển biến của đất trời, sau bao nhiêu thăng trầm đầy ải giữa cõi tạm chợt ngộ ra rằng không chỉ đời là một bến mê, cõi phù sinh hư ảo, chôn diêm phù huyễn hóa. Trên dặm đường còn quá xa xôi của cuộc lữ, mà niềm thương nỗi nhớ chưa hề nguôi bao giờ, chỉ dừng lại khi ông trở về dưới chôn bóng Phật đài:

Từ ngày tôi bước đi tu
Tâm tư rũ nhẹ mây mù trần gian

Đó là một cõi khác, không hình tướng, không thanh sắc, không chấp thủ. Đó là cõi KHÔNG:

Lợi danh như thể phù sa
Cửa quyền như thể sương pha đầu cành

Gõ cửa giọt không (trang 9, quyển 7)

Nói điều này để kết thúc lời tựa trước khi đi vào cõi thơ. Thơ là cõi riêng, dù thơ được dành cho tất cả, dẫu thơ viết không để riêng mình thì tình thơ vẫn luôn sâu lắng và cuốn hút giữa một cuộc đời ngắn ngủi. Nghịch lý này tồn tại từ Hoa Tiên, Nhị độ Mai, Bích Câu Kì Ngộ... Đệ rồi hội tụ tuyệt vời nơi thiên tài Nguyễn Du. Với truyện Kiều là đỉnh cao của ngôn ngữ, giữa phóng dật và cổ điển, giữa chôn thanh lâu là cõi lưu đày với khát vọng “ngày về hỏi liễu Chương Đài khôn nguôi”, giữa chữ tình và chữ hiếu, giữa hạnh phúc và đau khổ... là một giọng chảy triền miên không dứt, chẳng thể mà cuối cùng, Kiều “đem tình cầm sắt đổi ra cầm kì” sau mấy lần trốn chạy định mệnh không thoát, nương tựa chôn am mây, muối dưa chay lòng.

1. Có cần phải phân tích nhiều về thơ lục bát Mặc Giang? Tự bản chất của thơ lục bát vốn trữ tình, thể hiện qua ngôn ngữ thơ. Lục bát thơ Mặc Giang là một nguồn thơ vô tận, lai láng ý tình, tràn ngập cõi thơ. Cô đơn, tả cảnh ngụ tình, niềm đau nhân thế, nỗi u hoài trước cảnh qua phân, nỗi buồn xa xứ, quê hương và cuộc lữ của riêng mình. Có người trút hết nỗi hận tình vào thơ, thơ ông dường như chưa nói hết mọi ý tình. Thơ là cõi riêng. Phần còn lại là cuộc tao phùng nơi đất khách giữa chủ thể và khách thể, giữa tư duy và bản thể, giữa trời và đất, giữa biển và núi, trăng và sao, để cuối cùng “Gõ cửa giọt không”:

Nhìn trông cát bụi mây mù
Vô môn khép cửa thiên thu giọt mình!

Hình tượng trong thơ Mặc Giang khiến người đọc thán kinh ngạc. Giữa cuộc lữ thên thang thơ là cõi riêng còn tình thơ thì không không. Không vướng vào một mối u tình nào khác hơn mối sầu nhân thế. Nhưng trên hết là nỗi u hoài suốt chặng đường dài lịch sử, đất nước trải qua mấy lần binh lửa để tôi và anh, chị và em, mẹ và con xa cách hai bên bờ đại dương. Hình tượng con chim Hồng Lạc vừa thể hiện rõ nét vừa ẩn tàng. Chim Lạc Tục phải chăng là giống chim trời, chúng bay suốt mấy ngàn năm lịch sử để rồi không trở về? Nhưng trong khái niệm đi đã hàm chứa sự trở về, trong chuyến trở về đã bao hàm sự chia cách. Điều này ông hiểu rõ hơn ai hết. Nỗi buồn một đất nước qua phân thể hiện rõ trong câu thơ:

Ai nghiêng nắng đỏ về tây
Cho chim Hồng Lạc buồn bay cuối trời

Con chim Lạc Tục thờ vua Hùng Vương dựng nước đã bay về trời, một đi không trở lại chăng, hay nó sẽ bay trở về một ngày nào đó? Không phải khi nào ta cũng đến được chỗ nào ta muốn đến. Ta đi chỉ vì cuộc lên đường của người “du thủ” chẳng đặng đừng. Có ai ngờ một chuyến đi là một nửa đời phiêu linh lục hải, phiêu bạt sơn khê, dặm trường nước chảy phù sa, sỏi đá kêu đau; nhưng nửa đời đầy ải chốn quê người chưa thật bằng sự đầy ải trong trái tim mình. Những cánh buồm lộng gió trùng khơi, những đèo heo hút gió, những đêm khuya nghe gió gọi trăng ngàn, những ốc đảo xa xăm, những chân trời cao rộng. Tất cả cái đó chỉ càng khiến cho người thơ trút hết nỗi lòng, khiến cho tình thơ nhanh chóng chạm đến cung đàn. Điệu nhạc này ngân lên không dứt, nó khiến cho ta động lòng, khiến mười ngón tay phàm chỉ mong sao gảy được bản đàn muôn thuở, để chừng một trăm năm mới có một lần. Một người chỉ có thơ, Tôi không bán thơ, Dẫn thơ đi chơi, mà lại trải nghiệm cõi tâm linh của mình đến thế, chỉ qua những vần thơ giản dị, hàm súc!

Chim đại bàng vỗ cánh tầng không, mà đại bàng thì bay cao và xa lắm. Mỗi khi nó đã bay, thì vạn dặm mù khơi. Cũng như chim phượng hoàng, bay rất cao và rất xa. Cánh chim Lạc Tục thờ Hùng Vương dựng nước, bay cao và quá xa, bay mãi không trở về chăng? Làm sao có thể hoài nghi điều đó được khi ta biết trong khái niệm đi đã hàm chứa sự về, trong khái niệm trở về đã bao hàm sự ra đi. Cánh chim Lạc Tục tồn tại mấy ngàn năm trong tâm thức mỗi người Việt, bây giờ và mai sau để một ngày nào đó tất cả đều gặp nhau dưới một mái nhà quê hương thật sự thanh bình và nhất thống. Đó mới là khát vọng của tình thơ giữa cõi Không Không. Nửa đời phiêu linh lục hải thật ra chỉ tồn tại trong tâm thức ta. Ra đi để trở về, trở về để ra đi. Con chim nhỏ, ánh trăng ngàn, cõi phù sinh hư huyền, sỏi đá kêu đau. Giác mơ về một đất nước

không còn cảnh thập nhị sứ quân tranh chấp quyền lực. Sao ông không thấy rõ điều đó được. Sự sống và cái chết còn có ý nghĩa gì đâu với người đã trải qua bao lần sống chết.

Tôi đã thoát trong đường tơ kẽ tóc
Người hiểu hơn ai hết rằng mặc dù có một thời nào đó, có thể cho đến bây giờ
những người đọc thơ ông cũng tìm thấy tâm trạng mình qua hai câu thơ:
Ngày về mòn mỏi ngóng trông
Nào ai hiểu được người vong quốc buồn

Là một trái tim đa cảm, một tâm hồn giàu lòng nhân ái, thương yêu muôn loài
để ngôn ngữ thơ còn chạm đến chỗ tinh tế nhất của hồn người trên đường đời vụn vẹo.
Ta xin vén lớp mây ngàn
Để tìm sao lạc lang thang cuối trời

Trang 261/q3

Đố ai nhạt hết thơ ca
Để ta thôi động âm ba tao đàn
Đố ai nhạt hết trăng vàng
Để ta thôi bắt đường ngang lối vè
Vần thơ còn đó, đẹp thay!

Trang .../q2

Những tứ thơ rất lạ, mộc mạc như người dân quê, uyên bác như người thông thái, mà không, đó là những vần thơ đẹp như ánh trăng rừng. Giữa hai mặt của một thực tại thì cõi Đi - Về, Trước - Sau, thể hiện qua ngôn ngữ thơ ông một vòng nhất quán. Mặc Giang từng viết ông có thơ cho đời, cho chị, cho em, cho mọi người... Vì thế cho dù ông không đến, hồn thơ lai láng của ông hay tự thể của ông vẫn hiện hữu đó. Tự trong ý thức sâu thẳm, mỗi người biết rằng cuộc đời chỉ là một giấc mộng nhưng có ai viết như ông:

Đêm đêm tỉnh mộng rì rào
Ba sinh chìm nổi máu đào còn tươi!
Héo hon còn đó nụ cười

Trang 171/q2.

Khiến ta giật mình. Phải chăng thơ là tất cả cuộc đời nên ta tìm thấy trong thơ ông một nghệ thuật diễn cảm tự nhiên, vô số điệp từ chỉ làm cho các tứ thơ liên miên không dứt, mà tình thơ càng trào dâng lai láng lại càng sâu.

Tôi đi trong gió thu phong
Đón trông chiếc lá theo dòng rụng rơi.
Nhiều tứ thơ mới, diễn tả nhẹ nhàng, rất lạ, tưởng bình thường và cũ kĩ mà không! Có thể nói nó ẩn tàng vô số ẩn ngữ.
Tôi đi trong gió trong mưa
Gom bong bóng nước mà đưa về nguồn.
Tôi đi trời đất vuông tròn
Gom từng giấc mộng nghệ thường thế nhân.

Nỗi cô đơn lạc lõng, niềm tuyệt vọng và phần nộ biến thành thơ. Bởi thơ là cõi riêng của tâm hồn người nên tự nó, thi ca nói lên tất cả, những u tình, hạnh phúc và đau khổ của đời người. Ở đây người thơ mãi độc hành trong cuộc lữ mệnh mang:

Tôi đi không một âm vang

Nhạc rung không tiếng lên đàn không dây
Tôi đi chưa đó chưa đây
Tôi về hoa lá cỏ cây đổi màu
Tôi đi không trước không sau
Tôi về ngày cũ đêm sâu lụn tàn

Trong sự im lặng đó chỉ có tình thương bao la mới sưởi ấm được trái tim người. Lòng Từ rộng mở những giọng thơ thấm nhuần tình đạo là khúc hoan ca làm ấm lòng người viễn xứ. Trên đường đời, ông gặp những em bé mồ côi, chị bán hàng rong, những người khuyết tật, những bệnh nhân giàu và nghèo, những con chim nhỏ, cỏ cây hoa lá, đá cuội... Chính phần đạo ca trong thơ lục bát, phần tả cảnh thiên nhiên, là ánh sáng tâm linh chiếu sáng khắp cõi vô thường. Hồi ức về thời thơ ấu ở một xóm quê nghèo khi trở về thăm lại mái chùa xưa, khi bước chân lên đường tiếp tục cuộc hành trình... Ông tự cho mình là kẻ du thủ trong hóa thân một nhà sư, không còn ray rứt bởi niềm đau nhân thế, nỗi cô đơn của kẻ độc hành giờ đây hóa giải. Có khi nhà thơ hóa thân thành con chim nhỏ nhỏ mà tình thơ thì thanh thoát.

Một cánh cửa khác đã mở ra cho người đọc trên những dòng thơ ông viết:
Bốn mùa thay đổi mới dễ thương
Ươm mơ sự sống mộng bình thường
Bốn mùa tương tức nhồi sinh lực
Khá biết nhau nghe mới tỏ tường

Bốn mùa cho hết cõi nhân gian
Nặng nhẹ chi cho lắm bề bàng
Khá biết bốn mùa thay đổi mãi
Biết rồi thì tích tịch tình tang

Trang 60/q1

Lòng từ bi là con thuyền đưa người đi qua bao nhiêu cửa ải khát khe của cuộc đời. Những vần thơ đẹp nhất là những vần thơ trữ tình nhất. Tình thơ cũng như tình yêu, vượt trên thiện ác, nằm ngoài mọi lý luận so đo. Tự bản thể của thi ca – đạo ca là vô phân biệt trí.

Đề: “Giữ lại cây đào trước sân” ông đã :
Mang thơ đi khắp cuộc đời
Rải thơ cùng khắp chơi vui trên ngàn
Dù ai đã bán trắng vàng
Còn tôi gõ tiếng tao đàn thân thương.

Những hình tượng đẹp nhất trong thơ lục bát Mặc Giang thì rất nhiều. Ấn tượng mà ông đem lại cho người đọc, là tình yêu quê hương đất nước, mái chùa thân thương, xóm quê nghèo yêu dấu... Hai câu thơ :

Ai nghiêng nắng đổ về tây
Cho chim Hồng Lạc buồn bay cuối trời.
Hình ảnh “chim Hồng Lạc buồn bay cuối trời” rất gợi!

Một lần nữa, người đọc tìm thấy cánh cửa vô môn quan mở ra trên chiều sâu của BÁT NHÃ TÂM KINH với những điệp từ tự nhiên :

Ô hay, các bụi mây hồng
Kê thành xây mộng kết vòng thiên nhai
(Xây mộng kê thành . Trang 49/q6)

Ô hay, cát bụi mây hồng
Cảnh không điểm nộ, trở bông mỉm cười!

Trang 106/q2

Ô hay, cát bụi mịt mờ
Đóa hồng mỉm nộ bên bờ trầm kha!

Trang 93/6

Phù sinh cát bụi mây hồng
Rong rêu đem vẽ tang bồng mà chi.

Một chút gì đó của Kinh Kim Cương:
Quảng đi cái nguyệt đảo điên
Nảo phiền biến mất, bình yên hiện về
Quảng đi cái nguyệt ê chề
Khổ đau nhường chỗ bốn bề an vui
Vành khô đã gắn môi cười
Đừng bi lụy nhé, hỡi người thế nhân!

Trang 92/6

Cuối cùng, một lần nữa, cánh cửa Vô môn quan mở ra rồi khép lại
với :
Tiếng chuông vang vọng ngân dài
Nào ai mê ngủ, nào ai tỉnh hồn
... Giật mình gói mộng thiên thai
Bừng trong giấc ngủ mê dài đã lâu
Rụng rơi một cõi tinh sầu!

2. Trọn bài thơ sử dụng đối ý, đối ngữ, vận dụng rất nhuần nhuyễn phép “trương tức đối đãi” của thập nhị nhân duyên trong nhà Phật mang đầy tính chất thiền. Ông không ngần ngại sử dụng điệp từ, mỗi lần mỗi ngữ cảnh, một tâm trạng khác nhau. Có đi sâu vào cõi thơ ông ta mới có thể nhận ra, một lúc nào đó...nhưng hãy cùng nhau đọc đã. Gượng chút đã nào.

Cô đơn, nỗi cô đơn tưởng chừng vô tận kiếp, với những dặm mù, tấm cá, biệt tằm, dặm băng, giấc mộng, mơ...trong cuộc đời ba chìm bảy nổi của người đi:

Xạc xào gió động rung cây
Rụng rơi xác lá lay lay hoang tàn

...
Chẳng may nghiệp dĩ xa lìa
Biệt còn không biết còn chia nỗi gì

Kẻ thân người sơ, niềm thương nỗi nhớ như một giấc mơ. Những bóng chim tấm cá, những chiêm bao, mộng huyền, những tang thương, dâu bể, tử sinh, những niềm kia nỗi nọ...Những mong chờ, giọt sương khuya, ánh trăng vàng...Rất gần gũi với người đọc, nhắc ta nhớ đến Nguyễn Du:

Ta thử tìm xem:

Mai sau dù có bao giờ
Đốt lò hương ấy so tơ phím này
(Truyện Kiều)

Thân sơ, bật tích mịt mù
Ghét thương, bật dẫu thiên thu xa mờ
(Mặc Giang)

Lênh đênh đâu nữa cũng là lênh đênh
(Truyện Kiều)

Lênh đênh bên đậu, cuối trời lênh đênh
...

(Nỗi niềm còn đó – Mặc Giang)

Người về chiếc bóng năm canh
Kẻ đi muôn dặm một mình xa xôi
(Truyện Kiều)

Người về *góp nhật* ly tan
Người đi *roi rụng* cung đàn biệt ly
...

Người đi về đến nơi nào
Người quay mạnh bước mà sao khóc thẳm
...

Người đi thôi thế là xong
Người về thôi thế buồn không đêm dài.
(Một chuyến giã từ - Trang 21/q1)

Chiều tà én liệng truông mây
Hoàng hôn khép cánh nỗi này tình kia

TRĂNG là chứng nhân cho bao nhiêu cuộc tình đẹp và bao nhiêu dâu bể. Trăng có thể là một ám ảnh của Mặc Giang chăng? Rất nhiều lần ông nhắc đến trăng như một ám ảnh từ tấm bé, có khi như một người bạn.

Trăng treo vàng vọt xa gần
(Gõ cửa giọt không) trang 8/7

Vàng trắng mười sáu chia đôi
Nửa từ quê cũ, nửa trôi quê người
(Từ đó xa mờ) tr/ 1

Rất đẹp! Viết thơ dùng toàn hình ảnh để diễn tả niềm nhớ quê hương.
Vàng trắng nghiêng nửa mái đầu
Nửa in dưới biển, nửa châu lên non
...

Dặm ngàn sẵn ánh trăng soi
Đường trường mở lối vạn lời hoan ca
(Một chút lưu tình) trang 55/8

Lung linh bát ngát trăng rằm
Nâng tay đỡ cánh hoa đàm thơm hương
Trang 47/8

Trăng sao kinh ngạc khép màn hư vô
Trang 118/q 3

Vàng trắng một mảnh cuối bờ cô liêu
Trang 28/10

Có ít nhất...hai mươi lần vàng trắng được nhắc đến trong thơ ông, chép ra đây thì dài quá.

BUỒN cũng thường xuyên được nhắc đến trong các điệp từ:

Buồn trông chiếc lá la đà
Đan tâm đoài đoạn, xót xa sao đành

....

Đèn khuya chột tắt , giật mình buồn trông
(Tôi còn đứng đó với tôi)tr /100
Tầng không én liệng buồn bay cuối trời
(Đỡ nét mây ngàn) trang 118/2
Buồn trông nước chảy qua cầu
Quyển 2

Đi như những cuộc chiêm bao
Buồn không, ai vẽ cây đào trước sân quyển 2

Ta xin vén lớp mây ngàn
Để tìm sao lạc lang thang cuối trời
(Đỡ nét mây ngàn) quyển 2

Vàng trắng một mảnh chênh vênh
Dõi soi chiếc bóng lênh đênh cuối trời
...Thâu canh le lói bên đèn
Buồn trông đổ xuống dưới thềm trơ vơ
(Một mảnh trăng mờ) trang 14/10

Buồn trông thu tím la đà
...
Một mai sóng vỗ đầu ghềnh
Thuyền du chiếc bóng mông mênh cuối trời
(Ai thương) trang 45/9

NỬA cũng không ít.

Nửa đời một cuộc tử sinh
Nửa mang nửa gởi chút tình trần gian

Trang 36/quyển1

Nửa đời phiêu lãng đi qua
Nửa đời đứng lại còn ta với mình

Trang 126/2

Nửa đời như một giấc mơ
Trăng soi đáy nước bóng chờ đầu non

Tr126/2

Tim trong câu nói tiếng cười
Nửa in dấu ngọc nửa khơi vô thường
Tim trong le lói tà dương
Nửa hong giọt nắng, nửa vương ráng chiều

Nửa bên này tôi đập dũa tôi chơi
Nửa bên kia tôi luyện tôi gang sắt

Nửa bên này phải đày cho thấm mệt
Nửa bên kia không động đậy mây may
Nửa vàng son thắm đong đầy
Nửa vàng áp ủ niềm tây ứng hồng

Nửa vàng chị giữ trên ngàn
Nửa vàng tôi giữ trên đàng tôi đi
(Nửa vàng trắng) trang 171/8
Nửa này gió bụi phong trần
Nửa kia phân mục góp phần quê hương
(Chưa về thăm lại quê nhà)
Nửa thân còn lại đang mang
Biết bao đồng đội nát tan mấy lần
Nửa thân còn lại cơ bản
Biết bao đồng đội tấm thân sao tìm
(Chưa về thăm lại quê nhà)

Thay phần kết.

Những gì Mặc Giang đang để lại cho đời chính là cõi thơ của ông, kể cả nỗi buồn kể cả niềm vui kể cả hạnh phúc hay đau khổ. Ở một nơi xa ngái bên trời tây lại có một trái tim nhân hậu, một tấm lòng luôn tưởng nhớ đến quê nhà với những vần thơ sáng trong, bình dị như trăng rằm và cũng vô vàn ẩn ngữ, như cuộc đời. Mấy ai viết được những gì mình muốn viết mà không chớ theo đó ít tâm tình đau đớn, khắc khoải hay hoan lạc? Nhưng dù là bi thể cõi tạm thì tình thơ luôn đứng trên thiện ác trên những gì gọi là luận lí so đo. Dưới bóng thiên môn, thơ không còn là ẩn ngữ và tứ thơ thì có khi thật ác liệt mà thật vô biên:

Chữ tròn khép lại chữ vuông
Rụng rơi cát đá, vỡ tuông ngọc ngà
Chữ gần khép lại chữ xa
Không gian nín thở, nửa là thời gian

Tất cả trong một, một trong tất cả, tình thơ và hồn thơ lai láng khôn cùng. Thực tại không bao giờ là chôn lưu đày và tình thơ thì Không Không. Trong cõi thơ bất tử, vàng vạc ánh trăng vàng qua kẽ lá.

Vàng trắng mười sáu chia đôi
Nửa từ quê cũ, nửa trôi quê người.
Và đó là cái tình sâu thẳm của người ở bên kia bờ đại dương trùng trùng sóng vỗ gọi đến chúng ta. Kính phục thay!

Phương thảo viên, giữa mùa đông.

Ngọc Túy cần chỉ

Tháng 11 - 2008

Hóa Thân

Lê Thị Thu Hồng

Thơ là tiếng nói đầu tiên của tâm hồn khi đụng chạm đến cuộc sống, làm thơ là để bày tỏ cảm xúc tình cảm của mình. Khi tâm hồn nhà thơ Mặc Giang rung cảm trước cảnh vật thì bất chợt những dòng thơ cũng sẽ tuôn trào như thác đổ. Với Mặc Giang thì: “sông dài trời rộng tâm ta rộng”. Người đã hóa thân vào mọi cảnh khổ bằng trái tim yêu thương tất cả muôn loại, thương xót bao mảnh đời cơ cực, khó khăn của cuộc sống, mà bao người phải chịu trong kiếp sống phù du này:

*Tôi đã thấy những con người bàn hàn cơ cực
Sống gian truân trong bóng tối cuộc đời
sống khổ đau đầy dẫy khắp nơi nơi
từ thành thị đến thôn quê đâu đâu cũng có*

(Voi hết khổ thì tình người mới đẹp)

Lòng từ bao la, thơ Mặc Giang tuôn chảy thành dòng cảm xúc vô tận. Làm sao đó để “voi hết khổ thì tình người mới đẹp”, phải chăng cũng vì lẽ đó mà “dòng sông nhân ái” ra đời:

*Kéo dài dương cho biển khơi nhỏ lại
Xếp trùng khơi, để thu hẹp hai bờ
Đưa bàn tay bắt một nhịp nên thơ
Cây cầu đã nối liền muôn giới tuyến.*

Con người Mặc Giang tuy nhỏ bé giữa đất trời bao la, nhưng tấm lòng rộng lớn cao cả đến nhường nào. Sự đối lập đó đã tạo nên một dòng cảm xúc, để rồi lại cứ “mở cửa nguồn tâm” mà nân niu từng hạt cát. Vì vậy mà trái tim biết thở và hãy hát đi:

*Hát nữa đi anh tiếng tự tình muôn thuở
Hát nữa đi em lời chan chứa yêu thương
Tiếng tình tự trao nhau như thế đó
Vẹn câu thẻ trang trái vạn tin yêu*

(trái tim biết thở)

Thơ! mỗi người mỗi vẻ. Đôi lúc thơ mang một nỗi buồn, thơ là lời tâm sự (Hàn Mặc Tử), hay là một sự ngợi ca quê hương và nỗi nhớ (Quang Dũng). Còn Mặc Giang, thơ là cả một tấm lòng. Biên thơ rùng thơ!. Ta uống trà làm thơ. Trà chưa ra, cà phê nhỏ chưa hết giọt mà thơ Mặc Giang tuôn trào như thác đổ, “đẩy tan những sắc màu buồn thảm” và “quét sạch đi những bóng dáng tối tăm”. Mở cửa tình thương để nghe sỏi đá gọi bên đường và để thấy “xuân cười gió nắng”.

Đọc những dòng thơ Mặc Giang giữa mỗi độ đông về, ta cảm nhận điều gì đó kỳ lạ, đó là khiến tình người ấm áp hơn lên:

*Đông lạnh buốt giá thế mà sao lòng vẫn ấm
Lửa yêu thương đốt cháy những oán cừu*

Thơ Mặc Giang là dòng cảm xúc chảy dài vô tận. Nó không dừng lại nơi đâu mà cứ đi, đi mãi khắp mọi miền của Tổ quốc. Người như đang hóa thân thành những mảnh đời cơ cực, muốn dang tay ôm tất cả vào trái tim mình và lòng lại cứ thương:

*Tôi thương người dân quê trải cuộc đời mưa nắng
Tôi thương những người nghèo mua gánh bán bưng
Tôi thương người dân phu mỗi gói công lưng
Tôi thương người di dân, khẩn hoang xây cuộc sống (Tôi thương)
Tình thương hay là thơ? Thơ cũng chính là tình thương*

*Bởi tình thương vô bến nên biết nói sao cùng
Hỡi người nhân gian hòa tiếng gọi kêu chung
Hãy trang trải tình thương, cho an lòng nhân thế*

Đó chính là mục đích cuộc sống và tấm lòng nhà thơ, nó có thể làm thay đổi tất cả như ánh nắng ban mai của một ngày mới hiện về... Nhật Tân.

Tác giả an nhiên từng bước trên mọi nẻo đường quê hương, nhìn thẳng vào bản lai diện mục khổ đế của trần gian. Cái cảnh khi người vợ bị lao tù, chồng thay vợ chăm sóc con, được thi nhân viết thành lời thơ chân tình mộc mạc:

*Em ơi em! Thôi em đừng khóc
Anh thay em làm gà trống nuôi con.*

Nếu tâm hồn khép lại không rộng mở cảm thông triu mến thì không dễ gì thi nhân có được lời thơ dễ thương dễ cảm đó. Đây là những câu thơ neo lại vững chắc trong tâm trí người đọc, theo mãi thắm đậm giữa tháng năm. Người đọc lắm lúc rơi nước mắt khóc cùng tác giả, cũng có khi họ để cho trái đập rạo rục theo nhịp sống, bước đi và hơi thở của muôn loài để lắng lòng yêu thương chia sẻ, và thêm một lần “mở cửa mà đi”.

Đi! Mặc Giang đi đến cuối chân trời góc biển, đến hang cùng ngõ hẻm của những xóm làng heo hút, cơ cực để nhìn, để hóa thân và để thấy:

*Trăng mờ sao tỏ, núi gói đầu non
Thời gian không mòn niềm đau nhân thế!*

Ông cứ đi và thả lại sau lưng một “núi thơ” chứa chan đạo tình và bao tiếng nói sâu thẳm của con tim để hy vọng những gì cho tương lai, trả tiêu điều xơ xác lại cho quá khứ và chỉ mong một ngày kia “xuân cười gió nắng”.

Người đã hóa thân vào bất tận, áp ủ bao mảnh đời khốn khó khắp nơi, để cho tình người cứ gần nhau mãi mãi:

*Trao tin yêu tràn ngập bến tình thương
Cùng tắm mát trên dòng sông nhân ái*

Mặc Giang nhìn đời bằng ánh mắt đồng cảm, bằng tấm lòng chan chứa yêu thương. Cùng nhịp bước đặng trình thấy lòng sao cay đắng, nghe giọt lệ mằn mằn trên môi. Hãy lặng im đưa nhau qua khổ ải và diu dắt nhau về ngưỡng cửa yêu thương. Và cứ thế hãy trao và đón nhận. Người bên người sống để yêu thương.

“Tôi thương và tôi thương và còn nhiều nữa chứ. Bởi tình thương vô bờ bến nên biết nói sao cùng”. Tôi còn “thương em bé nhà nghèo”. Thi nhân Mặc Giang đã hóa thân vào từng thân phận để cảm thông chia sẻ nỗi khốn cùng của họ. Tác giả còn hóa thân “tôi là người mù”, “tôi là người phu khuân vác”, “tôi là người câm”, “tôi là người đập xích lô” và ngay cả “tôi là một người khùng”.

Thơ ông là thế đó, tâm hồn ông là thế đó. Ông đã ra khỏi cái tôi hạn hẹp ích kỷ để chia sẻ và hòa vào cảnh chung của con người.

Cho thấy thơ Mặc Giang không phải là những gì trừu tượng hay bóng mây lơ lửng cuối chân trời, mà rất gần gũi thân quen với cuộc sống. Thơ Mặc Giang là những gì trước mắt ta đáng có, nó có thật trong cuộc sống biển trần đọa đày khổ đau này. Nó giúp ta ý

thức ý nghĩa thâm sâu của cuộc sống và biết rằng ta phải làm gì? Thu mình trong ốc đảo độc thiện kỳ thân hay “Hãy trang trải tình thương, cho ấm lòng nhân thế”.

Hãy nhìn “mở cửa nguồn tâm” thì sẽ thấy tất cả thơ Mặc Giang với bút pháp lạ lung, niềm nhân ái cứ gieo vào lòng nhân thế, để cho người biết yêu thương, biết vỗ về nâng niu và chia sẻ. Cho nên Mặc Giang nói:

Tôi kh ông có bán thơ đâu

Ông ánh sọi thơ gọn sắc màu

Ai có muốn mua chẳng thì Mặc Giang cũng không bán đâu mà chỉ muốn ban phát. Còn tôi, tôi cũng không mua thơ ông. Dù có cất giữ thơ ông nhưng thật ra nào có cất giữ, vì cất giữ thơ Mặc Giang cũng chính là cất giữ nâng niu cảm thương những mảnh đời cơ cực đó thôi, cũng chính là sự chia sẻ ngọt bùi để làm lẽ sống cho mình và tất cả, và để trở về với đôi bờ nhớ thương:

Tôi dang ra để tránh mưa tầm tã

Anh thật lười để khỏi đấm mưa tuôn

Khi đã qua cơn thác lũ điên cuồng

Nước rút xuống cùng trở về đầu ngõ

Vậy ta hãy “góp tin yêu cho sáng tỏa tình người” và “mang chân thực cho trần gian tươi đẹp”.

Mặc Giang là ai nhi? sao không bán thơ mà nơi đâu cũng có thơ ông, người ta nhắc đến ở trong lòng. Qua thơ Mặc Giang, ai cũng có thể tìm thấy cái cốt cách nhân bản, rồi truyền trao cho nhau khắp mọi nơi, như chính cuộc hành trình với tâm hồn rộng mở mà thi nhân đã đi qua.

Ngoài ra, một hồn thơ bình dị chân quê như “trái cây bốn mùa”, “muôn chim ca hát”, “Sông bên cũ mái nhà xưa âm-lạnh”, “Xóm nhỏ quê nghèo”, “một mái chùa quê” và “đội trăng về” cũng chính là xuất phát từ tấm chân tình, yêu thương cả đất trời vạn loại của người thơ; đó là một tình yêu thương trong sáng. Nước tình thương lưu xuất từ biển tâm, êm đềm như tình mẹ ru mãi ngàn năm.

Dư âm và đồng vọng thơ Mặc Giang

Thế giới ngày nay đã khẳng định Cố Đô Huế là bài thơ đô thị, không gian Thuận Hóa ngày xưa đã trải rộng và thanh thoát theo dư âm tiếng chuông chùa nhẹ rung, nhẹ bay vào sáng sớm tinh mơ hoặc vào buổi chiều khi hoàng hôn phủ bóng đong đưa tiếng chuông ngân dài và tan loãng vào hư không.

Huế, xứ Thần kinh trở thành đất trời thử nghiệm định giá chất thơ, hồn thơ của nhiều thế hệ tao nhân mặc khách xuyên suốt dòng chảy thời gian hơn 700 năm qua.

Mười lăm năm gần đây, thơ Mặc Giang đã góp gió và cộng hưởng vào xứ thơ. Hồn thơ ấy đã thấm, thấm sâu vào lòng dân gian khắp cùng những tao đàn cho đến tận hang cùng xóm vắng khát thơ, khát đạo và giàu tin yêu trời đất bắt nhịp cùng với hơi thở đô thị, mở toang cánh cửa đón nhận luồng

sinh khí của thời đại mới. Chất thơ, chất đạo và chất đời đã hòa quyện lan tỏa gắn kết nhau một cách viên âm đầy vui nên thơ Mặc Giang dễ dàng nhập vào tâm tư mọi người, mọi giới, không hạn chế ở tuổi tác, nghề nghiệp, không câu chấp định kiến tư duy trong cuộc sống, mà dạt dào hương vị nồng ấm của xứ thơ đặt niềm tin yêu lên hàng đầu “Chính khiurom mầm hoa đạo lý. Nguồn tâm tạo dựng vốn đầu tiên” như câu đối của một đình làng miền Ô Châu:

Đạo bốn vô tư, hiền pháp lưu thanh, tiên chính kỹ
Đầu chung hữu báo, thiện căn phước quả, tông do tâm

Trong chiều hướng truyền thống tốt lành ấy, MỞ CỬA NGUỒN TÂM của Mặc Giang xuất bản năm 2008 ra mắt bạn đọc gần xa. Thi phẩm ấy đã được bạn đọc đón nhận như cảm thức của tác giả, như lời của nhà dịch thuật nhà phê bình văn học Bửu Ý: “thơ Mặc Giang có nhiều nét riêng biệt... Nhà thơ của chúng ta ước mơ đem hết tâm tư của mình ra đo đạc mọi chiều của đất nước quê hương để nâng niu từng cái nhỏ mảy may”. Còn giáo sư L.V.L thì cứ xuýt xoa: “Tôi năm nay đã ngoài 70, đã đọc thơ của nhiều nhà thơ từ gần 300 trăm năm trở lại, nhưng thật tình mà nói, tôi chưa thấy có nhà thơ nào trùm phủ tất cả mọi chủ đề mọi lĩnh vực như nhà thơ Mặc Giang”.

Lời giới thiệu của Ni trưởng Thích Nữ Diệu Tấn, nhà thơ thuộc khuynh hướng cổ điển, đã viết một cách chân tình: “nay có nhân duyên dạo thăm vườn hoa của thi sĩ Mặc Giang, vườn hoa Đạo Pháp, tôi cảm thấy một vẻ đẹp lạ thường với mùi hương tuyệt diệu đang lan tỏa muôn phương....”

Rơi vào đúng thời điểm này, chúng tôi đoán già đoán non, thơ Mặc Giang đã lên tới con số hơn 1200 bài với nhiều thể loại, nhiều chủ đề với cái nhìn về đất nước quê hương, nguồn tâm phong phú và thâm hậu về muôn loài và non sông cầm tú Việt Nam, đất nước được thế giới tôn vinh có nhiều di sản văn hóa.

Mặc Giang làm thơ nhanh, kỳ tài như rút một cách nhẹ nhàng từ trong dẫy càn khôn bất tận, như lấy ngọc từ chéo áo. Uống chưa xong một ly cà phê thì có một bài thơ hay, qua một chuyển đồ ngang liền có bài thơ tuyệt cú gói trọn niềm tâm tư:

*Trong cuộc đời ai không uống nước
Giữa trường đời ai chẳng qua sông
Nhịp cầu khua, vọng vang mấy khúc
Hai đầu cầu, biết mấy dòng sông*

Người như thế cảm thức sâu lắng đã tuôn trào kịp theo hơi thở và thơ tức phải thấm đẫm hương vị thanh thoát mà gói khéo tâm tư thành món tặng phẩm quý giá cho đời.

Chỉ mới đây thôi, non ba tuần lễ, nhà thơ Mặc Giang ở xa quê sáng tác nhanh bài thơ NGUYỄN CẦU PHẬT ĐẢN 28 câu nhanh như chớp ánh từ

quang, gởi về cho kịp hội Phật đản tại Huế. Tiêu biểu 4 câu sau cũng nói lên được cái tâm tha thiết vì hạnh phúc an vui cho cõi đời của thi nhân:

*Ngày Phật đản, chúng con xin cầu nguyện
Hoa Vô Ưu thơm ngát tỏa muôn phương
Đạo từ bi trang trải vạn con đường
Khắp pháp giới không còn nơi tăm tối*

Chư Tôn đức điều hành Trung tâm Văn hóa Phật giáo Liễu Quán và độc giả đều rất cung ngưỡng tấm lòng của Mặc Giang. Bút hiệu Mặc Giang đã trở thành quen thuộc gần gũi với bạn yêu thơ, bình thơ, kể cả giới lao động các ngành nghề bình thường:

*Ta nằm yên đánh giấc
Rung động cả thiên thu
Sóng biếc vỗ đôi bờ
Sông Trường Giang Mặc Tử*

Đón gió chờ khách trẩy hội Phật đản trước chùa Linh Mục, mấy bạn đạp xích lô, xe thồ và xe máy đọc cho tôi nghe một số câu thơ của Mặc Giang trong tập NHỊP BƯỚC ĐĂNG TRÌNH, rồi cười duyên chúng tôi trong tình cảm tương lân, đạp xe tòn ten cả ngày mà không thấy mệt, vì có người hiểu rõ về mình như một tri kỷ:

*“Thức khuya mới biết đêm dài
Canh tàn mới biết bóng dài tàn canh
Xích lô tử thưở đầu xanh
Đến nay bạc trắng trông thành xích lô”.*

Cảm động làm sao! Bác Đàng đạp xích lô từ đời cha đến đời con, gọi tôi đến đọc bốn câu thơ trên để trút nguồn tâm sự về nghề và nghiệp. Thì ra, tôi đạp mà bác tuối con ngựa như tôi cũng đạp, khác nhau là bác thì chở gạo, còn tôi thì chở trắng dạo quanh tháng ngày cho trót lời thề với vợ con “một đời xe đạp, một đời hư”. Đi để mà học đường học sá, học bạn đồng hành.

Tôi có cái nghề tay trái “chấm bản in”, chấm phết đủ thứ trên đời qua văn chương chữ nghĩa đời nay. Đó là cái nghiệp mà vợ tôi cũng trối trời cái nghiệp quyền rơm vạ đá: đúng không ai khen, mà lỡ sai sót thì lãnh đủ.

Về nhà in chấm bài, các công nhân nhà in thường trêu chọc, chỉ riêng mấy cô đồng nghề đồng nghiệp chấm bản in thì tha cho tôi. Làm chi cái nghề đi hôm về tôi nghiệp ngã:

*Giữa tỉnh không vọng lời khe khẽ
Nhạn lưng trời vỗ cánh bay xa*

*Có nghĩa gì một cõi ta bà
Một điểm son, hằng điểm tinh ba*

Có ai ngờ đâu, nhà thơ Mặc Giang không sáng tác bài “tôi là người chằm bản in”, thế mà thợ thầy nhà in Công ty cổ phần Thừa Thiên Huế lại chọn cho ra bốn câu thơ của bài “Đừng hỏi chi em” trong tập NHỊP BƯỚC ĐẰNG TRÌNH để hù dọa tôi cho vui: giữa đêm khuya phải đọc lại bản sắp in lần cuối cho giờ lên kẽm rập vào máy in, cho ra thành phẩm. Tôi nể phục luôn những thầy thợ nhà in có ý thức trách nhiệm cao và kể cả những cô phụ trách K.C.S (kiểm tra chất lượng bản in).

Còn nhiều chuyện kể khá lý thú về việc đọc thơ và thuộc thơ Mặc Giang trong nhân gian, đành xin khất lại kỳ sau in tiếp nội san Liễu Quán và những ấn phẩm khác của Trung tâm Văn hóa Phật giáo Liễu Quán. Xin tạm ngừng bút trước khi đọc bốn câu thơ, thay lời tác giả trực tiếp ở phương xa:

*“Nhưng tôi không có bản thơ đâu
Óng ánh sợi thơ gợn sắc màu
Đôi mắt qua thơ đời tuyệt mỹ
Đêm tàn còn đọng những canh thâu”.*

Trong sáng tác sáng tạo, nhà thơ Mặc Giang viết nhanh viết vội nhưng luôn dẫn đo: cân, đong, đo và đếm. Hèn gì mà thơ Mặc Giang được quảng bá rộng rãi trong mọi giới, số bản in ra không đủ, số lượng ấn bản thường không đủ đáp ứng thị hiếu của người yêu thơ, yêu triết lý và nghĩa lý nhiệm mầu

*Huế, ngày 16 tháng 5 năm 2009
Lê Quang Thái cẩn chí*

Lòng Thành

*“Mọi hiện hữu trong cuộc sống hồng trần
Như dòng chảy trùng trùng nhân duyên khởi”*

Mặc Giang

Ngày ấy, tôi như cánh nhạn lẻ loi té nhạt bơ vơ trước muôn ngàn lối đi bí ẩn của cuộc đời. Tôi cất tiếng hát buồn tênh để gọi bầy trông bạn nhưng chẳng có tiếng nào đáp trả dù chỉ một lần thôi.

Cho đến một hôm, tôi đang u buồn theo dõi những bước lang thang của đôi chân bao lần muốn ngã quỵ, lần thân như người khách lạ cô tìm người quen. Hạnh phúc thay ! tôi đã gặp được vườn hoa Đạo Pháp của thi sĩ Mặc Giang. Tôi mãi miết rong chơi trong đó, chiêm nghiệm từng loại hoa với cuộc đời. Ôi ! một vẻ đẹp lạ thường, cái hương đức hạnh, hương từ bi, hương chánh pháp ... đang ngược gió lan tỏa khắp muôn phương. Mặc Giang ! *người lữ khách đi tìm trăng sao cửa động, đá đầu non trên “chiếc cầu mộc mộc” cheo leo giữa thế giới ba ngàn*. Người đã trao cho tôi đóa hoa giác ngộ, những lúc này đây, tôi đã ngửi được hương vị giải thoát và lần theo đó mà chuyển hóa tâm mình qua những lời thơ tràn đầy nhiệt huyết, chân thành, thân thiện. Tôi đã tìm thấy sự tịch tịnh của tâm hồn, và cuộc đời tôi đã được hồi sinh từ đạo đó...

Và cứ thế, theo thời gian, lá vẫn trải mình xanh non mập mạp xinh xắn như miệng em bé thơ ngây, những cành non đâm chồi nảy lộc óng ả xanh tươi. Hoa Đạo Pháp nở rộ. Những vần thơ của thi sĩ chan chứa tình người như những làn mây lướt qua làm dịu lại ánh nắng mặt trời để sưởi ấm lòng người. Xa xa, từng đàn én chao liệng gọi bầy ríu rít, vui tươi như hát lên bài ca muôn thuở của đất trời hòa cùng lời ca của Mặc Giang ca ngợi hương hoa Đạo pháp. Tình người tỏa sáng. Niềm tin yêu cuộc sống được thắp lên. Những cánh hoa vãn vũ, lên xuống, lại qua giữa đôi bờ tình thương và trí tuệ. Những đóa hoa vẫn cứ hé nở, khởi sắc, uơm nhụy và tỏa ngát hương lành :

*“Hoa Chân Lý tỏa thường hằng bất biến
Nở an nhiên cho vạn hữu tồn sinh
Một là hai, hai là một nguyên trinh
Không biến hoại trên hành trình giải thoát”*

Lần nữa dạo chơi giữa cõi trần, tôi lại bắt gặp Vườn hoa Đạo pháp của thi sĩ Mặc Giang qua Mở Cửa Nguồn Tâm 2. Đây là nơi lý tưởng nhất để cho ta tìm lại với chính mình, Vườn hoa ấy, mỗi loại hoa là một trong muôn vạn trân quý của gia bảo Phật pháp, làm kim chỉ nam cho lộ trình tìm về bờ giác, giúp con người tìm lại Phật tánh trong căn nhà thâm tâm của mình :

*“Mở rộng, không còn đâu chốt khóa
Cửa nào khép gió lộng càn khôn
Nguồn sống, muôn đời luôn sáng tỏa
Tâm như, muôn thuở rạng sắc son ”*

Thiết nghĩ, nếu đã bước chân vào cuộc đời thì phải chấp nhận nỗi dằn vò của thế cuộc với bao đợt sóng trần ai. Song đến với thơ Mặc Giang, suối nguồn luân lý đạo đức chuẩn mực, mở ra cho cuộc sống đương đại, cho con người đang sống trong biển trầm luân sinh tử nghiệt ngã một cơ hội chuyển hóa, quay về với cội nguồn thánh thiện. Từ đó bạn sẽ hiểu rằng, nỗi đau của trần thế chẳng qua chỉ là một thoáng thăng trầm cho bước đường ước hẹn. Và một ngày kia, bầu trời sẽ lặng gió mưa bay, bể đời sẽ không còn những con sóng nào phiền nháp nhô nơi cõi nộ. Đó chính là tâm lòng và tâm huyết của nhà thơ Mặc Giang :

*“Tôi viết, cho đời bớt khổ đau
Đừng mang cay đắng tạo ưu sầu
Đừng mang oan nghiệt xây phiền lụy
Mà tỏa hương thơm đượm sắc màu ”*

Giữa cuộc lữ “Vạn sầu đeo thế kỷ”, thi nhân đã gieo trồng, un đúc cả một Vườn hoa Đạo pháp chan chứa tình thương, nở bình yên, thanh thản. Nhà thơ đã hàn dựng lại cả *một cuộc tái sinh thâm lặng* để cho mọi người ai ai cũng có cơ hội tiếp xúc thẳng với bản tâm, *trực tiếp nghe dòng sông tâm linh đang ngày đêm trôi chảy về miền chân như bất hoại*, làm cho tâm hồn con người trở nên thuần túy, nhẹ nhàng thanh thoát và an lạc, vững vàng bước đi trong cõi vô thường.

Hoa Đạo pháp đã đơm bông !

Nhà thơ đã trao tặng cho ta món quà tinh thần vô giá. Thi sĩ không chỉ để dành tặng ngày sinh nhật, ngày lễ ... mà đây chính là những đóa hoa Người tặng cho ta suốt cuộc đời, là hương ngát tình thương bàn bạc diêm phù, là ngọn lửa ấm nồng trong đông dài giá lạnh, tiếp thêm sức mạnh nghị lực để mọi người bình thản bước đi trên sáu nẻo ba đường :

*“Vô thường cất bước rong chơi
Mở ra gót ngọc, ngát lời hoan ca”*

Với tình thương cao thượng, với lòng bi mẫn xót thương cuộc đời từ ý thức sâu sắc, nhà thơ Mặc Giang đã ươm trồng cho nhân gian nhiều loại hoa. Cho nên “Trên đất trồng nhiều hoa thì đâu ngại gì cỏ dại ...”

Ôi ! Có những người đi qua cuộc đời
Chẳng để lại một mảy may bóng dáng
Có họ hay không thì đời vẫn thế
Nhưng có những người đi qua lặng lẽ
Cõi phiêu trầm không vẽ nổi chân dung !

Trầm mặc Kinh kỳ

Ngày 20 tháng 4 năm 2009

Hoàng Thu